

Milost mijenja sve

Sadržaj

	Ljubav prema Bogu.....	3
1	Oproštenje.....	6
2	Otvorena vrata.....	11
3	U Kraljevstvu nema miljenika.....	15
4	Portret milosti.....	19
5	Korak po korak.....	26
6	Vrt, a ne tvornica.....	31
7	Očekivanje blagoslova.....	36
8	Početak borbe.....	40
9	Uistinu slobodni!.....	45
10	Neće li podivljati?.....	49
11	Zamke i mine.....	54
12	Sve ili ništa.....	59
13	Pripadnici kraljevske loze.....	64
14	Naša jedina odgovornost.....	69

Ljubav prema Bogu

Jeste li ikada razmišljali što znači ona jednostavna izjava: «Bog te voli»? Ona utjelovljuje najvažniju istinu koju čovjek može dokučiti: Bog nas poziva da s njim izgradimo poseban odnos. Na nama je da vjerujemo i da se pouzdajemo u Božju istinsku brigu i suosjećanje.

Kako je predivno doživjeti slobodu i radost u prisnom odnosu s Bogom! Međutim, jako je tužno što mnogi pristupaju odnosu prema Bogu na legalističan način. Njihova pravednost zasniva se na onome što oni čine za Gospodina, a ne na onome što je on već učinio za njih. Uvijek uza se drže razne popise zabrana i zapovijedi; popise koji ih obvezuju na vjernost Bogu.

Veoma dobro poznajem ovaj depresivni vid negativne pravednosti. U djetinjstvu sam se smatrao jednim od najpobožnije djece u susjedstvu zato što neke stvari nisam činio. Nisam pušio. Nisam išao na ples. Nisam posjećivao kazalište. Učili su me da su sve ove stvari krajnje loše. Ne samo da sam sve to izbjegavao, nego sam i vjerovao kako sam daleko pravedniji od mojih prijatelja-mekušaca koji su u svemu tome uživali. Smatrao sam se daleko svetijim od propovjednikova sina, jer je svima dobro poznato da on potajno sakuplja i puši opuške cigareta. Ja sam bio iznad svega toga, i bio sam sasvim siguran da je i Bog to primijetio.

Unatoč tome, i dalje sam imao velik problem. Iako nisam išao u kazalište, žudio sam da pogledam Snježanu i zbog toga sam osjećao krivnju. Uvijek bih se iznova kajao nedjeljom navečer, te obećavao Bogu da će idući tjedan biti drugačije. Bio sam sretan kada bi ovakvo stanje stvari potrajalo do jutra!

Moja pravednost je bila stvar volje i djela, te me je ubrzo i moj odnos s Bogom počeo strašno opterećivati. Svakog ljeta sam odlazio na omladinski kamp u organizaciji naše crkve. Posljednje večeri bi zapalili veliku logorsku vatru i okupili se oko nje, i pjevali pjesme slavljenja kao što su «Ja predajem sve» i «Slijedit ću te, moj Gospodine». Dok smo bili puni ovakvog emocionalnog naboja, rekli su nam da na komad papira napišemo koju odluku smo donijeli ili na kojem području života nam treba Božja intervencija. Tada bi svatko uzeo češer, pričvrstio svoj papirić za njega i bacio ga u vatru. Suze su lile niz moje obraze dok sam gledao kako moj češer gori. Govorio sam Bogu kako želim da moj život bude prožet njegovom ljubavlju i da se želim potpuno posvetiti službi za njega.

Nakon logorske vatre, voditelji su nas odveli do stola na kojem je bila izložena gomila kartica s natpisima poput: «Obećavam, uz Božju pomoć, da naredne godine neću ići u kazalište, da neću pušiti, da neću piti alkohol, da neću psovati, da neću ići u disko». Mladi su se potpisivali na ove kartice i tijekom cijele godine ih nosili sa sobom u novčaniku.

Ja sam se vjerno držao svih svojih obećanja, ali sam se istovremeno našao u beživotnom, legalističnom odnosu s Bogom. Moj život s Kristom nije bio ispunjen radošću, jer sam bio ugovorom vezan uz Boga. Nisam mogao prekršiti sklopljeni sporazum: nisam li ga potpisao i datirao? Nisam li ga nosio naokolo u svom džepu? Ne, odlučio sam da ću se držati datih obećanja i vjerovao sam da mi Bog duguje nešto za uloženi trud. Bog je morao biti dobar prema meni – barem bolji nego prema onima koji su nedosljedno ispunjavali svoja obećanja.

Zamislite šok koji sam doživio kada su moji prijatelji, koji nisu bili ni približno pravedni kao ja, osvojili prvo mjesto na natjecanju pogađanja broja zrna graha u staklenci! Naljutio sam se i pitao: «Bože, zašto mene nisi blagoslovio? Znaš da zaslužujem pobjedu više nego oni». Što sam više razmišljao, to sam više bio zbunjen. Držao sam se svog dijela ugovora, a Bog ipak nije pogledao na mene. Osjećao sam se kao da sam ostavljen na cjedilu.

S vremena na vrijeme sam znao biti iskren prema sebi i uvidjeti kako nisam ni približno onoliko pravedan koliko sam mislio. Znao sam da moj stav nije ispravan. Bilo je trenutaka kada sam točno znao da nisam ispunio što je Bog želio od mene. Sjećam se srednjoškolskih dana, kada sam kradomice otišao pogledati jednu kazališnu predstavu. Šest mjeseci kasnije još uvijek sam osjećao krivnju zbog toga što sam prekršio obećanje. Često sam mislio kako nikada neću zaslužiti Božji blagoslov. Postojalo je puno stvari za koje sam htio moliti, ali s kakvim pravom sam mogao tražiti od njega bilo što nakon što sam ga toliko iznevjerio?

Ovo teško breme stjecanja pravednosti djelima nastavilo se i u ranim godinama moje službe u Tucsonu, Arizona. Nije mi trebalo puno da shvatim kako mora postojati više od onoga što sam ja doživljavao u službi; i nešto više u mom odnosu prema Bogu. Da stvari budu gore, gledao sam bogoslužja nekih poznatih evangelizatora koji su putovali po cijeloj državi i gledao kako se prepuni šatori ljudi obraćaju, a neki su čak doživljavali i čudesna iscjeljenja.

Čeznuo sam da se ova sila pokaže u mom životu i službi. Stoga sam počeo u tucsonskoj pustinji iskreno tražiti Boga u postu i molitvi. Povukao bih se u osamu s malo vode, Biblijom i bilježnicom, i čekao na Gospodina. Molio sam ga za blagoslov, silu i pomazanje. Nakon ovih duhovnih disciplina, u meni se javilo uzbuđenje jer sam bio uvjeren da će Bog uskoro blagosloviti našu crkvu, jer sam ja molio i postio. Nisam mogao dočekati iduće bogoslužje da vidim što će Bog učiniti.

Nažalost, tijekom posta sam toliko oslabio da sam u nedjelju ujutro jedva stajao za propovjedaonicom. Toliko sam lutao u mislima da sam s teškom mukom uspio iznijeti koliko-toliko suvislu poruku. Ljudi u crkvi su drijemali, a ja sam se osjećao poraženim. Očekivao sam moćno Božje djelovanje – a umjesto toga začuo se zbor hrkača. Bio sam frustriran i gnjevan, i pomislio sam: «*Ali Bože, zar nisi vidio kako sam postio i molio? Moraš blagosloviti ovu crkvu – a i mene s njom!*»

Tada još nisam razumio da su moj post i molitva bili pokušaji da obvežem Boga i prisilim ga da učini ono što ja želim. Mislio sam da će ljudi, ako vide čudesa poput onih u knjizi Djela apostolskih, povjerovati da je Isus Krist stvaran.

Kasnije sam shatio da je ljubav koju imamo jedni prema drugima najbolje svjedočanstvo koje možemo ponuditi svijetu: ljubav koja dolazi iz Božjeg srca. Ponašanje u skladu s pravilima i propisima ne može proizvesti takvu vrstu ljubavi. Možemo probati nametnuti Zakon u naš odnos, ali Božja ljubav je jedini način da pronađemo toliko željenu stabilnost i sigurnost. Biblija nam govori da je ljubav ispunjenje Zakona. Zapravo, kada su Isusa pitali koja je najveća zapovijed, on je odgovorio da je to ona koja nam nalaže da ljubimo Gospodina svim srcem, mislima, dušom i snagom, i da ljubimo bližnjega kao samoga sebe. Ljubav – ne Zakon – predstavlja ključ našeg zajedništva s Bogom i s bližnjima.

Bog nas želi privući k sebi svezom koja je daleko čvršća od zakonske obveze i krivnje. Kad bismo još uvijek bili vezani za Boga pravilima i propisima, ubrzo bismo postali nestrpljivi i počeli se boriti protiv ograničenja. Postoji golema razlika između odnosa u kojem smo vezani ljubavlju i radošću, i odnosa u kojem nas sputavaju obveza i krivnja.

Bog uopće ne želi da njegov narod bude vezan beskonačnim pravilima. Bog nerado sluša naše pritužbe i mrmljanje: «Kakvo mučenje! Opet moram u crkvu, a ima stotinu drugih stvari koje bih radije činio. Ali, ako ne odem, Bog me više neće voljeti, a i propovjednik će me gledati poprijeko jer sam propustio još jedno bogoslužje».

Ako nas pritišću slični tjeskobni stavovi, to je jasan pokazatelj da nemamo ljubavi prema Bogu, i da smo podlegli legalizmu. Bog nam zasigurno želi dati nešto bolje od pukog opstanka bez ljubavi!

Bog sa nama nije sklopio opsežan ugovor u kojem je napisao: «Budi poslušan u svemu što ti kažem, i ja ću te voljeti i blagosloviti; ali ako prekršiš moju zapovijed, čak i najmanju stavku, sve će biti poništeno i nevažeće, a onda letiš van iz mojega Kraljevstva!» Kršćani nisu vezani za Boga nekakvim striktnim ugovorom. Pavao izjavljuje da je ljubav Isusa Krista jedina stvar koja ovladava njime (2 Kor 5,14).

Morale su proći godine Božjeg strpljivog djelovanja u meni prije nego sam smogao snage slomiti svezu samopravednosti. Godinama sam slušao o tome kako su drugi silno blagoslovljeni čitanjem poslanice Rimljanima. Budući da sam i ja uvijek tragao za blagoslovom, konačno sam odlučio početi kopati malo dublje po njoj. Međutim, koliko god sam se trudio, bilo mi je izuzetno teško prihvatiti je. Odlučio sam da ću ustrajati bez obzira na sve i vidjeti mogu li otkriti što je toliko potaklo druge.

Dok sam jednom proučavao ovu predivnu poslanicu, Bog je – ni manje, ni više - iz temelja preinačio moj odnos s njim. Tek tada mi je otkrio značenje te jednostavne, trošne, ali rijetko shvaćene riječi: *milost*. Od tog trenutka nadalje moj je odnos s Bogom bio takav da mi više uopće nije bilo važno hoću li ikada vidjeti spektakularno čudo u mojoj službi. Otkrio sam da me - bez obzira na moju sklonost prema neuspjehu - moje pogreške nisu otuđile od Boga. Moj odnos s Kristom sve je manje

bio nalik toboganu koji me nosi čas gore čas dolje, a sve je više bio poput postojane vožnje u njegovoj predivnoj ljubavi.

Zamislite kako sam se osjećao kada sam spoznao tu duboku istinu: «Ako je Bog za nas, tko će biti protiv nas?» (Rim 8,31). Godinama sam živio u zabludi misleći da je Bog protiv mene. Imao sam dojam da on samo čeka da prijeđem granicu, kako bi me u svom gnjevu osudio. Na kraju sam shvatio da Bog želi da uživam u miru njegove bezuvjetne ljubavi, a ne da živim u strahu, koji uvijek ide uz legalizam. Počeo sam se ophoditi prema Bogu na posve drukčiji način.

Naučio sam da je svrha Zakona štititi i voditi Božji narod. Njegova ograničenja trebaju nam poslužiti kao roditeljske smjernice, čija je svrha isključivo djetetova dobrobit. Jednom kada otkrijemo čudesnu Božju milost, Zakon nas više ne može držati pod ključem. Možemo živjeti u slobodi zato što ljubimo Boga i ne želimo činiti ništa što bi narušilo naš odnos s njim. Kada spoznamo radost u zajedništvu s Bogom, nećemo imati želju da postavljamo bilo kakve barijere ili prepreke između sebe i njega.

Zapravo, što više doživljavamo Božju ljubav, to više će sam Bog biti ono što najviše želimo i naći će se u središtu našeg života. Zakonski propisi postat će suvišni. U nama će prebivati čežnja da ugodimo Bogu zato jer ga volimo i ni zbog čeg drugog.

To je najveća radost u životu: doživjeti iskrenu ljubav u odnosu s Bogom. Saznanje da je on za nas, da nas voli, jest najveći izvor sigurnosti koju čovjek može doživjeti. Otkrivanje slavne Božje milosti bio je jedan od najvažnijih događaja u mom duhovnom iskustvu. Naučio sam povezati se s Bogom na posve novom temelju: ne na temelju mojih djela ili moje pravednosti već na temelju njegove ljubavi u Isusu Kristu.

To je milost, i to je ono što život čini vrijednim življenja. Štoviše, to je ono što život čini pravim životom, životom koji će nas u potpunosti ispuniti i zadovoljiti. Jer kada su naše oči otvorene pred velikom istinom da naš odnos s Bogom ne ovisi o nekakvom sitnom šljunku, koji je naš vlastiti trud, već o ogromnoj stijeni, koja je njegov vječni karakter pun ljubavi, pred nama se otvara život u boji, život prepun mogućnosti.

Milost pretvara opustošene, samotne ravnice u bogate, zelene pašnjake. Ona pretvara mučnu dužnost u entuzijastičnu službu ljubavi. Ona pretvara suze i krivnju naših neuspjelih pokušaja u vječno oduševljenje i blagostanje što dolaze iz Božje desnice. *Milost mijenja sve!*

Jeste li spoznali duboku radost života u Božjoj milosti? Zar nećete prigrliti istinu da naš hod s Bogom ne ovisi o našem trudu, već o svemu što je njegova svemoćna ruka učinila za nas? Gdje god se nalazili u svom duhovnom putovanju, pozivam vas da sada odvojite nekoliko trenutaka i zajedno sa mnom razmotrite ovu divnu Božju milost, koja je nam je darovana za naše dobro.

Jer istina glasi: *Milost mijenja sve!*

1 poglavlje – OPROŠTENJE

Jedne večeri sam slušao govor bivšeg državnog tajnika dr. Henryja Kissingera. U svom obraćanju slušateljstvu rekao je da se na 1159. stranici njegove autobiografije spominje i njegova prva pogreška. Također je dodao da je to bila njegova jedina pogreška.

Kada bih ja odlučio napisati svoju autobiografiju, moja prva pogreška vjerojatno bi se nalazila u predgovoru knjige, ako ne i u samom sadržaju! Nikada ne bih pokušao stati pred Boga na temelju svoje vlastite dobrote. To ne znači da sam ja neki nemoralni pokvarenjak; stvar je u tome da moja dobrota nije ni približno dovoljan temelj po kojem bi me presveti Bog trebao prihvatiti.

Slijepa ulica pravednosti

Uobičajeno nastojanje da postanemo pravedni podrazumijeva da ćemo definirati što pravednost jest a što nije, postaviti mjerila i zatim živjeti u skladu s njima. Postoji samo jedan problem: nitko nikada ne živi u skladu s ovim svojim mjerilima, zbog čega izmišljamo brojne izlike za svoj neuspjeh.

Ako ispustim čašu i ona se razbije, to sigurno nije zato što sam ja nespretni, već zato što me je netko pozvao onda kada nije trebao. Drugi su pravili preveliku buku u prostoriji i stoga je moja pogreška zapravo proizvod njihove krivnje. «Pogledaj što sam učinio zbog tebe!» «Ti si me nagovorio. Nisam ja kriv». Nitko od nas ne želi prihvatiti krivnju.

Ovakav stav potječe još od Adama. On je okrivio Evu za svoj prijestup. «Žena koju si stavio uza me,» rekao je Bogu, «njezina je krivica što sam takav kakav sam» (vidi Post 3,12). U Izrekama piše:

«Izrod koji za se misli da je čist, a od kralja svojeg nije opran» (Izr 30,12).

Ako misliš da si jako čist, a nisi opran od svoje prljavštine, tada te je pravednost mimoišla. U Bibliji čitamo:

«Ako tvrdimo da grijeha nemamo, sami sebe varamo, i u nama nema istine... Ako tvrdimo da nismo sagriješili, njega pravimo lašcem, i njegove riječi nema u nama» (1 Iv 1,8.10).

Pismo jasno navodi u čemu je naš problem:

«Cijeli svijet podvrgnut (je) kazni Božjoj... jer su svi sagriješili i lišeni su Božje slave» (Rim 3,19.23).

Kada god pokušavamo uspostaviti našu pravednost držeći se pravila, na kraju smo uvijek prisiljeni priznati da se nalazimo na tankom ledu. Ja ću sebe uvijek smatrati moralnijim od vas, a vi ćete uvijek smatrati da sam manje moralan od vas. Ako pogledam vaš život, možda ću vidjeti razne nedostatke, ali kada pogledam sebe, vidjet ću samo nekoliko mana koje i nisu toliko velike.

Pravednost koju ću postići svojim djelima zapravo je lažna pravednost. U Bibliji piše:

«Tako svi postasmo nečisti, a sva pravda naša ko haljine okaljane» (Iz 64,5).

Smiješno je gledati kako ljudi paradiraju u prljavim haljinama. Šetaju okolo pronoseći svoju kičastu religioznost kojom poručuju da su bolji od svih, odišući superduhovnošću. Govore šapatom jer misle da tako zvuče sveto i pravedno. Obraćaju mu se preuzvišenim riječima, smatrajući da ih Bog tako bolje čuje nego kad govore običnim jezikom. Možemo ih vidjeti kako nadmeno hodaju, kočopere se i hvališu svojom pravednošću dok Bog odmahuje glavom govoreći: «*okaljane haljine*».

Kad bi moje zajedništvo s Bogom ovisilo o mojoj pravednosti i dobroti, bio bih osuđen na propast. Pogriješio sam. Lišen sam Božje slave. Kad ne ustanem na lijevu nogu; kada moj bioritam funkcionira kako treba i kada sve ide po planu, dajem sve od sebe i baš sam super. Čovječe, kakav

genijalac! Ali čak i za mojih najboljih dana Bog gleda s visine i poručuje: «Okaljane haljine!» Moji najbolji napori jednostavno nisu dostatni.

Nastojanje da ispunim Zakon me osuđuje, jer se istinski Zakon tiče mojih nutarnjih stavova. Shvatio sam da prezirem određene postupke ljudi, jer sam živio prema vlastitoj samopravednosti. Postao sam ispunjen gorčinom. Uvidio sam da mrzim određene ljude, da sam ljubomoran i pohlepan za onim što imaju. Prekršio sam svoja vlastita mjerila i uništio svoj odnos s Bogom. Nije mi preostalo ništa drugo nego početi ispočetka.

Nažalost, baš onda kada sam osjetio da napredujem u odnosu s Bogom, nešto se dogodilo. Uprskao sam i opet se vratio na isto. Bio sam prisiljen ponovo se penjati ljestvama dobrih djela sve dok nisam stigao do prečke na kojoj sam konačno osjetio da mogu komunicirati s Bogom. Vjerojatno bih i ranije stigao do nje, da radi nečije pogreške na autoputu nisam uzviknuo: «Tko ti daje vozačku dozvolu, idiote jedan?» I čitav proces krenuo bi tada ispočetka.

Što je mjerilo?

Oni koji vjeruju da mogu bez Isusa pristupiti Bogu trebaju se pozabaviti s nekoliko ključnih pitanja. Ako vjeruju da mogu stići u nebo tako što će postići određeni stupanj dobrote, prema kojem mjerilu će živjeti? Što Bog zahtijeva od njih? Mnogi će reći: «Mislim da sam ja dobra i ljubazna osoba i da mogu stati pred Boga na temelju svojih zasluga».

Ali oni ne uzimaju u obzir činjenicu da se naša mjerila razlikuju od Božjih mjerila. Isus nam je pokazao što Bog traži od onih koji žele stići u nebo temeljem vlastite snage kada je rekao: «Budite savršeni kao što je savršen Otac vaš nebeski!» (Mt 5,48). Osoba koja se želi izmiriti s Bogom mora biti ni manje ni više nego apsolutno savršena. Nije u pitanju samo veliki trud ili iskrenost, već besprijeekorno držanje svega što je Bog ikada zapovijedio čovjeku. Naravno, oni koji vjeruju da mogu zaraditi vječni život svojim dobrim djelima pogrešno shvaćaju pojam Božje svetosti i izmirenja s Bogom.

Ako želimo postaviti neko mjerilo za pravednost, onda se moramo držati mjerila koje je Isus Krist već uspostavio. Isus je jedina osoba čiji je život ponukao Boga da izjavi: «Ovo je Sin moj, ljubljeni moj, koga sam odabrao» (Mt 3,17). Ako želimo uživati u zajedništvu s Bogom, moramo biti pravedni poput Isusa Krista. A Isus je rekao:

«On će (Duh Sveti), kad dođe, dokazati svijetu zabludu... s obzirom na pravednost, ukoliko odlazim k Ocu te me više nećete vidjeti» (Iv 16,8.10).

Isusovo uzašašće bilo je Božje svjedočanstvo svijetu o njegovom Sinu. To je kao da nam je rekao: «Ovo je pravednost kakvu prihvaćam u nebu». Isusov život predstavlja jedino mjerilo pravednosti. Ako želim da me Bog prihvati, onda moram biti pravedan poput Isusa Krista. Pismo nam otkriva da postoji samo jedna vrsta pravednosti koju Bog prihvaća: Kristova pravednost. Stoga, ako želimo stati pred Boga na temelju svojih dobrih djela, naša dobrot mora biti ista kao ona koju vidimo u Isusu.

Međutim, to je nemoguće. Ja ne mogu postići takvu pravednost. Sam Isus je rekao:

«A ja vam kažem da je svaki koji s požudom pogleda ženu već – u svom srcu – s njom učinio preljub» (Mt 5,28).

Rekao je i ovo:

«A ja vam kažem: Svatko tko se ljuti na svog brata bit će odgovoran sudu» (Mt 5,22).

Dalje govori:

«Ljubite svoje neprijatelje! Činite dobro onima koji vas mrze! Blagoslivljajte one koji vas proklinju! Molite za one koji vas ogovaraju! Udara li te tko po jednom obrazu, pružaj mu i drugi! Tko ti uzima

ogrtač, ne brani mu ni košulje! Tko ti god ište, daj mu! A od onoga koji uzima tvoje ne traži nazad!» (Lk 6,27-30).

Zapovijedio nam je: «Ljubite svoje neprijatelje, činite dobro i pozajmljujte, a da ništa ne očekujete natrag» (Lk 6,35).

Kako itko može biti toliko pravedan? Ja znam da ne mogu. Totalno sam iznevjerio. Znači li to da zauvijek moram biti odvojen od Boga? Zar nema načina da ikada više obnovim svoje zajedništvo s Bogom? Moram li i dalje živjeti frustriran ovom ispraznošću, čeznuti i težiti za nečim što ne mogu dosegnuti?

Ako postoji i tračak nade da nam Bog može oprostiti, tada umjesto naših djela mora postojati neki drugi temelj za oprostjenje. Pavao piše: «Jer nikoga neće opravdati pred njim vršenje Zakona» (Rim 3,20).

Ukoliko želimo uživati u zajedništvu s Bogom, mora postojati neki drugi temelj osim naše vlastite pravednosti. Božja pravila za postizanje pravednosti su toliko striktna da po njima ne možemo živjeti. Mi to ne možemo. Naša jedina nada je da dobijemo neki drugi oblik pravednosti, koji će se zasnivati na nekom drugom načelu, a ne na našim dobrim djelima.

Hvala Bogu, jer takvo načelo postoji! Zove se milost.

Što je milost?

Korijen riječi milost znači «ljepota». U Novom zavjetu milost označava «Božju nezasluzenu naklonost». Milost je kad dobijem nešto što ne mogu zaslužiti. Milost je kad me Bog prihvati iako to ne zaslužujem, iako nisam dostojan.

Biblija nas uči da milost dolazi po vjeri i pouzdanju u Boga. U poslanici Hebrejima 11,6 piše da je «bez vjere nemoguće ugoditi Bogu». Sveti Bog nam oprašta jedino zato što vjerujemo u Isusa Krista i njegovu smrt za nas. Kada se pouzdamo u njega, naš život počinje od početka.

Ne možemo zadobiti oprostjenje tako što ćemo živjeti prema nekakvom vjerskom zakonu ili sustavu pravila. Bilo je neophodno da Krist podnese križ i tako uspostavi temelj po kojem ću ja moći stati pred Boga.

Kad se molio u vrtu, Isus je rekao:

«Oče! Ako hoćeš, otkloni ovaj kalež od mene! Ali neka ne bude moja, nego tvoja volja!» (Lk 22,42).

Htio je reći: «Ako je moguće da se ljudi spase na bilo koji drugi način osim mojom smrću – ako se mogu spasiti religioznošću, ili nekako zadobiti svoju vlastitu pravednost, onda ne želim otići na križ. Molim te, poštedi me ove strašne kušnje». Međutim, to nije bilo moguće, i zato je Isus otišao na križ, umro, bio pokopan i uskrsnuo. Zbog njegove smrti je Božja milost dotakla tebe i mene.

Možda će nam ilustracija pomoći da ovo shvatimo. Zamislite da ste optuženi za zločin. Optuženi ste za neovlašteno ometanje susjedova posjeda. Kao što svaki odvjetnik zna, postoje dva načina da budete oslobođeni optužbe. Možete pokušati dokazati da niste ušli na susjedov posjed ili pak dokazati da ste imali pravo biti tamo.

Sada primijenite istu logiku na naš duhovni slučaj. Bog nas je optužio da smo grešnici, jer smo se pobunili protiv njegova zakona i volje. Optužba kaže da smo nepravednici.

Kako ćemo se osloboditi ove optužbe? Ne možemo reći da smo nevini, jer smo krivi. Svi smo sagriješili. Ne možemo ni reći da smo s pravom učinili grijeh, jer nismo imali takvo pravo. Naša djela su pogrešna i to je jasno. Kako će nam, dakle, Zakon koristiti ako želimo oprostjenje? Nikakvu! Slučaj je u isto vrijeme otvoren i zaključen. Nismo imali pravo to učiniti, a ipak smo to učinili i zato smo proglašeni krivima.

Velika pljačka banke

Promijenimo ilustraciju. Pretpostavimo da sam ja namjerno opljačkao banku. Zakon me osuđuje jer ne mogu reći niti dokazati da to nisam učinio. Video-kamera me je uhvatila na djelu. Ne

mogu reći da je dopušteno pljačkati, jer to ne spada u moja ustavna prava. Stoga ne postoji način na koji bi mi se u okviru zakona moglo oprostiti.

Tijekom suđenja mogu ponuditi ovakvo objašnjenje: «Obećavam da više neću opljačkati nijednu banku dok sam živ. Živjet ću dobrim, poštenim životom. Nikada više neću uzeti nešto što nije moje». To i dalje ne opravdava ono što sam već učinio. Mogu ustvrditi da mi moraju oprostiti, jer sam s novcem učinio puno dobrih djela. Dao sam dio novca crkvi i prehranio svoju obitelj. Ali moja «pravedna» djela ne mogu nadomjestiti niti poništiti moju krivnju.

Sudac može presuditi da moram vratiti sav novac koji sam ukrao. Može presuditi i da u sklopu kazne moram odraditi određeni broj sati dobrotvornog rada čisteći autocestu i tako uljepšali Ameriku. Mogu provesti ostatak svog života čineći dobra djela, ali i dalje ostajem kriv za djelo koje sam počinio. Svako moje drugo zakonito djelo ne može izbrisati moju krivnju. Moja zlodjela još uvijek postoje. Ja sam pljačkaš i presuda je jasna.

Zašto onda većina ljudi u duhovnim stvarima nastoji steći nevinost pred Bogom na temelju svojih dobrih djela?

Mnogi od nas reagiraju na grijeh, krivnju ili nepravednost izražavanjem kajanja i donošenjem novih odluka. Želimo ispraviti stvari i okrenuti novi list, ali svim nam ti naponi neće pribaviti oprostjenje. Čak i naši najveći naponi ne mogu odagnati krivnju za sve što smo učinili. Dobra djela nas nikada neće opravdati. Čak i cijeli život pun dobrih djela ne može nas otkupiti od jednog jedinog grijeha.

Temelj Božjeg oprostjenja jest žrtva njegovog jedinorođenog Sina. Sva naša krivnja, svi naši prošli i budući prijestupi, položeni su na Isusa Krista – na nevino, savršeno i bezgrešno Janje. On je umro za nas. On je ponio našu krivicu. Podnio je patnju i umro radi naših grijeha. Pavao piše:

«Njega koji je bio bez ikakva grijeha Bog učini mjesto nas grijehom, da mi u njemu postanemo pravednošću Božjom» (2 Kor 5,21).

Isus je postao grijehom umjesto nas, da bismo mi mogli primiti oprostjenje po njemu. Drugim riječima, on je zauzeo naše mjesto.

«Ta, poznato vam je milosrđe Gospodina našega Isusa Krista, kako je radi vas od bogataša postao siromah da vi postanete bogataši njegovim siromaštvom» (2 Kor 8,9).

On je uzeo naše grijeha i oprostio ih, radi naše jednostavne vjere i pouzdanja u njega.

Isus, naša nada

Kada je Bog položio naše prijestupe na Isusa, Krist je primio osudu za naše grijeha umjesto nas. Primio je kaznu koju smo mi zaslužili, a u Bibliji piše da je kazna – smrt (vidi Rim 6,23). Bog je izjavio da će nam, budemo li vjerom prihvatili Isusa Krista za Gospodina i Spasitelja, svako zlodjelo koje smo počinili biti oprosteno. U 1 Ivanovoj 1,7 čitamo: «Krv nas njegova Sina, Isusa, čisti od svakoga grijeha». Ovo očišćenje nam zakon nikada ne bi mogao pružiti; to je providnost milosti.

Činjenica je da je vjera naša *jedina* nada. Naša dobra djela i nastojanja ne mogu nam osigurati Božje oprostjenje. Pavao odlučno tvrdi:

«Onomu koji ne radi, a vjeruje u onoga koji opravdava bezbožnika, njegova vjera se uračunava u pravednost» (Rim 4,5).

Onomu koji ne radi, već jednostavno vjeruje, Bog pripisuje svoju pravednost. Bog nam daruje oprostjenje radi naše vjere u završeno djelo Isusa Krista.

Izaberite sami!

Postoji mogućnost izbora. Možete nastojati svojim vlastitim naporima stići u nebo, trudeći se da budete dobri poput Krista, ili možete odlučiti da ćete vjerovati u Isusa i primiti milosni dar – izmirenje s Bogom.

Za mene ovo uopće i ne predstavlja dilemu. Znam da svojim dobrim djelima nikada neću stići u nebo. Radi svoga grijeha sam beznadno osuđen. Ne postoji drugi način da me Bog prihvati osim po njegovoj milosti.

Dobra vijest je da je Bog osigurao način na koji će nas prihvatiti. Bog, koji je savršeno svet i čist i toliko pravedan da grijeh ne može prebivati u njegovoj prisutnosti, našao je načina da ljudima poput tebe i mene omogući zajedništvo s njim. Otac nam daruje savršeno oprostjenje po vjeri u žrtvu koju je Isus Krist podnio za nas, iako to nismo zaslužili.

To je evanđelje milosti. Svatko od nas može pristupiti Bogu, iako smo daleko od savršenstva. Još uvijek možemo ostvariti predivan odnos s Bogom po njegovom Sinu Isusu Kristu.

Ako pristupamo Ocu po vjeri u njegovog Sina, naš odnos će biti čvrst. Sada smo djeca Božja. On je naš Otac i više ne moramo lutati, jer smo sada dostojni biti u njegovoj blizini. Više mu ne pristupamo na temelju vlastite vrijednosti, već na temelju našeg odnosa s njim. O tome govori evanđelje milosti. Bog gleda na nas kao da nikada nismo počinili ni najmanji grijeh protiv njega.

Međutim, meni nije lako gledati sebe na taj način. Pogledam se u ogledalo i kažem: «Chuck, ti si grešnik. Ne možeš kontrolirati svoje požude. Imaš toliko puno nedostataka». A s druge strane Bog gleda na mene i govori: «Oprošteno ti je!» On me voli i prihvaća onakvog kakav jesam, jer sam u Kristu Isusu. Kako je prihvatio svoga Sina, tako sada prihvaća i mene. Pavao nam kaže da smo prihvaćeni u «Ljubljenome» (Ef 1,6). Ljubljeni je Krist, i Bog nas prihvaća zato što smo u Kristu, baš kao što je i Krist prihvaćen.

To je razlog zašto je evanđelje milosti najbolja vijest koju sam ikada čuo. Bog nam oprašta grijeha jer vjerujemo u njegova Sina, koga je poslao da umre umjesto nas. Svi naši grijesi su izbrisani. Ne postoji zabilježka o našoj krivnji. Pavao izjavljuje:

«Blago onima kojima su oproštena bezakonja i kojima su pokriveni grijesi! Blago onomu komu Gospodin zaista neće uračunati grijeha!» (Rim 4,7.8).

Kao sinovi Božji imamo pravo pristupati Ocu i tražiti od njega sve što nam je potrebno. Imamo pravo pouzdati se u mudrost našega Oca, koji će nas darivati ili odbiti našu molbu u skladu sa svojim znanjem o tome što je za nas najbolje. Možemo se slobodno predati našem nebeskom Ocu koji nas neizmerno ljubi. On će nam dati samo najbolje.

Kakva je radost spoznati da nam Bog želi darivati izobilje i puninu njegove ljubavi – ne zato što mi to zaslužujemo, već iz ljubavi prema nama. Ovo je evanđelje milosti u Kristu Isusu.

2 poglavlje – OTVORENA VRATA

Koliko god predivno bilo, oprostjenje je tek polovica priče o evanđelju milosti. Mnogi vjeruju da nam Bog oprašta po Kristu. Problemi se javljaju s drugim dijelom radosne vijesti: Bog nas proglašava pravednima samo po vjeri u Isusa Krista.

Ne vjeruju svi u to - čak ni približno. Različite grupe ljudi usvojile su različita mjerila pravednosti, a ipak se rijetko slažu kakva su mjerila u pitanju.

Je li zlato u modi?

Ne tako davno, određene vjerske skupine su držale da je nošenje gumba pokazatelj bezbožnosti. Za zakopčavanje odjeće su upotrebljavali kukice i ušice, i nisu uopće htjeli nositi gumbe ni na čemu. «Vi nosite gumbe?» pitali bi. «Zašto ste tako pokvareni? Sram vas bilo!» Čak i danas postoje oni koji drže da je zlato potpuno neprihvatljivo i grešno; ne možete biti pravedni ako na sebi nosite zlato. Ljudi su tijekom povijesti imali različita mjerila pravednosti – i uvijek su vjerovali da će ih Bog prihvatiti ako se budu držali datog mjerila.

Međutim, u pokušajima uspostave pravednosti vršenjem Zakona ili dobrih djela javlja se jedan veliki problem. Činjenica je da mi rijetko kad živimo u skladu sa svojim vlastitim mjerilima!

Svatko od nas prihvaća moralno mjerilo koje smatra dobrim i ispravnim. Ja sam zapravo ovakav, ili bih to bio da nije vanjskih smetnji. Psiholozi to nazivaju «superegom,» odnosno našim idealnim «ja». Nažalost, nitko ne poznaje «pravoga mene». Zašto? Zato što sam savršen. Naime, ni ja ne poznajem pravoga sebe, jer me okolnosti neprestano sprečavaju da izrazim svoju predivnu narav.

Pored superega, psiholozi govore i o «egu,» koji predstavlja pravo «ja», ono što zapravo jesam. Nažalost, ono što ja zapravo jesam nije nikada u suglasnosti sa mjerilima «idealnog ja».

Dakle, ako između vašeg superega i ega postoji velika razlika, bit ćete neuravnotežena osoba. S druge strane, ako ste svjesni da niste savršeni i nemate visoka mjerila za idealno «ja», tada ćete vas smatrati uravnoteženom osobom.

Psiholozi često žele sniziti mjerilo superega govoreći klijentu da je postavio nepraktične ciljeve pred sebe. «Nitko nije toliko savršen; nitko nije toliko dobar,» reći će vam. «Ono što vi radite nije toliko nenormalno. Svi to čine. Ne bi trebali postavljati toliko visoka mjerila!» Psihoterapeuti konstantno nastoje smanjiti razliku između superega i ega, kako bi njihov klijent mogao uživati u uravnoteženom životu. Oni traže lijek u snižavanju mjerila superega.

Usporedite to s djelom Isusa Krista. On ne pokušava sniziti superego; njegov cilj je utjecati na ego. On želi uzdignuti «pravo ja» u tebi!

Čak i ako je pravi «ja» daleko ispod idealnog «ja», ipak sam ja po vjeri u Isusa Krista savršeno pravedan pred Bogom.

Ovo je drugi aspekt evanđelja milosti. Prvo, svi naši grijesi su oprani te možemo primiti oprostjenje po vjeri u Isusa Krista. Drugo, Bog nas radi naše vjere u Isusa Krista smatra pravednicima. Bez obzira da li nešto činimo ili ne činimo, bez obzira da li se pridržavamo određenog etičkog kodeksa, Bog nam pripisuje svoju pravednost jer vjerujemo u Isusa Krista.

Ovo je veličanstveno evanđelje, dobra vijest: spoznati da me Bog prihvaća po vjeri u Isusa Krista i da je moja pravednost po vjeri u Krista uistinu radosna vijest!

Otvorena vrata

Zašto je to toliko radosna vijest? Nemojmo uplašeno govoriti: «Oh, ne usuđujem se približiti Bogu, jer sam upravo slagao. Izgubio sam živce. Prevario sam nekoga. Nemam pravo tražiti od Boga pomoć, jer sam pogriješio u datom zadatku». Kad bi moja pravednost potjecala iz mojih djela, tada bi Sotona uvijek mogao držati zaključana vrata prema Bogu, jer nikada ne činim onoliko koliko bih trebao. Nikada neću biti dovoljno dobar. Nisam usklađen sa svojim superegom. Nisam dorastao svojim vlastitim mjerilima pravednosti. I upravo zato što nisam dostigao taj ideal, Sotona će iskoristiti moj neuspjeh kako bi me odvojio od Boga. «Nemaš pravo tražiti pomoć od Boga, jer si ga upravo

iznevjerio. Znaš da Bog to ne voli, a ipak si to učinio. Sada si u nevolji i želiš da ti Bog pomogne. Misliš da će te uopće saslušati? Nema šanse!»

Sotona će uvijek biti u stanju držati zaključana vrata prema Bogu ako nas navede da gledamo u sebe i/ili na sebe. Međutim, ako su naše oči uprte u Isusa Krista i ako znamo da smo po vjeri u njega primili pravednost, Sotona neće biti u stanju zaključati ta vrata između mene i Boga.

O da, još uvijek mi dolazi s riječima: «Chuck, ti si najobičniji bijednik. Nemaš pravo stajati pred ljudima i navješćivati veličanstvenu radosnu vijest o Isusu Kristu. Nemaš pravo stajati tamo i propovijedati Božju Riječ. Zabrljao si u tome i tome. Ništa ne valjaš!»

Kad god se to dogodi, ja se nasmiješim jer vidim da sam se izvukao – postoje još neke stvari koje čak nije niti spomenuo! Moj odgovor glasi: «Sotono, tvoje optužbe me ne plaše; nećeš me otjerati niti me natjerati da se sakrijem. Zapravo, znam da je ono što si rekao točno. Znam da sam pogriješio. Znam da imam mane. Ali ti me nećeš odvući od Krista; ti me tjeraš bliže k njemu jer je križ Isusa Krista moja jedina nada!»

I tada ja bježim na jedino mjesto na kojemu sam siguran, jedino mjesto nade. Ne pouzdajem se u samoga sebe i svoju pravednost, već je moja nada položena Kristovo završeno djelo za mene i u djelo koje Bog čini u meni po sili Duha Svetoga, koji me mijenja da budem nalik na Krista.

Ono što ja ne mogu, on će učiniti. Tamo gdje sam ja slab, on mi daje snagu. Prepoznao sam svoje slabosti i u potpunosti sam mu se predao. Tamo gdje sam uvijek bio slab i neprestano padao, sada čvrsto stojim jer se njegova snaga savršeno očitovala u mojoj slabosti (vidi 2 Kor 12,9).

Međutim, još uvijek nisam ono što Bog želi da budem. Daleko od toga! Ali hvala Bogu, jer nisam ni ono što sam bio. Čak i u mom sadašnjem nesavršenom stanju, Bog gleda na mene i ubraja me u pravednike i svece. To je razlog zašto ne želim pobjeći nigdje drugdje osim Kristu. Nikada se nemojte odvajati od njega.

Ne postoje stupnjevi pravednosti

Ako nas je Bog, nakon što smo povjerovali, obukao u Kristovu pravednost, bila bi ludost da pokušavamo usavršiti tu pravednost čineći dobra djela. Nemoguće je usavršiti Božju pravednost. Nema načina na koji bismo mogli usavršiti pravednost u koju nas je sam Bog obukao. Mi smo pravednici. Tako Bog gleda na naš život zato što smo povjerovali i pouzdali se u djelo Isusa Krista.

U nebu neće biti hvalisanja oko toga koliko se tko usavršio u pravednosti. Nećemo morati slušati Abrahama, Davida ili Pavla kako neprestano pričaju o svim divotama koje su učinili da postignu pravednost pred Bogom. Ovi ljudi su jednostavno vjerovali Bogu, a njihova im se vjera uračunala u pravednost.

U nebu nećemo međusobno uspoređivati dobra djela jer će slava pred tronom Božjim pripasti samo jednome. Postojat će samo jedna svijetla zvijezda. Tamo neće vladati klasni duhovni sustav, u kojemu će se jedni grijati u slavi svojih dobrih djela dok drugi budu stajali u kutu pitajući se kako su uopće stigli tamo. Isus – i samo Isus – će primiti slavu za naše spasenje. Da nije bilo njega, nitko od nas ne bi ni stigao u nebo.

Kao što je Pavao rekao: «A ja sam daleko od toga da se ičim ponosim, osim križem Gospodina našega Isusa Krista» (Gal 6,14). Bez obzira koliko smo dobrih djela učinili, bez obzira koliko smo ljudi doveli Kristu, ili koliko smo crkava osnovali, naša jedina slava je u Isusu Kristu koji je umro za nas. Naša pravednost nije pitanje dobrih djela, ljudskih napora ili držanja obreda i propisa. Naša pravednost – sada i zauvijek – ostaje rezultat naše jednostavne vjere u Božjeg Sina, Isusa Krista.

Pravednost po vjeri uklanja sve razlike među onima koji pripadaju Kristu. Ja nisam ništa bolji od tebe, niti si ti bolji od mene. Svi smo grešnici i spašeni smo Božjom slavnom milošću. Ne postoji nijedan drugi način da postanemo pravedni pred Bogom. Bog prihvaća samo jednu vrstu pravednosti, a to je pravednost u koju nas oblači Isus Krist.

Ako želim izgraditi svoj odnos s Bogom na temelju svoje vlastite pravednosti ili dobrih djela, ili ako želim primiti blagoslov od Boga zato što sam se prošlog tjedna lijepo ponašao, ili zato što sam pročitao brojna poglavlja iz Svetog Pisma i proveo dosta vremena u molitvi, onda će moj odnos s Bogom uvijek biti siromašan. Ponekad ću osjećati da je taj odnos dobar, a ponekad da je loš. Zašto? Zato što mu pristupam u vlastitoj pravednosti.

Bez Božje milosti nije moguće uspostaviti zajedništvo s njime, i tada ne mogu uživati njegov mir. Kada bi moj odnos s Bogom ovisio o mojim osjećajima ili načinu mog života ili mojoj pravednosti, većinu vremena ne bih uopće bio u stanju komunicirati s njim.

Međutim, ako moj odnos s Bogom ovisi o njegovoj milosti, vrata te milosti uvijek će biti otvorena. Bog mi daruje svoje blagoslove radi svoje bezgranične naklonosti i milosti. Ja nikada ne mogu zaslužiti ili zaraditi blagoslov. Blagoslovi koje doživljavam uvijek ovise o Božjoj bezgraničnoj naklonosti prema meni. Bog me toliko voli; on me uvijek blagoslivlja. Bog je dobar! Naše najiskrenije štovanje dolazi spontano, iz našeg srca, kada spoznamo koliko je velika Božja milost prema nama.

Tvrdo glava sklonost

Teško je oteti se dojmu da naša pravednost ima veze s djelima koja činimo za Boga. Skloni smo misliti da su, zbog izvanjskog dojma koji ostavljaju, pojedini vjernici svetiji od drugih. Možemo uhvatiti sami sebe kako na temelju toga prosuđujemo druge. Ukoliko netko ne vrši istu količinu dobrih djela ili nije gorljiv poput nas, onda taj zasigurno nije pravedan poput nas.

Vrlo je teško prestati razmišljati o stjecanju pravednosti po djelima. Mnogi od nas neprestano se bore s osjećajem krivnje baš zato jer se ovakav način razmišljanja ukorijenio duboko u našoj glavi. Čak i mi kršćani često prolazimo kroz štetne faze doživljavanja krivnje. Iz ljubavi prema Bogu želimo usvojiti pravila ponašanja koja će biti u skladu s našim identitetom djece Božje. Zbog toga što Krist sada prebiva u nama, želimo zračiti njegovom ljubavlju koja je strpljiva, nježna, ljubazna i milosrdna.

A ipak, koliko je krhka ta ljubav u mom životu! Kad vozim, vozač ispred mene može svojom nepažnjom dovesti moj život u opasnost. U meni se u tom trenutku javlja gnjev. Želim mu zatrubiti, voziti na repu i pokazati tom nespretnjaku kako se sada osjećam. Ali onda, nakon što sam učinio sve ove zle stvari, sjetim se da na mojim tablicama stoji natpis «Golgota». Tada svi stari, dobro znani osjećaji krivnje navru u moje srce. Optužujuće misli počinju preplavljuju moje misli i ispunjavaju me osjećajem okrutne nepravednosti. «Kakav si ti divan svjedok!» Opet sam zabrljao, opet sam ga iznevjerio i sada me progoni osjećaj otuđenosti od Boga.

Teško je shvatiti da moje ružno ponašanje nema nikakve veze s mojom pravednošću pred Bogom. Veoma je teško odvojiti dobra djela i Zakon od pravednosti! Moje ponašanje i moje stajanje pred Bogom izgledaju nerazdvojivi, a opet su sasvim odvojeni. Istina ostaje da me Bog oblači u pravednost jer sam povjerovao u njegova Sina, Isusa Krista. Kad bi nam pridržavanje pravila kao što su «nikad se ne srdi za volanom» ili «nikad ne gubi živce s djecom» omogućavalo ispravan odnos s Bogom, onda bi između našeg ponašanja i našeg odnosa prema Bogu vladao uzročno-posljedični odnos.

Ne postoje pravila koja daju život, jer nam je grijeh donio otuđenje i smrt. Bog je uspostavio Novi savez da bismo imali život, a taj je savez zasnovan na obećanjima boljim od pravednosti po djelima. Taj Novi savez je evanđelje milosti.

Milost i mir

Možda ste bili propalica. Bili ste razočarani i jadni i mislili ste da vas Bog jednostavno ne može voljeti. Osjećali ste se odvratno zbog prijestupa svojega tijela. Znali ste da je sve što zaslužujete bič Božje osude.

A onda odjednom, niotkuda, Bog vas je predivno blagoslovio. U takvom trenutku iz vašeg se srca uzdigla spontana zahvala Bogu. Ovo je najiskreniji oblik hvale – štovanje koje se spontano uzdiže kao odgovor na Božju milost. To je vrsta štovanja kojom govorite: «Bog je dobar prema meni iako to nikako ne zaslužujem».

Ukoliko se moj odnos s Bogom zasniva na milosti, tada se nikada neću naći izvan dosega njegovih blagoslova. S druge strane, ako očekujem da će Bog intervenirati u moju korist radi moje dobrote ili dobrih djela, tada ću se uglavnom nalaziti izvan njegova dosega.

Otkrio sam da manjak Božjih blagoslova u mom životu nema veze s mojom uspješnošću, već je rezultat manjka vjere u Božju milost. Naučio sam da su Božji blagoslovi bezuvjetni. Što je više

njegovih blagoslova u mom životu, to bolje shvaćam koliko sam nedostojan. Ova istina donosi mi predivan mir. Više nemam razloga za brigu.

Ako se pouzdajemo u svoju pravednost, držeći da je ona temelj našeg odnosa s Bogom, nikada nećemo doživjeti trajni mir. Nastojanje da izgradimo odnos s Bogom na temelju svog truda i dobrih djela uvijek je mučno, napeto i teško. Ako želimo doživjeti Božji mir, moramo shvatiti da nas Božja milost preplavljuje premda to ne zaslužujemo.

Kada prihvatimo ovu divnu Božju milost, Božji mir će ispuniti naša srca i živote. Dolazimo do spoznaje da nas on voli – iako smo daleko od savršenstva, iako smo ga iznevjerili. Čak i kad nam se čini da nas nitko drugi ne voli (ne krivimo ih jer ni sami sebe ne volimo), Bog nas još uvijek voli.

Jeste li ikada čuli za novozavjetne sijamske blizance? To su dvije male riječi «milost i mir». Uvijek idu u paru, tim redom. Možemo reći da je stariji blizanac milost. Uvijek su to milost i mir; nikada ne čitamo pozdrav koji glasi mir i milost. Zašto? To bi bilo kao da stavljamo kola ispred konja. Pravi poredak riječi uvijek glasi 'milost i mir' zato što ne možemo doživjeti Božji mir u srcu sve dok ne doživimo Božju milost u životu.

Čisti poput Isusa

Biblija kaže da je onaj tko vjeruje u Isusa «opravdan». Što to znači? To znači da nam je Bog osigurao takvu pravednost kao da nikada nismo sagriješili.

To nije mala stvar za Boga! Jer ako smo svi mi sagriješili i promašili cilj, kako nas Bog može gledati kao da nikada nismo počinili grijeha i ipak biti pravedan? Ako on vidi naše živote onakvima kakvi zapravo jesu i ako mora postupati u skladu sa svojom pravednošću, kako nas može tretirati kao da smo savršeni?

Ovdje izlazi na vidjelo sila evanđelja. Bog je učinio da bezgrešni Isus postane grijehom mjesto nas. Pismo objavljuje da je Bog položio sve naše prijestupe na Krista. Isus je doslovno zauzeo moje mjesto i preuzeo kaznu koja je bila namijenjena meni, grešniku.

To je slavno evanđelje milosti. Možemo primiti pravednost koja može nadići sve što bismo ikada postigli pod Zakonom. Jer bez obzira koliko studiozno pokušavali držati Zakon, uvijek ćemo podbaciti. Međutim, u nas se usađuje pravednost koja dolazi vjerom u Krista, i ta pravednost je potpuna. Ne postoji ništa što joj se može nadodati. U Kristu sam apsolutno savršen i pravedan pred Bogom. Optužbe protiv mene više ne postoje. Savršen sam u njegovim očima. To ne znači da sam ja savršen čovjek – daleko od toga! To znači da je Isus Krist savršen i da se, ako vjerujem u njega, njegova pravednost uračunava meni.

Tako sam zahvalan Bogu što sam spoznao milost koju je otkrio mome srcu i što uživam s njim u zajedništvu ispunjenom ljubavlju! Taj odnos se ne mijenja. Ne mijenja se kada sam depresivan, kada pogriješim, niti kada se ljutim. To je živi, postojani odnos koji je uvijek prisutan. On me ljubi kada sam dobar i kada sam zao. Kako je predivno spoznati tu milost Božju i njegovo evanđelje milosti!

3 poglavlje – NEMA MILJENIKA U KRALJEVSTVU

Jeste li primijetili kako Bog često bira ljude za koje smo mislili da se nikada neće obratiti?

Nije neuobičajeno da se davno zaboravljeni prijatelji neočekivano susretnu u hodniku crkve Calvary Chapel, gledajući se u nedoumici i pitajući jedan drugoga u isti glas: «Otkud ti ovdje?» Ovaj neočekivani susret u crkvi s Biblijom u ruci i osmijehom na licu posve ih obuzme. Nijedan od njih nije niti pomišljao da bi ovaj drugi mogao biti obraćen.

Pretpostavljam da u ranoj crkvi nije bilo puno onih koji su molili za Savlovo spasenje. Vjerojatno su govorili nešto poput: «Bože, makni ovoga čovjeka. On će uništiti crkvu. Zaustavi ga, Gospodine!» Vjerojatno su se nadali da će Bog sniziti kriterij prilikom suda.

Ali Bog je imao drugi način na koji će ga zaustaviti – za razliku od onoga što su oni očekivali. Bog je doveo Savlov život do prekretnice na putu za Damask i okrenuo ga za 180 stupnjeva. Savao je doživio novo rođenje i postao najveći navjestitelj evanđelja milosti u povijesti.

Bog je stručnjak u odabiranju najnepogodnijih kandidata i pretvaranje istih u trofeje njegove milosti. On može napraviti predivne promjene u svakome od nas. On može promijeniti naše sustave vrijednosti i učiniti nas novim stvorovima u Kristu. On nas poziva da budemo primjeri svega što njegova milost može učiniti.

Nitko nije premalen

Ponekad pogrešno mislimo da Bog koristi samo «posebne» ljude – jake, inteligentne, lijepe. Smatramo da za ostale nema mjesta. Netočno!

Bog ne bira «važne» ljude. Bog koristi obične ljude i djeluje u onima koji su jednostavni. Zato je Pavao i napisao:

«Promatrajte, braćo, sebe koji ste pozvani! Nema vas ni mnogo na ljudsku mudrih, ni mnogo moćnih, ni mnogo plemenitih. Naprotiv, što je ludo u očima svijeta, izabra Bog da posrami mudre; što je slabo u očima svijeta, izabra Bog da posrami jake» (1 Kor 1,26.27).

Bog voli oblične ljude i obasipa ih svojim darovima kako bi oni mogli zauzeti svoje mjesto u Kristovu tijelu. Svaka naša sposobnost je dar iz njegove ruke. Sve što imamo, darovano nam je. Kao što Pavao kaže u 1 Korinćanima 4,7: «Što li imaš što nisi primio?»

Kako se mogu hvaliti svojom službom kao da je nisam primio, i kao da je ono što ću učiniti plod moje vlastite genijalnosti ili oštroumnosti? Sve što imam, a što je hvale vrijedno, dolazi od Boga. Nemam razloga ponositi se i hvastati kao da sam neovisan o njemu. Bez njega sam ništa. Bez njega ne mogu ništa učiniti.

Ljudi često znati dosta nadmeno gledati na svoju vlastitu važnost i veličinu, te se naslađuju svojim položajem u Božjem djelu. Međutim, Bog ne treba nikoga od nas. Žao mi je ako se zbog toga osjećate nevažnima, ali to je istina. On je odlučio upotrijebiti baš nas, ali ne mora to i učiniti. Može jednostavno upotrijebiti nekog drugog.

Mene to veseli. Nisam odabran da služim zato što sam izuzetan. Bog nas ne odabire radi toga što smo veliki, sposobni ili puni potencijala. On nas odabire jer je tako odlučio. Ponosni ljudi to ne vole čuti. Oni su «iznad» tog odabira – a često zapravo uopće nisu. Bog nas odabire prema svojoj milosti. On je izabrao mene. On je izabrao i tebe.

Nebo će biti prepuno iznenađenja. Dok budemo gledali okolo, prvo će nas iznenaditi oni ljudi za koje smo mislili da nikada neće stići tamo. Sljedeće iznenađenje će biti oni koji sjede u prvim redovima, na počasnim mjestima. Pitat ćemo: «Tko su ovi ljudi? Nikada ih prije nisam vidio». «Neki od njih išli su u Calvary Chapel,» reći će netko, «ali gdje je Chuck?» I tamo negdje u pozadini tog mnoštva, iz treće galerije, ja ću uzviknuti: «Evo me! Hvala Bogu, tu sam zbog njegove milosti».

U Kraljevstvu su svi jednaki

Apostol Pavao je, prije nego što se licem u lice susreo s Isusom na putu za Damask, proveo veći dio svog života kao farizej. Farizeji su bili članovi stroge, legalističke židovske sekte koja se snažno suprotstavljala Isusu. Bolje ćete shvatiti tko su bili farizeji ako pogledate njihove molitve, od kojih je nekolicina sačuvana sve do danas. Učitelji su svako jutro molili: «Hvala ti, Oče, što nisam rođen kao poganin, rob ili žena». Ovo je bez sumnje godinama bio sastavni dio Pavlove pobožnosti.

Zato je stvarno zanimljivo vidjeti kako apostol Pavao preokreće sve tri komponente ove tradicionalne molitve. Pavao piše:

«Nema tu više ni Židova ni Grka; nema više ni roba ni slobodnjaka; nema više ni muškog ni ženskog, jer ste svi samo jedan u Kristu Isusu» (Gal 3,28).

Isus je došao izjednačiti ljude; njegova milost ne dozvoljava uzdizanje jedne osobe nad drugom. Svi smo mi jedno jer Bog prihvaća jednog grešnika u Kristu baš kao i drugog. Za Boga je izuzetno vrijedan život svakog pojedinca.

Evandjelje je izvršilo značajan utjecaj gdje god je došlo. Pogledajmo pitanje prava žena. Prije dolaska kršćanstva u Novu Gvineju, smatralo se da žene nisu dostojne štovati Boga. Ako bi žena dotaknula mjesto štovanja, bila bi pogubljena. Takav drugorazredni građanski status doprinio je stvaranju ozračja straha i srama, što je dovelo do vrlo visokog stupnja samoubojstava žena. Žene nisu imale puno razloga za život, i bile su žestoko ugnjetavane. Zamislite kakav imalo evandjelje milosti utjecalo na ovo društvo! Jer, muškarci i žene su otkrili da u Kristu nema razlike među spolovima.

Isus je svima omogućio jednak pristup Bogu, neovisno o tome kojoj demografskoj skupini pripadaju. Bog nas ne prihvaća kao opravdane neznance ili površne poznanike, već kao svoju ljubljenu djecu. Ivan govori:

«A svima koji ga primiše dade vlast da postanu djeca Božja: onima koji vjeruju u njegovo ime» (Iv 1,12).

U tome leži ljepota Evandjelja.

Bez obzira na to kakvi smo bili ili što smo učinili, ako svoje pouzdanje stavimo u Krista, oprostit će nam se svi naši grijesi. Osim ovog nepojmljivog blagoslova, Bog ide korak dalje i prihvaća nas kao svoju ljubljenu djecu. Pavao je dobro napisao: «Dakako svi ste po vjeri sinovi (ili kćeri) Božji u Kristu Isusu» (Gal 3,26).

Pred Bogom nema znamenitih ljudi. Njegova milost nije namijenjena samo snažnima, lijepima i pametnima. On k sebi poziva obične ljude, koje grli svojim snažnim rukama u nježnom zagrljaju ljubavi. To je evandjelje milosti.

Izabrani po milosti

Pavao je gledao na svoj život kao na posljedicu Božjeg milosnog odabira. On kaže: «A kad odluči...da u meni objavi Sina svoga» (Gal 1,15.16). To je ono što Bog želi učiniti s nama. To želi učiniti i u tebi. Bog želi tvojim posredstvom otkriti svijetu svoga Sina.

Naime, Bog je od tvog začeca djelovao u tvom životu kako bi od tebe učinio savršeno oruđe koje će obznaniti njegova Sina. Zato Pavao i piše: «A kad odluči onaj koji me izdvoji u utrobi majke moje i pozva svojom milošću» (Gal 1,15). Važno je uvidjeti kako je Bog pripremao Pavla za službu daleko prije nego je Pavao započeo služiti.

Bog je znao da će mu za donošenje evandjelja poganima trebati posebna osoba. Ovaj čovjek morat će prekinuti s ustaljenom židovskom tradicijom, s tradicijom plemenskog naroda. Židovi se nisu miješali s poganima, čak su odbijali jesti s njima i ulaziti u njihove domove. Zapravo, kada bi farizej prolazio ulicom, podigao bi svoje haljine iz straha da ne dotakne poganina. Ukoliko bi se to slučajno i dogodilo, otišao bi kući, okupao se, oprao svoju odjeću i toga dana ne bi odlazio u hram. Smatrao se

nečistim. Ipak, čovjek preko kojega je Bog htio navijestiti radosnu vijest trebao je otići živjeti s poganima te postati jedan od njih.

Zanimljivo je kako je Bog za ovaj zadatak odabrao baš onog Židova koji je bio najrevniji u držanju tradicije otaca!

Osvrnuvši se unatrag, Pavao je mogao vidjeti da je Božja ruka od samog početka bdjela nad njegovim životom. U vrijeme kada je grčka kultura preplavila svijet, čovjek kojeg je Bog odabrao morao je biti vješt poznavatelj njezinih običaja i filozofije. A budući da je trebao putovati diljem rimskog carstva i suočavati se s raznim opasnostima, morao je imati i rimsko državljanstvo.

Zato je Bog uredio da Savao bude rođen kao rimski državljanin. Nije nam poznato kako je dobio rimsko državljanstvo, ali zasigurno mu je bilo od koristi, jer ga je sačuvalo od raznih nevolja, od kojih su neke bile opasne po život (vidi Djela 22 i 25).

Tarz je također bio pod snažnim utjecajem grčke kulture. Pavao je bio uvelike izložen helenističkim običajima i načinu razmišljanja; pripadao je tom kulturnom ozračju. To mu je omogućilo da se učinkovito ophodi s poganima i da poznaje različite tijekomove grčke misli. Njegovo podrijetlo pomoglo mu je da lakše prenese istinu o Isusu Kristu Grcima.

Isto tako, Bog je trebao osobu koja je pravi Židov. Kada je Pavao imao otprilike 12 godina, roditelji su ga poslali u Jeruzalem da se poučava kod Gamaliela, jednog od najvećih židovskih učitelja toga vremena. Tamo se Pavao upoznao s hebrejskom kulturom i običajima, i savladao Talmud i hebrejska Pisma. Pavao je izrastao u veoma gorljivog sljedbenika Zakona, ispunjen željom da postigne pravednost držanjem Zakona do najmanjeg detalja. Bio je istaknut učenik među svojim suvremenicima.

Filipljanima je napisao:

«Ako tko drugi misli da ima razloga u tijelo se uzdati, ja ih imam još više» (Fil 3,4).

Petar i drugi učenici, koji su bili ribari i carinici, nisu bili tako dobro pripremljeni da bi mogli razumjeti Zakon onako temeljito kao što ga je Pavao razumio.

Kada je napokon došao dan da Bog iskaže Savlu svoju milost na putu za Damask, apostol je u istom trenutku mogao povezati ono što je znao iz Svetog pisma Staroga zavjeta s nedavnim dolaskom Isusa Krista. Počeo je gledati na Mesiju s posve novog stajališta. Pavao je bio savršena osoba za propovijedanje evanđelja milosti, jer ako se itko želio opravdati Zakonom, to je svakako bio on. To je čovjek koji je mogao reći: «Po pravednosti koja dolazi od Zakona (bio sam) besprijekoran» (Fil 3,6). Bio je svjestan koliko su isprazna bila njegova nastojanja da se opravda Zakonom, i kada je spoznao slavu Isusa Krista, radosno je prigrlilo novu pravednost koju je primio po vjeri u njega.

Ništa se nije promijenilo

Pavlova priča je dramatična, ali nemojte ni za trenutak pomisliti da je Bog tako pripremao samo njega ili nekog drugog novozavjetnog sveca. Kad razmislim o svom vlastitom životu, na primjer, vidim kako me je Bog, još u majčinoj utrobi, odvojio za djelo koje je želio da učinim.

Kad preispitam svoj život, prepoznajem u njemu jedinstvene događaje koji mi se u tim trenucima nisu činili tako jedinstvenima. Sada shvaćam da su takvi trenuci zapravo predstavljali križanja koja su mi pomogla pri oblikovanju i određivanju vlastite sudbine. Kada se osvrnem unatrag, vidim da je Božja ruka djelovala u svakoj od datih situacija, iako tada nisam ni slutio da je Božja ruka uopće prisutna. Ponekad sam mislio da me je Bog napustio, ali sada vidim kako je Bog radio u svim mojim nevoljama i pripremao za djelo na koje me je pozvao. Jako je uzbudljivo prisjetiti se nekih odluka koje sam donio u ključnim trenucima i shvatiti kako je sve vrijeme vodila njegova ruka.

Pjevamo pjesmu koja kaže: «Spasitelj me vodi cijelim putem». Sada sa sigurnošću mogu posvjedočiti da me je Božja ruka čuvala od samog početka. Bilo je trenutaka kada je Bog nadnaravno intervenirao da bi me zaštitio. Namijenio mi je poseban zadatak i pripremao me za isti.

Nekoliko tjedana prije mog rođenja jedan od mojih rođaka umro je od meningitisa. Moja sestra se također zarazila ovom strašnom bolesti. Jednom je imala toliko jake grčeve da je moja majka mislila da umire. Majka je odmah izjurila iz stana sa sestrom u naručju i uputila se u obližnju crkvu, gdje je

položila njezino beživotno tijelo na pod. Pastor crkve i moja majka zajedno su molili Boga da povрати moju sestru u život. Oči su joj bile izvrnute, čeljust ukočena, i nije imala pulsa.

Kada se moj otac vratio kući sa bilijara, dočekala ga je medicinska sestra. «Potražite vašu ženu,» rekla je. «Vaša kćer umire. Možda je već i umrla». Moj otac je otrčao do crkve sa željom da prebije pastora i odveze moju sestru u bolnicu. Mislio je da je besmisleno moliti kad vam je potreban liječnik. Ali kada je ušao unutra i vidio u kakvom se stanju nalazi moja sestra, shvatio je da je prekasno. Pao je na koljena pred Boga sav slomljen.

Propovjednik je rekao mojoj majci: «Sada više nemojte gledati u svoju curicu. Gledajte u Isusa i počnite ga tražiti». Moja majka – koja je tada bila u drugom stanju sa mnom – je podigla glavu i rekla: «Gospodine, ako mi vratiš kćer posvetit ću svoj život tebi. Služit ću ti kako god ti želiš». Moja sestra je doživjela momentalno iscjeljenje. Počela je plakati, zatim je sjela i pogledavši okolo rekla da želi ići kući. Odveli su je kući potpuno zdravu.

Nekoliko tjedana kasnije ja sam se rodio i doktor je izjavio: «Imate dječaka». Moj otac je teturao bolničkim hodnikom kličući: «Slava Bogu, dobili smo dječaka!» U to vrijeme moja majka je molila: «Gospodine, hvala ti što si mi vratio kćer. Svoj zavjet da ću ti služiti ispunit ću u svom sinu».

Majka je počela pohranjivati Božju riječ u moje srce već u mojoj najranijoj mladosti. Dok sam se ja ljuljao u dvorištu, ona me učila biblijskim recima. Kada sam imao četiri godine, naučila me čitati uz pomoć Biblije. Slovka sam riječi koje nisam mogao izgovoriti. Majka se potrudila opisati mi ona slova koja nisam dobro znao. Smijala bi se sjetivši se kako sam zvao slovo «v» – «naopaki šator». Odgajala me, strpljivo i s puno ljubavi me učila strahu Božjem.

S punih sedam godina znao sam nabrojati sve biblijske knjige i izgovoriti njihova imena slovo po slovo. Prije spavanja bih uvijek slušao biblijske priče, a nikad bajke. Umjesto uz Zlatokosu, rastao sam uz Davida i Mojsija. Majka me je učila da se, kada je Bog sa mnom, ne trebam bojati nikoga i ničega. Nijedan div ti se ne može suprotstaviti ako je Bog s tobom.

Ne sjećam se vremena kada nisam poznao i volio Boga. Ja nemam svjedočanstvo o obraćenju. Došao je trenutak kada sam javno priznao svoju vjeru i bio kršten, ali čini se da sam još od utrobe majčine bio odvojen za Boga i njegovu Riječ.

Kako je vrijeme prolazilo, odlučio sam postati neurokirurg i tako sam krenuo u školu koja će me pripremiti za to zvanje. Kad god sam opisivao svoje želje, majka bi se samo nasmiješila i ohrabrila me. Nikada mi nije rekla ništa o obećanju koje je dala nakon mog rođenja.

Kad sam bio adolescent, Bog je promijenio moj život na jednom ljetnjem kampu, gdje sam se zavjetovao Isusu Kristu. Bog mi je u dubini duše otkrio da su čovjekove duhovne potrebe daleko veće od tjelesnih. Ispunjavanje tjelesnih potreba pruža trenutnu pomoć, dok ispunjavanje čovjekovih duhovnih potreba pomaže za vječnost. Bog me je pozvao u službu iscjeljivanja čovjekova duha.

Mislio sam kako da će moja majka biti jako razočarana kada čuje da njezin sin ipak neće biti liječnik. Očekivao sam da ću, kada objavim svojoj obitelji da mijenjam smjer svog života, ugledati namrštena i kisela lica. Međutim, kad sam rekao majci da osjećam Božji poziv za službu i da želim ići u biblijsku školu, ona se samo nasmiješila i rekla: «U redu, sine». Začudilo me to što nije zaplakala niti se uzrujala.

Otišao sam u biblijsku školu, oženio se s Kay i tako smo zajedno počeli s našom službom. Majka mi je nedugo prije svoje smrti ispričala ovu priču o sestričnoj prividnoj smrti i obećanju koje je dala Bogu i koje je trebala ispuniti i meni. Bila je jedna od najdivnijih pobožnih žena koje sam ikada poznao. Bila je pravi primjer duhovne žene. Kad pogledam unatrag na svoj život, vidim da sam odvojen za službu koju mi je Bog namijenio još u majčinoj utrobi.

Znate li da je isto i s vama? Ako ste vjerom predali svoju vječnu sudbinu u nježne ruke Isusa Krista, budite sigurni da Bog radi na oblikovanju događaja i okolnosti u vašem životu, izrađujući od njega predivan mozaik koji će ljudima oko vas ukazati na njegovu Sina. Njegova ruka je s vama sada, kao što je bila i prije vašeg rođenja.

Pozvani milošću

Važno je zapamtiti da je Božja ruka nad nama samo zbog njegove milosti. Svi smo mi pozvani njegovom milošću. Kao što je Pavao rekao: «A kad odluči onaj koji me izdvoji u utrobi majke i *pozva*

svojom milošću» (Gal 1,15). Ja ne zaslužujem biti pozvan da služim Bogu. Ja ne zaslužujem spasenje. Ne zaslužujem nebo. Ono što zaslužujem jest najgore mjesto u paklu.

A ipak, Bog me nije poslao tamo. Bog je isplanirao naše živote i dao svakom od nas poseban zadatak. Čovjek može ispuniti svoju od Boga namijenjenu svrhu u samo sat vremena, dok ima i nas koji smo malo sporiji pa će nam možda trebati cijeli život da ostvarimo Božji krajnji naum.

Sjetite se što je Mordokaj pitao Esteru:

«Tko zna nisi li se baš i popela do kraljevske časti zbog časa kao što je ovaj» (Est 4,14).

Krajnji Božji naum s Esterom ispunio se u roku od samo nekoliko dana. Bog ju je podigao, doveo na perzijski dvor i učinio ženom kralja Ahasvera da bi tada - njezinim posredstvom - poštedio židovski narod.

Bog ima poseban zadatak za svakoga od nas, i svi se moramo pripremiti za taj zadatak. Mnogi od nas će se pripremati čitav život prije nego dođe njihovih pet minuta. Tada ćemo ispuniti Božji naum i krenuti dalje. Ono što nam je Bog namijenio biti će ostvareno.

Gdje god se nalazili, postoji razlog zbog kojeg nas je Bog tamo postavio. Njegova je ruka nad našim životima i u svim okolnostima. Možda prolazimo kroz teške kušnje, ali kušnje su nužne. Bog u nama želi izgraditi osobine koje nam pomoći u ispunjenju njegovog nauma u nama.

Bog djeluje u svakome od nas. Mi smo njegovo djelo, njegova *poimema* odnosno stvorenje (vidi Ef 2,10). Bog će djelovati u nama u skladu sa svojom milosti, kako bismo mogli izvršiti djelo na koje nas je pozvao za njegovo kraljevstvo i na njegovu slavu.

Čuvajte se zamke

Sotona zna da je Božja ruka nad nama i zato će nas pokušati obeshrabriti koristeći naše slabosti i nesposobnosti. Davao često stavlja pred nas nerazumne zahtjeve i navodi nas da mislimo kako to čini Bog kako bi nas natjerao da pokušamo dostići savršenstvo koje je iznad naših sposobnosti.

Kada nas Sotona napada i opterećuje, često padamo u očaj. Obeshrabreni smo i želimo odustati. No, svaki put kada pokušamo dosegnuti standard koji nam Bog nije postavio, naše srce postaje sve tvrđe, i posljedice mogu biti pogubne.

U našu crkvu je dolazio jedan mladić s invaliditetom. Nakon svakog bogoslužja trudio se prići mi i razgovarati sa mnom. Iako je imao je velike poteškoće u govoru, uvijek sam se divio njegovoj vještini izražavanja. Zadivila me i njegova inteligencija, jer je postavljao važna i pronicljiva pitanja.

Međutim, ovaj mladić imao je velikih problema i zato je jednom prilikom pokušao izvršiti samoubojstvo bacivši se pred auto ispred crkve. Unijeli smo ga u ured, molili za njega i pozvali policiju. Smatrali smo da ga za svaki slučaj treba pregledati i liječnik. Odvezli smo ga u bolnicu na pregled, nakon kojega je bio otpušten kući.

Bilo je jasno da je ovaj opterećen mladić krivnjom. «Chuck» - vapio je - «ja ne mogu prestati pušiti». Pokušao sam mu objasniti da se ne brine – da ga pušenje ne čini drugorazrednim kršćaninom. Sljedeće nedjelje ponovo je došao u crkvu i govorio mi o svom susretu s Bogom. Ispričao je kako se uspio istinski predati Bogu, ali svejedno se vidjelo da ga nešto muči. Naravno, Sotona ga je optuživao radi slabosti njegova tijela kao i radi njegovog fizičkog nedostatka.

Jednoga dana je teret obeshrabrenja i osude stajao ovog mladića života. Skočio je s balkona lokalnog hotela – samo zato što je dozvolio da neprijatelj iskoristi njegove slabosti i obeshrabri ga.

Da je samo taj mladi čovjek naučio da ne možemo biti više od onoga što nam je Bog dao! Nitko od nas nema nikakvu vrijednost sam po sebi, bez djelovanja Božjeg Svetog Duha u našim životima. Stoga se ne trebamo brinuti. Ne trebamo se osuđivati. Ne trebamo uvijek kriviti sebe radi neuspjeha. Naprotiv, trebamo prepoznati i priznati naše slabosti i ponizno reći: «Gospodine, znam da sam slab. Trebam tvoju pomoć. Predajem ti se i molim te da učiniš ono što ja ne mogu!» *I on će to učiniti.*

Svi su dobrodošli

Kristovo tijelo je predivno. Svaki dio ovoga tijela je važan. Kakvo bi to bespomoćno i čudno tijelo bilo kada bi se sastojalo samo od ustiju! Bog je mene učinio ustima na tijelu, ali usta zasigurno ne čine cijelo tijelo. Mnogi dijelovi tijela su puno važniji od ustiju. Kako je predivno vidjeti kako tijelo Kristovo funkcionira skladno, kako ljudi s različitim iskustvima, iz različitih demografskih skupina i pozadina, zajedno služe Bogu u jedinstvu!

Bog želi otkriti svoga Sina u vama bez obzira odakle dolazite, gdje se nalazite i što radite. Neka vaš život, stavovi i djela odražavaju Isusa Krista.

Nekad smo pjevali korus koji kaže: «Neka se u meni očituje Kristova ljepota, njegova predivna ljubav i čistoća. O božanski duše, obnovi moju narav da se Kristova ljepota u meni očituje». Ovo je više od predivnog korusa i veličanstvene molitve. To treba biti željom našega srca.

David je ovako molio:

«A ja ću u pravdi gledati lice tvoje, i jednom kad se probudim, sit ću ga se nagledati» (Psl 17,15).

Duh Sveti mijenja sve ljude – ljupke i obične, jake i slabe, briljantne i spore – na Kristovu sliku. Svi smo mi objekti njegove milosti. Spokoj duše ćemo doživjeti onoga slavnoga dana kada se probudimo i budemo poput njega.

Može li biti drukčije?

4 poglavlje – SLIKA MILOSTI

Jedno je govoriti o milosti kao nečemu apstraktnom, a drugo pokušati opisati kako ona izgleda. Ako «slika vrijedi tisuću riječi,» kakvu sliku predstavlja milost?

Možda najbolju sliku milosti u cijeloj Bibliji nalazimo u starozavjetnom liku koji se nekoliko puta spominje i u Novom zavjetu. Abraham je sveopće prihvaćen kao otac svih vjerujućih. On nam prikazuje jasnu sliku onoga što milost jest i što ona čini.

Apostol Pavao se u poslanici Rimljanima i Galaćanima osvrće na Abrahama kao na najbolji primjer čovjeka kojega je Bog prihvatio na osnovu njegove vjere. U Rimljanima 4,3 Pavao piše: «Što doista veli Pismo? Vjerova Abraham Bogu i to mu se uračuna u pravednost».

Apostol koristi isti primjer i u Galaćanima 3,6.7 gdje je izjavio:

«To je bilo kao i s Abrahamom: Vjerova Bogu i to mu se uračuna u pravednost. Dakle, razumijte: sinovi su Abrahamovi oni koji vjeruju».

Ponavljanje priče

U Postanku 15 čitamo da Abraham i njegova žena Sara nisu mogli imati djece. Međutim, Bog im obećaje da će po njihovom sjemenu blagosloviti sve narode na zemlji. Abraham je povjerovao Bogu unatoč nevjerojatnom obećanju. U Postanku 15,6 čitamo: «Abraham povjerova Jahvi, i on mu to uračuna u pravednost».

Međutim, godine su prolazile, a Abraham i Sara još uvijek nisu imali djece, pa su počeli sumnjati u ispunjenje Božjeg obećanja. Tako je jednoga dana Sara odlučila preuzeti stvar u svoje ruke i predložila je Abrahamu da legne s njihovom sluškinjom Hagarom, te će oni dijete koje se rodi odgojiti kao vlastito. (Zanimljivo je da ova ideja o surogat-majkama nije toliko moderna koliko mislimo!) Hagara je začela i rodila sina kojemu su nadjenuli ime Jišmael. Kada je dijete napunilo 13 godina, Bog je potvrdio svoje obećanje Abrahamu. Abraham još uvijek nije vjerovao da će mu Bog dati sina sa Sarom. Rekao je Bogu da je to dobra ideja, ali Jišmael je već bio tu – zašto ne blagoslovi njega?

Kako je ohrabrujuće što i sam Abraham, čovjek kojega Biblija naziva «ocem svih koji vjeruju» (Rim 4,11), nije baš mogao povjerovati da će se Božje obećanje ispuniti u Sari! Kada je Bog ponovio obećanje da će mu dati sina po Sari, to je zvučalo toliko nevjerojatno da se i sama Sara nasmijala. Nakon određenog vremena ovo obećanje se ispunilo i Sara je rodila sina kojega su nazvali Izak, što znači «smijeh».

Kako je Izak rastao, njegov stariji brat zamjerao je ocu radi pažnje koju je njegov brat – dijete obećanja – uživao. Kada je Izak prestao sisati, pripremljena se proslava na kojoj je Jišmael stajao po strani i izrugivao se bratu. Kada je Sara primijetila takvu pakost, zahtijevala je da Abraham otjera Hagaru i Jišmaela. Ustrajala je na tome da Jišmael ne treba biti baštinik zajedno s Izakom.

Naravno, Abraham je bio shrvan ovakvim zahtjevom, ali Bog ga je uvjerio da će se on pobrinuti za Jišmaela. Abraham je poslušao Saru i otjerao ropkinju i njezina sina. Bilo je jasno da oni ne mogu imati udjela u Božjem obećanom blagoslovu.

Slikamo sliku

Pavao, u nastojanju da potkrijepi svoju tvrdnju o pravednosti po milosti i po vjeri, ukazuje svojim čitateljima na Abrahama. Prema njegovom mišljenju, priča o Abrahamu sadrži alegoriju koja može pojasniti njegovu tvrdnju. Obično su učitelji u Pavlovo vrijeme smatrali da se Pismo može tumačiti na dva osnovna načina. Prvi način ili *peshat*, odnosio se na jednostavno i doslovno tumačenje značenja teksta. Isto tako, smatrali su da tekst ima i svoje skriveno značenje (*remez*). Neki učitelji zagovarali su dva dodatna tumačenja: *derash*, primjena isključivo alegorijskog tumačenja, bez elemenata doslovnog tumačenja i *sod* («tajna»), tumačenje koje pruža alegorijsko značenje.

Manjkavost ovih složenih i često kontradiktornih škola misli jest u tome što zbunjuju prosječnog čovjeka i dovode poruku Pisma u pitanje.

Ja vjerujem da je najbolje rješenje tumačiti tekst jednostavno i doslovno. Bog je u potpunosti sposoban reći točno ono što želi. Mnogi su zastranili od jasnog biblijskog učenja u potrazi za duhovnim, nestvarnim tumačenjem. Budimo realni: ako želi produhovljavati tekst, mogli bismo uzeti bezazlenu pripovijest kao što je *Old Mother Hubbard (stara engleska pjesmica o starici koja želi dati svome psu kost iz kredenca, ali otkriva da je kredenac prazan, op. prev.)* i razviti sjajnu propovijed iz nje. Razmislimo na trenutak o profinjanim duhovnim implikacijama priče o ovoj starici koja odlazi od svog kredenca kako bi odnijela kost svom sirotom psu. Zašto ne, možemo zamisliti kako se njezin život preplavljuje pustoši, obeshrabrenjem i prazninom jer je kredenac bio prazan. Kako je tragično kada svi naši izvori presuše!

Uz malo mašte možemo napraviti doktrinalne planine i od najmanjih krtičnjaka. Zato je najbolje rješenje izbjegavati alegorijsko tumačenje Pisma ukoliko u samom ne nađemo temelja za alegorijsko shvaćanje. U tom slučaju, uz nadahnuće Duha Svetog, Pavao izvodi vjerodostojnu alegorijsku primjenu iz Abrahamova života:

«Stoji, naime, pisano da je Abraham primio dva sina: jednoga od ropkinje, a drugoga od slobodne. Onaj od ropkinje rođen je po tijelu, a onaj od slobodne po obećanju. Ovo je rečeno slikovito. Te žene dva su zavjeta; jedan je onaj s gore Sinaja koji rađa za ropstvo: taj je Agara – jer se Sinajska gora nalazi u Arabiji – i odgovara sadašnjem Jeruzalemu, koji je zajedno sa svojom djecom uistinu rob. Nebeski je Jeruzalem slobodan – taj je majka naša, jer stoji pisano: Veseli se, nerotkinjo, koja ne rađaš; kliči i viči koja ne poznaješ porođajnih bolova, jer su brojnija djeca osamljene nego one koja ima muža! Vi, dakle, braćo, vi ste kao Izak djeca obećanja. Ali kao što je onda onaj koji je rođen po tijelu progonio onoga koji se rodio po duhu, tako biva i sada. A što veli Pismo? Izbaci ropkinju i njezina sina, jer sin ropkinje nipošto neće biti baštinik sa sinom slobodne! Tako, braćo, nismo djeca ropkinje, nego slobodne» (Gal 4,22-31).

Značenje priče

Pavao nam otkriva da ova dva događaja nisu značajna samo u povijesnom smislu, nego da isto tako ilustriraju i obećanje onih koji pokušavaju naslijediti Božje blagoslove svojim djelima. Hagara i njezin sin predstavljaju one koji pokušavaju zadobiti pravednost pred Bogom vršenjem Zakona. Kada su Abraham i Sara počeli očajavati jer se Božje obećanje još nije ispunilo, okrenuli su se svojim vlastitim snagama koje su im na koncu donijele samo žalost i frustraciju. Budući da je Jišmael bio proizvod tijela, on služi kao primjer onih koji žele primiti blagoslove na osnovu dobrih djela. S druge strane, Izak je bio dijete obećanja i predstavlja one koji će naslijediti blagoslove po vjeri.

Zanimljivo je što se, na isti način na koji se Jišmael rugao Izaku, oni koji žive pod Zakonom i danas rugaju onima koji žive po vjeri. Pavao smatra da je u sukobu između ova dva brata predstavljena taktika pritiska koju su provodile pristalice judaizma. Na isti način je trebalo otjerati i one koji su inzistirali na vršenju Zakonu radi postizanja pravednosti. Ova alegorija se ispunila 70. godine prije Krista, kada su Rimljani pod vodstvom Tita razorili Jeruzalem. Progonitelji onih koji su vjerovali u Isusa Krista bili su doslovno odvedeni u ropstvo.

Pavao uspoređuje tužan kraj legalista s predivnom budućnosti djece vjere. Citirajući Izaiju on piše:

«Veseli se, nerotkinjo, koja ne rađaš; kliči i viči koja ne poznaješ porođajnih bolova, jer su brojnija djeca osamljene nego one koja ima muža» (Gal 4,27).

On želi reći da će vjernici, okupljeni u kraljevstvu radi toga što su vjerovali, biti daleko brojniji od onih koji su pokušali pristupiti Bogu na temelju dobrih djela.

Upravo ovdje alegorija postaje jasnija:

«Tako, braćo, nismo djeca ropkinje, nego slobodne» (Gal 4,31).

Svi oni koji pripadaju Kristu naslijedit će Božje blagoslove i biti će dionici obećanja datog Abrahamu, obećanja koje kaže da će u njegovu sjemenu biti blagoslovljeni svi narodi zemlje.

Mi smo blagoslovljeni Abrahamovim sjemenom, Isusom Kristom. Božja sloboda, obećanja i blagoslovi pripadaju onima koji žele biti pravedni pred njime po vjeri u Isusa Krista. Kao djeca obećanja i primatelji bezuvjetne Božje ljubavi možemo uživati u predivnom životu s Kristom.

Jedna pjesma govori o tome: «Isus je sve platio. Njemu dugujem sve; grijeh je ostavio grimiznu mrlju, a on ju je oprao i učinio bijelom kao snijeg». Stajat ćemo pred Božjim prijestoljem puni strahopoštovanja radi svega što je Krist učinio za nas. I dok tako budemo gledali silu Božjih obećanja, nitko neće moći reći: «Zadobih slavu svojim stalnim i odlučnim naporima». Umjesto toga, preplavljeni radošću, pognut ćemo svoje glave i reći: «Hvala ti Isuse, jer si sve učinio! Znao sam da me ti možeš spasiti. Znao sam da me dobra djela ne mogu spasiti. Hvala ti, Gospodine».

Ključno pitanje

Takva je bila i Abrahamova vjera. Ali ključno pitanje jest: Kada je Bog proglasio ovoga čovjeka pravednim – nakon obrezanja ili prije obrezanja? Lažni učitelji iz Galacije govorili su: «Ne možeš biti pravedan ako nisi obrezan». Smatrali su da je ovaj obred presudan za spasenje.

Dakle, kada je Bog uračunao Abrahamovu vjeru u pravednost? Je li to bilo prije ili poslije obreda obrezanja? Bilo je to *prije*, a ne poslije obrezanja! Abraham je proglašen pravednikom prije nego je išta znao o obrezanju. Ovo pripisivanje pravednosti nalazimo u Postanku 15, dok je obrezanje predstavljeno tek dva poglavlja kasnije. Abraham je proglašen pravednikom u trenutku kada je povjerovao i pouzdao se u Boga.

Isto vrijedi za tebe i mene. U trenutku kada povjerujemo i pouzdamo se u Isusa Krista, Bog nas oblači u pravednost – ne na temelju onoga što smo učinili ili što ćemo učiniti, već samo radi naše vjere u Isusa Krista.

Budući da je Krist gospodar neba, Božji Sin i moj osobni Spasitelj, ja ću mu vjerovati. Kada to činim, Bog kaže: «Ti si pravednik!» Jednom prilikom su upitali Isusa: «Što da činimo da radimo djela koja Bog hoće?» Isus im na to odgovara:

«Ovo djelo Bog hoće, da vjerujete u onoga koga je on poslao» (Iv 6,29).

Ako želite biti sudionici Božjeg djela, vjerujte u Isusa Krista. To je Božje djelo. To je ono što Bog traži od nas.

Što je prava vjera?

Zanimljivo je da Jakov – koji piše poslanicu kako bi osokolio kršćane i odvratio ih od raznih besmislica – također spominje Abrahama kao primjer vjere. On posebno želi ukazati na činjenicu da je vjera bez djela mrtva (Jak 2,26). Jakov kaže da je Abrahamova vjera bila razlogom zbog kojega je on počeo činiti određene stvari i zato je Bog prepoznao njegovu vjeru:

«Vidiš da je vjera zajednički djelovala s njegovim djelima i da je vjera uz pomoć djela postala savršena. Tako se ispuni Pismo koje veli: Vjerova Abraham Bogu, i to mu uračuna u pravednost, te postade Božji prijatelj» (Jak 2,22.23).

Drugim riječima, istinska vjera je više od prazne priče. Istinska vjera nas vodi ka odgovarajućem djelu. Ako istinski vjerujem u nešto, tada će moja djela biti suglasna s mojim vjerovanjem. Mogli bismo naprasito protestirati protiv nekog određenog vjerovanja, ali ako naša djela nisu dosljedna našem izrečenom vjerovanju tada ono postaje upitno.

Na primjer, ja mogu reći da vjerujem kako će u ponedjeljak veliki krah zadesiti dioničarsku burzu i da novac više neće imati nikakvu vrijednost. Sve banke će se zatvoriti, nećemo imati pristupa štednji i zajmovima i nećemo moći doći do svojega novca. Ali ako ne odem do banke i odmah ne povučem sav svoj novac, vi ćete s pravom reći da ja ustvari ne vjerujem u ono što sam upravo rekao.

Naša djela moraju stajati u skladu s onim što vjerujemo, inače će naše vjerovanje biti dovedeno u pitanje. Abraham je odveo svoga sina na goru, položio ga na žrtvenik i zamahnuo nožem prema njemu, zato što je istinski vjerovao da će njegovo potomstvo biti blagoslovljeno po Izaku. Bio je spreman zamahnuti nožem jer je vjerovao da će Bog blagosloviti sve narode po njegovom sinu Izaku (Izak tada nije imao djece) i bio je spreman poslušati Boga prinoseći Izaka na žrtvu. Znao je da Bog može podići Izaka iz mrtvih i tako ispuniti svoje obećanje (vidi Heb 11,19). Toliko je vjerovao Božjim obećanjima.

U kojoj mjeri *mi* vjerujemo Božjim obećanjima? Prije puno godina čuo sam priču o čovjeku koji je usred snježne oluje ostao bez ogrjeva pa je htio zatražiti malo nafte od susjeda. Rijeka koja ga je razdvajala od susjedove kuće bila je zaleđena, pa se čovjek spustio na koljena i pužući prelazio rijeku, kuckajući po ledu prstima ne bi li utvrdio kolika je debljina leda. Tako je čovjek prelazio rijeku osluškujući. Ubrzo su mu se ruke raskrjavile i, baš kada se našao nadomak obale, začuo je tutnjavu i ugledao krdo konja koji su gromoglasno prelazili rijeku.

I mi znamo reći: «Vjerujem u Božja obećanja,» ali još uvijek kuckamo, tek toliko da provjerimo jesu li dostupna. Previše se bavimo odmjeravanjem situacije. «Znam da je Bog rekao da će se brinuti za sve moje potrebe, ali nisam baš siguran u to. Rok za plaćanje računa je istekao i ja kucam da vidim može li me izdržati. Nadam se da su njegova obećanja čvrsta!» Nasuprot tome, ima ljudi koji rado riskiraju s Božjim obećanjima. Naučili su da je Bog uvijek vjeran svojim obećanjima bez obzira koliko loše izgledale okolnosti. Možda su i oni nekad kuckali po ledu – ali onda su puno puta vidjeli koliko je Bog vjeran. S vremenom je njihova vjera postala snažna te su počeli postupati u skladu s njome. Svi mi postupamo u skladu našim istinskim uvjerenjima; ona se uvijek očituju u našem životu.

Abrahamovo vjerovanje se ispoljilo u njegovim djelima. Da je sjeo i raspravljao se s Bogom, to bi značilo da zapravo ne vjeruje. Zamislite da je rekao: «Bože, pa ne mogu žrtvovati Izaka. Kako to misliš? Pa on mi je sin. Obećao si da ćeš po njemu blagosloviti sve narode na zemlji. Gospodine, ja to ne mogu učiniti». Mnogi ljudi misle da to, što tvrde da vjeruju u nešto, znači da doista vjeruju. Ali vjerovanje se ne svodi samo na riječi; vjera treba djela. Vjera se ispoljava kroz naše postupke.

Zato Jakov, citirajući isti starozavjetni odlomak kao i Pavao, želi dokazati da je vjera bez djela mrtva. Govorite li o vjerovanju prema kojem ne živite, tada dokazujete da nemate istinsku vjeru. Istinska vjera se pokazuje djelima koja su u skladu s vjerom koju navješćujete. Abraham je povjerovao Bogu i njegova vjera očitovala se u djelima koja su bila u skladu s njom. Zato mu je Bog uračunao vjeru u pravednost.

Abraham nije bio pravedan radi svojih djela, već radi svoje vjere. Ono što je činio bilo je u suglasnosti s onim što je vjerovao. Bog je primio Abrahamovu vjeru i uračunao ga u pravednike - radi vjere.

Shvaćate li?

Sve ovo ne znači da će naša djela uvijek biti savršena. Mi koji smo Božja djeca i vjerujemo u Isusa Krista nalazimo se u duhovnoj bici. Iako je naš duh obnovljen u Kristu, mi još uvijek živimo u staroj, iskvarenoj kući – našem tijelu. Moja iskvarena kuća ima velike prohtjeve. Ponekad se uhvatim kako se borim sa svojim tijelom, jer ne činim ono što bih stvarno htio. Ponekad su moja djela u suprotnosti s vjerom u Isusa Krista.

Ali ne mogu ostati živjeti u takvom stanju. Možda ću posrnuti i pasti, kao i svi, ali neću ostati ležati. Duh to neće dopustiti; on me potiče i pomaže mi da ponovno ustanem. Kada posrnem ili padnem, Bog neće uzeti gumicu i obrisati moje ime iz Knjige života. Kada učite svoje dijete hodati pa kad se spotakne, nećete vikati: «Diži se, derište jedno! Ti nisi moje dijete. Zašto tako padaš? Odričem te se!» Ne, već ćete ga podići i reći mu: «Sve je u redu. Pokušaj ponovo. Dođi tati. Dođi! Hajde!» Ohrabrit ćete dijete da nastavi pokušavati.

Vi ste Božja djeca. On vam pokušava pomoći da hodate s njim. Utješno je znati da, iako posrćemo i padamo, nećemo biti odbačeni. Bog nas se neće odreći. On neće reći: «Pao si, i više nisi moje dijete!» Ne, on će nas podići i očistiti. Bog nam poručuje: «Sve je u redu, pokušaj ponovo».

Nitko tko je od Boga rođen ne može živjeti u grijehu. Ne možemo živjeti čineći grijeh. Ako to činimo, pokazujemo da ne vjerujemo u ono što govorimo. Abraham je vjerovao Bogu i njegova djela bila su dosljedna s njegovom vjerom.

Naravno, to ne znači da se Abraham, kada je predao svoj život Bogu, nikada više nije pokolebao u vjeri. Daleko od toga! Biblijski navod koji govori o Abrahamovoj vjeri u Postanku 15,6 nalazi se između dva teksta koji opisuju velike propuste u njegovoj vjeri. Postanak 12 i 20 govori da se Abraham nije oslonio na Boga, već je izmišljao laži ne bi li sačuvao vlastitu kožu. Abraham je također mogao biti onaj koji kucka po ledu – ali to nije bilo ono čime se njegov život odlikovao. Ponekad je pravio propuste, kao i svi mi, ali nije ostao živjeti u njima. Do te mjere je živio je u skladu sa svojom vjerom da ga Biblija naziva čovjekom vjere. Abrahamova vjera bila je povod za njegova djela.

A ipak, Bog nije odredio Abrahamovu pravednost prema njegovim djelima, već prema vjeri. Isto je i s nama. Naša nas vjera mora proizvesti u nama život poslušnosti i vršenja dobrih djela, ali ta ista djela ili poslušnost neće nam osigurati pravednost pred Bogom. Kristovu pravednost primamo vjerom.

Ako vjerujem u Boga i uzdam se u Isusa Krista, postat ću Abrahamov sin. Bit ću baštinik, i stoga su obećanja i blagoslovi koje je Bog dao Abrahamu ujedno i moji.

Ovo evanđelje milosti je davno propovijedano po Abrahamu. Njegov život predstavlja predivnu sliku onoga što milost jest i što ona čini. Ta slika je ljepša od bilo koje slike koja visi u Louvreu ili Pradi ili pak muzeju umjetnosti Metropolitan. To je zapanjujući portret Božje ljubavi prema grešniku koji se pouzda u njega – a najbolje od svega je to što mi na slici stojimo u pozadini, a na našim čelima piše «blagoslovljeni».

5 poglavlje – KORAK PO KORAK

Prije mnogo godina imao sam jednog dobrog prijatelja koji se bavio dostavom namirnica u dućane. Tijekom jedne ovakve isporuke upoznao je ženu vlasnika jednog malog dućana. Počeli su se šaliti i nedugo nakon toga redovito bi se sastajali na kavi i razgovarali. Ubrzo su se zaljubili, napustili svoje obitelji i otpočeli zajednički život. Nedugo zatim sam primio telefonski poziv žene toga mog prijatelja, također naše drage prijateljice, koja je zatražila da se molimo za njega.

U međuvremenu je pastor crkve koju je dotična obitelj pohađala posjetio moga prijatelja. Pastor mu je rekao kako je imao viziju u kojoj su se nalazila crna mrtvačka kola, te da će - ako ne napusti ovu ženu i ne vrati se svojoj supruzi - bit će iznesen iz sobe s nogama naprijed. Ovaj grubi nastup samo je pogoršao stvari i još više razbjesnio moga prijatelja, koji je tada postao odlučniji u namjeri da nastavi sa svojim nemoralnim ponašanjem. Njegova žena me nazvala nakon ovog događaja i zamolila me da ja porazgovaram s njim.

Pristao sam i otišao sam k svome prijatelju, koji je sada živio u bijednoj garaži u siromašnom dijelu grada. Kada sam vidio njegov mali prljavi dom, šokirala me spoznaja koliko mnogo je ovaj čovjek izgubio. Njegova žena i kćeri bile su predivne. Njihov dom nalazio se u lijepom kvartu. Ovaj čovjek je prodao svoju dušu za koranicu kruha. Dok je prilazio vratima, na njegovom licu sam ugledao izraz srama. Bio je vrlo ljubazan i pozvao me da uđem i sjednem. Dok sam promatrao taj njegov novi način života, pomislio sam: «*O, Bože! Kako se mogao odreći svega radi ovoga?*»

Moje srce se slomilo jer sam volio ovoga čovjeka. Pogled na ono u što je upao posve me shrvao. Nisam mogao sakriti svoje osjećaje i na svoju sramotu počeo sam plakati. Bio sam preplavljen tugom i kada se njegova ljubavnica pojavila iz kuhinje, mogao sam samo ridati. Na kraju mi je bilo toliko neugodno da sam rekao: «Žao mi je. Znam da sam te došao vidjeti, ali sada jednostavno ne mogu razgovarati s tobom». Ustao sam i otišao kući osjećajući se kao budala. Žena moga prijatelja željela je da ga posjetim i predložim mu da se pomire, a ja nisam učinio ništa osim što sam sjedio tamo i plakao.

Idućeg jutra primio sam telefonski poziv koji me šokirao. Moj prijatelj se vratio svojoj ženi i djeci samo nekoliko sati nakon moga posjeta.

Što je Bog upotrijebio da donese ovo čudesno iscjeljenje u razrušenom odnosu? Zasigurno ne moja samopravednost. Njegov Duh je u meni probudio duh blagosti i slomljenosti koji je doveo do radosnog pomirenja. Smatrao sam da je moj posjet bila velika pogreška – ali sam onda otkrio da svaki put kad odlučimo hodati u Duhu Bog snažno djeluje na zapanjujući i neočekivani način.

Život po Duhu je nevjerojatno praktična stvar. To ne znači da ćemo lebdjeti kroz život s aureolom iznad glave i anđeoskim osmjehom na licu. Možemo biti duhovno probuđeni i još uvijek razgovarati s ljudima o zemaljskim stvarima. Neki vjernici se toliko snažno protive porastu svjetovnosti unutar svog kulturnog okruženja, da su izgubili sposobnost komuniciranja sa svojim prijateljima, rođacima i susjedima. Život odnosno hodanje po Duhu nas ne vodi izvan okvira realnosti; on nam omogućava da funkcioniramo unutar stvarnosti uz optimalnu učinkovitost.

Odnos na prvom mjestu

Netko je rekao: «Najvažnija stvar je sačuvati najvažniju stvar najvažnijom». Koliko je to istinito u duhovnoj domeni! Premda je svakako vrlo praktično hoditi u Duhu, moramo imati na umu da to nije točka s koje počinjemo. *Odnos je uvijek važniji od ponašanja.*

Odličan primjer ovog principa nalazimo u poslanici Efežanima. Prva tri poglavlja poslanice govore o odnosima. Tek tada dolazi na red četvrto poglavlje: «Zato... živite dostojno poziva kojim ste pozvani». Odnos je na prvom mjestu, jer on predstavlja temelj za sve što slijedi.

Ako odmah pokušamo hodati, a nismo prije toga uspostavili odgovarajući odnos, nećemo uspjeti. Hodanje zahtijeva prethodno uspostavljanje ravnoteže. Ovo vrijedi čak i u domeni fizičkoga. Djeca moraju naučiti održati ravnotežu pri sjedenju prije nego naprave svoj prvi korak. Sljedeća stvar koju savladavaju jest umjetnost stajanja. Zatim počinju teturati i tek poslije toga razvijaju sposobnost hodanja.

U poslanici Efežanima Pavao nam govori da ćemo doživjeti Božju silu i da ćemo u njoj hoditi kako Bog želi tek kada shvatimo što znači sjediti uz Krista. Ovdje zasigurno postoji progresija. Prvo moramo ostvariti uravnotežen odnos s Bogom pa tek onda možemo naučiti hodati.

Svi smo mi nekad živjeli po tijelu i pokoravali se željama svom uma, i svi smo bili odvojeni od Boga. Tada je Božja milost promijenila naše živote i od tada uživamo u predivnom zajedništvu s našim Gospodinom. Ovo zajedništvo se produbljuje ako dopuštamo Božjem Duhu da upravlja našim životom.

S riječi na djela

Mnogi ljudi tvrde da poznaju Boga i razbacuju se raznim kršćanskim krilaticama i frazama, ali u praksi ne hodaju s Bogom. Veoma je važno da naučimo postupati u skladu sa našim riječima. Moramo živjeti dosljedno pozivu, blagoslovima i ispovijedanju naše vjere u novoostvarenom zajedništvu s Bogom.

Postavlja se pitanje: kako ćemo to postići? Kako izbjeći čarima svijeta? Pavao nam daje odgovor u Galaćanima 5,16:

«A velim: živite po Duhu pa sigurno nećete udovoljavati požudi tijela».

Grčka riječ koja se prevodi kao «živjeti» (odnosno, u nekim prijevodima «hoditi») je termin koji se koristi za opisivanje dominantne karakteristike osobe. Ako nekoga prati glas da je škrt, taj će biti poznat kao čovjek koji «hoda» u pohlepi. Netko tko je po prirodi brižan i spreman pomoći bit će poznat kao onaj koji «hoda» u ljubaznosti.

Živjeti po Duhu znači dozvoliti Duhu Svetom da upravlja našim životima. Svakog dana možemo birati hoćemo li živjeti po Duhu ili po našim tjelesnim željama. Naš um je bojno polje na kojem se odlučuje koja će od navedene dvije mogućnosti prevladati.

Dobro je zapamtiti da je Bog saznao ljudski um tako da može funkcionirati poput računala. Računalo može proizvesti samo ono za što je programirano. Na sličan način se i naš um svakodnevno programira. Ako unosimo podatke iz naše grešne naravi, tada ćemo živjeti po tijelu. Ako programiramo naš um unoseći u njega duhovne stvari, tada će se u našem životu vidjeti što je važno Svetom Duhu.

Kako je lako upasti u zamku da hrabro ispovijedamo kako imamo vitalan duhovni život, a istina je da nam je najbitnije udovoljiti tijelu! Snaga naše grešne prirode jedan je od najvećih problema s kojima se suočavamo. Kako se možemo osloboditi naizgled nepobjedivog ropstva tijelu?

Jednostavan, a opet, oštrouman odgovor glasi: *Nemojte se boriti protiv tijela; ojačajte Duh!* Nemojte se boriti protiv tame; upalite svjetlo.

Da bi to učinili, prvo moramo shvatiti da naša priroda ima dvije strane: duhovnu i tjelesnu. Ako želimo živjeti po Duhu, moramo hraniti našeg duhovnog čovjeka. Svi znamo što znači hraniti fizičku stranu naše prirode. Ako ne nahranim svoje tijelo, ono neće oklijevati da me podsjeti na svoje potrebe.

Jednom mi je netko rekao da glad nestaje nakon tri dana posta. Ja sam doživio suprotno. U ta tri dana posta moj um je neprestano sanjario o najljepšim mogućim maštarijama. Ovo je jednostavno način na koji me tijelo podsjeća da mu je nešto potrebno. Zbog toga i hranimo svoje tijelo. Vježbamo i uzimamo vitamine da bi naše tijelo ojačalo.

Osnaživanje duha iziskuje sličan režim. Moramo se redovito hraniti kruhom života: Božjom riječju.

Prihvatanje Riječi

Ironija je u tome što je Božja riječ često puta posljednja stvar koju uzimamo. Reći ćemo: «Naravno da trebam čitati Riječ, ali trenutno nemam vremena». Na taj način zapravo postimo u Duhu. Često je naša duhovna ishrana neredovita, isprekidana i nezdrava. Zanemarujemo redovito, sustavno proučavanje Riječi, i umjesto toga otvaramo Bibliju i čitamo prvo što nam zapne za oko. Najčešće nismo dosljedni u proučavanju Biblije i ne trudimo se oko osobnog duhovnog uzrastanja. Na kraju

pokorno hranimo svoje tijelo, dok potrebe našeg duha ostaju neispunjene. Zbog takvog ponašanja naš duhovni čovjek postaje slab, a tijelo počinje ovladavati nad nama.

Ako želimo da naš duhovni čovjek bude snažan, razumljivo je da moramo sijati u duh. Ne možemo sijati u tijelo i nadati se da će nekako roditi duhovni rod. Želimo li živjeti po Duhu, moramo početi hraniti svoj duh. To znači da ćemo sve dublje uranjati u Božju riječ. Job je rekao:

«Pohranih mu riječi u grudima svojim» (Job 23,12).

Važno je držati Božju riječ za ono što ona uistinu jest. Isus je rekao da su njegove riječi duh i život. Na isti način je nužno, ukoliko želimo živjeti po Duhu, redovito i sustavno proučavati Božju riječ.

Zajedništvo s Bogom

Molitva je još jedna stvar koja je važna ako želimo radosno hoditi u Duhu. Kad se radujemo zajedništvu s Bogom, naš duh postajem snažniji. Postajemo svjesniji Božje prisutnosti u svemu što radimo i u svakoj situaciji u kojoj se nađemo.

Svijest o Božjoj prisutnosti pomaže nam da razumijemo svijet malo potpunije i kompleksnije. Uvjeren sam da je jedna od naših najvećih potreba postati svjesniji Božje prisutnosti u svakom trenutku. Obraćajući se epikurejskim i stoičkim filozofima u Ateni, kako je zabilježeno u Djelima 17, Pavao izjavljuje: «...po njemu, naime, živimo, mičemo se i jesmo» (redak 28).

Naš život se može značajno promijeniti kada shvatimo da je Bog uvijek s nama. Ako izgubimo date činjenice iz vida, otvaramo vrata duhovnoj katastrofi. Što je Bog dalje od naših misli, više će nas privlačiti stvari koje hrane i zadovoljavaju našu grešnu prirodu. Možda ćemo, da bismo objasnili svoje ponašanje nakon što posrnemo ili padnemo, uperavati prstom u mnoge površinske čimbenike, ali korijen problema leži u našem neuspjehu imamo Božju prisutnost na umu. Naputak da živimo po Duhu jednostavno znači da trebamo svakodnevno odabirati Boga za našeg nerazdvojnog suputnika.

Kada živimo po Duhu, svjesni Božje prisutnosti u svakom trenutku, nećemo više trebati nekoga tko će nas opominjati i propovijedati nam o tome kako trebamo živjeti prema kršćanskim mjerilima. Naš život će se mijenjati sve dok budemo imali na umu Božju ljubav i blizinu.

Kako pretvoriti razdražljivost u radost?

Način na koji razmišljamo o svjetovnim stvarima će se promijeniti iz temelja kada dozvolimo Duhu Svetom da upravlja našim životom. Okolnosti u kojima se nalazimo mogu ostati iste, ali naš stav će se toliko promijeniti da ćemo se radovati onim stvarima koje su nas nekoć znale jako razdražiti.

Svatko od nas radi neke stvari koje ne voli. Stoga prolazimo kroz stadij klasičnog izbjegavanja sukoba jer znamo da ćemo, iako određene stvari mrzimo, ako ih ne obavimo samo pogoršati situaciju.

Ja ne volim iznositi smeće. Ali znam da će se, ako to ne učinim, na mom trijemu ubrzo stvoriti ogromna, smrdljiva hrpa smeća. Stoga ću stisnuti zube i obaviti to. Iako bih radije sjedio i jeo sladoled od čokolade iz velike zdjele, ako zanemarim svoju dužnost, ubrzo će se miris trulog smeća pomiješati s mirisom čokolade, a odmah potom istopit će se i moja želja za sladoledom.

Odluka je na meni čak i onda kada se radi o nečemu toliko uobičajenom kao što su kućanski poslovi. Mogu jadikovati zbog toga što mrzim iznositi smeće ili mogu iskoristiti vrijeme potrebno za obavljanje ovog posla za zajedništvo s Bogom. Mogu ga slaviti pjevajući pjesme hvale. Što se više približavam Bogu, sve manje razmišljam o smeću, a sve više o njegovoj milosti. Ako svoj pogled usmjerim na duhovne stvari, moći ću obavljati i najneugodnije zadatke bez pretjeranog uzrujavanja.

Tako je, na primjer, s čekanjem. Malo je toga teže od čekanja na semaforu, naročito kada ste u žurbi i kada znate da trebate sačekati na niz signala prije nego ponovno krenete.

Ali umjesto da se živciram, odlučio sam da ću držati Bibliju na suvozačevom sjedalu. Kada naiđem na semafor i znam da moram čekati neko vrijeme, tada uzmem Bibliju i pročitam nekoliko redaka. Sljedeća stvar koju primjetim je kako vozač iza mene trubi. Vrijeme prolazi tako brzo kada se hranimo Božjom riječju!

Kada naučimo što znači ostvariti duboko zajedništvo s Bogom, život po Duhu pretvara se u uzbudljivo iskustvo. Postajemo osjetljiviji za djela Božja – od njegove prisutnosti u našim srcima do njegovih stvaralačkih veličanstvenih djela.

Tko vodi?

Hodanje podrazumijeva kretanje. Kada hodamo, krećemo se s jednog mjesta na drugo. Krećemo s jednog mjesta i završavamo na drugom. Naše odredište ovisi o smjeru našeg kretanja.

Isto tako nas hodanje u Duhu premješta s jednog duhovnog mjesta na drugo. Krećemo se s jednog nivoa zrelosti na sljedeći nivo, tako što slušamo Duha i hodimo kamo nas on vodi – no ovdje ponekad nailazimo i na poteškoće.

Kada se u našoj savjesti pojavi određeni nagon ili misao, na koji način možemo razlučiti je li ta misao od Boga? Pismo nam govori da Bog zapisuje svoj zakon u naša srca (vidi Jer 31,33; 2 Kor 3,3). Kad Bog stavi određenu ideju u moj duh, moj duh je prenosi mome intelektu. Ovaj proces predstavlja ideju, misao ili iznenadni trenutak nadahnuća. Bog će koristiti želju, koju će staviti u naše srce, kao sredstvo obznanjivanja njegove volje u našem životu.

Nažalost, neke moje želje su plod moje grešne prirode. Moje tijelo zna kako ubrizgati snažne misli i nagone u moje misli. Ponekad je veoma teško razabrati je li neka pomisao došla od Boga ili je proistekla iz moje tjelesnosti.

Našao sam se u ovoj dilemi jednom prilikom dok sam putovao za kalifornijsku Venturu, gdje sam trebao održati propovijed. Dan je bio predivan i palo mi je na pamet da ne idem zaobilaznicom, već da uživam u ljepoti Tihog oceana. Uživajući tako u pogledu na more i svježem povjetarcu, pomislio sam kako ova moja želja dolazi od tijela, ali sam joj svejedno odlučio udovoljiti.

Daljnji tijek okolnosti pomogao mi je da shvatim da je Bog htio da pođem tim priobalnim putem. Dok sam se približavao Malibuu, ugledao sam dva auto-stopera pored ceste i osjetio snažnu potrebu da ih povezem. Naše putovanje prema sjeveru se nastavilo i ukazala se prilika da im navijestim Krista.

Ovaj par je odsjeo u Venturi i sljedeće večeri posjetio crkvu u kojoj sam propovijedao. Te večeri javno su ispovijedili svoju vjeru u Krista i priključili se lokalnoj zajednici. Kad sam kasnije razmišljao o cijelom ovom događaju, mogao sam se osvrnuti i reći: *«Da! To je bilo predivno. Bog me je vodio. Želja moga srca da krenem putem duž obale potekla je od njega»*.

Međutim, često je teško odrediti je li Bog progovorio našem srcu. Često mislimo kako nas Bog vodi samo na mističan ili dramatičan način. *«Kada mi Bog progovori, zemlja će se zatresti, svjetlost će postati kao tama, a kosa će mi se nakostriješiti»*. Bog mi nikada nije progovorio na ovakav način. Bog govori mome duhu, koji tada prenosi poruku mojoj savjesti na tako prirodan način da je jako teško razabrati je li to uistinu Božji glas.

Volio bih da mogu izmisliti formulu ili nekakav jednostavan test pomoću kojega bi u tri koraka naučili raspoznati Božji glas, ali ako takva formula uopće i postoji, ja je još nisam otkrio. Baš kao i vi, i ja nastojim razlučiti što je glas Duha, a što glas moga tijela. Volio bih da vam mogu preporučiti neku jednostavnu metodu pomoću koje bismo mogli utvrditi čujemo li Boga, ali to je nažalost izvan mojih sposobnosti.

Međutim, Bog nas ne ostavlja da zbunjeno lutamo u magli. Poslao nam je svoga Duha da prebiva u našim srcima, i to ne samo da bi nas vodio kroz posebne okolnosti već i da bi nas vodio ka spoznaji istine njegove Riječi. On nas nikada neće voditi tako da se to kosi s onim što je već objavio u Svetom pismu.

Razumijevanje Riječi

Zanimljivo je vidjeti kako se neki ljudi, koji tek trebaju prihvatiti Gospodina, znaju toliko obeshrabriti kad čitaju Bibliju. Oni vide taj nevjerojatan utjecaj Pisma u životima milijuna ljudi, njegov utjecaj na zapadnu civilizaciju i zato žele razumjeti što tamo piše.

U isto vrijeme, oni ostaju razočarani i ogorčeni te im značenje Biblije izmiče. Ovo nas ne treba čuditi, jer nam Biblija otkriva da tjelesan čovjek ne razumije duhovne stvari, niti ih može razumjeti, jer

se one prosuđuju uz pomoć Duha (vidi 1 Kor 2,14). S druge strane, duhovni čovjek razumije sve stvari, iako njega samog drugi ne mogu shvatiti. Sveti Duh otkriva istinu našim srcima zato što smo se po Kristu izmirili s Bogom. Božja riječ nam je jasna i živa.

Služba Duha u otkrivanju istine je veoma važna. Nevjerojatno je koliko često mi se dogodilo da pročitam određeni ulomak iz Svetog pisma i da mi ništa nije jasno. Dođem do kraja poglavlja i pitam se: «Što sam to upravo pročitao?» U takvim trenucima često počnem moliti: «Gospodine, vjerujem da se u ovom poglavlju nalazi nešto što mi želiš reći. Molim te, pomози mi da razumijem i dopustim tvom Svetom Duhu da mi služi u tvojoj Riječi». Tada me, nakon što ponovno pročitam isti tekst, oduševi istina koja prožme moje srce.

Tijekom nedjeljnih bogoslužja u crkvi Calvary Chapel obično čitamo Psalme između molitava. Na trećem bogoslužju obično otkrivam ono što nisam vidio na prvom. Jedan od redaka me se zna dojmiti na veoma poseban i snažan način. Ovakvo iskustvo uvođenja u svu istinu predstavlja jasan element života odnosno hodanja u Duhu.

Navalite!

Naša tjelesnost, ovaj posrnuli svijet i Sotona predstavljaju stvarne prepreke ka duhovnom rastu. Ali Pismo nas savjetuje da trčimo prema cilju, tako da dođemo do nebeskog stanja u koje nas je Bog pozvao po Isusu Kristu (vidi Fil 3,14). Isus je rekao: «Trudite se da uđete na uska vrata» (Lk 13,24). Grčka riječ prevedena kao «težiti» glasi «*agmonizomai*», od koje dolazi i riječ «agonizirati». Pazite, nije lako niti prirodno hoditi u Duhu. Potrebno je uložiti veliki napor u dnevnu pobožnost i stalno održavanje koncentracije.

Važno je naglasiti da je ovo odluka koju svatko od nas mora donositi svakodnevno. Kada odlučimo hoditi u Duhu, praktični rezultati mogu biti toliko divni da ćemo se naprosto zapanjiti. Predivna dubina i dosljednost u zajedništvu s Bogom donose nam zadovoljstvo. Kao što i apostol Ivan ističe:

«Ali ako u svjetlu živimo, kao što je on u svjetlu, u zajednici smo jedan s drugim, i krv nas njegova Sina, Isusa, čisti od svakoga grijeha» (1 Iv 1,7).

U zajedništvu s Bogom je posebno uzbudljivo to što ga svaki put želimo sve više. Što smo jače dotaknuti mirom i puninom intimnog zajedništva s Ocem, to ćemo teže živjeti bez njega. Kada više nismo u zajedništvu s njim, nutarnja praznina nas nuka natrag ka molitvi i Riječi.

Kad hodimo u Duhu, počinjemo uživati u predivnim blagoslovima bliskog odnosa s Bogom. Radost preplavljuje naša srca, tako da i pored velikih odgovornosti koje imamo u životu, možemo veselo fućkati jer naša je radost u Gospodinu čak i kad smo usred prljavog posla. Rezultat života u Duhu jest mir, razumijevanje, strpljivost, ljubaznost i blagost. Dobijamo snagu i silu koja nam pomaže u borbi protiv ustrajnih želja tijela. Odjednom vidimo tu cjelovitu sliku i otkrivamo kako ćemo se mudro suočiti s našom grešnom prirodom. Pavao to ovako ukratko objašnjava:

«Težnja tijela jest smrt, a težnja Duha život i mir» (Rim 8,6).

Kako možemo propustiti poziv da cijelim srcem prihvatimo novi život koji nam Bog nudi po svojoj milosti? Život ispunjen Duhom – radošću, ljubavlju i mirom – upravo je to ono što istinski želimo.

Međutim, da bismo doživjeli ovaj blagoslov, moramo odlučiti da ćemo živjeti po Duhu. Moramo doći pred Boga i zamoliti ga da u nas usadi još veću želju za molitvom, proučavanjem Riječi i zajedništvom s Isusom Kristom. Moramo moliti za milost da bismo znali tražiti najprije kraljevstvo Božje i njegovu pravednost. Samo tada ćemo doživjeti veličanstvenu pobjedu nad našim grijesima i samo tada će nas Božji Duh nadnaravno djelovati u nama.

Čak i ako ne možemo učiniti ništa drugo osim jadikovati.

6 poglavlje – VRT, A NE TVORNICA

Jeste li ikada razmišljali o velikoj razlici između «djela» i «ploda»? Djela podrazumijevaju rad koji se obavlja uz pritiske, poštivanje rokova i stalnu potrebu za proizvodnjom. *Plod*, s druge strane, oslikava miran, spokojan vrt; mjesto u kojem smo ponukani ostati kako bismo upijali njegovu ljepotu i uživali u zajedništvu jedan s drugim.

Važno je shvatiti da Bog ne dolazi u tvornicu u potrazi za gotovim proizvodima. On dolazi u vrt da bi uživao u njegovim plodovima. Evanđelje milosti nas poziva da ostavimo smog i pritisak života dobrih djela u tvornici i da radije ubiremo plodove u vrtu našega života - jer je to ono što Bog želi vidjeti.

Prirodan rezultat odnosa

Galaćanima 3,2-3 predstavlja ključan odlomak za one koji žele živjeti kako je Bogu ugodno. Pavao piše:

«Htio bih od vas doznati samo ovo: jeste li primili Duha vršenjem Zakona ili prihvaćanjem vjere? Jeste li tako nerazumni da počinjući s Duhom sad svršavate s tijelom?»

Primijetite kako apostol uspoređuje dvije stvari: Duha, koji je povezan s vjerom, i djela, koja se odnose na tijelo.

Kada god govorimo o djelima, zapravo govorimo o tjelesnosti. Kada se bavimo Duhom, zapravo govorimo o vjeri. Duh i vjera su povezani na isti način kao i djela i tjelesnost.

Netko će reći: «Ali Chuck, moramo činiti dobra djela za Gospodina». Ne, ne moramo. Ne mogu u svojoj tjelesnosti i grešnosti učiniti ništa da bih ugodio Bogu. S druge strane, vjera uvijek proizvodi plodove.

Ako činite dobra djela, tada se oslanjate na tijelo. Ali ako hodite po vjeri u Isusa Krista, Duh će proizvoditi plodove u vama. Plod nije nešto što vi stvarate zato što mislite da morate; plod je prirodan rezultat međusobnog odnosa.

Pogledajte sočan plod breskve koji visi na drvetu. Breskve se ne trude niti po čitav dan rade da bi sazrijele; dovoljno je samo to što vise na drvetu. Sazrijevanje je prirodan proizvod odnosa. Sve dok su na drvetu, donosit će sladak plod.

Isto je i s nama. Ako uistinu prebivamo u Kristu – što pokazuje vjeru – tada će iz tog odnosa proizlaziti plod. Ako u mome životu nema ploda, onda moram preispitati svoj odnos s Bogom.

Zato Pavao i kaže:

«Sami sebe ispitajte da li ste u vjeri! Sami sebe istražite! Ili ne poznajete sebe – ta Krist je u vama. Ako ne, pokazujete se nevaljanima» (2 Kor 13,4.5).

Isus nam je rekao da postoje vukovi u janjećoj koži. Možda izgledaš kao kršćanin, ponašaš se kao kršćanin i govoriš kao kršćanin – ali bako, zašto imaš tako velike zube! Možda će vaš spoljašnji izgled biti besprijekoran poput janjetova, ali će u vama zapravo ležati vuk.

Dakle, kako ćemo znati tko je tko? Isus je rekao: «Prepoznat ćete ih po njihovim rodovima» (Mt 7,20).

Pozvani smo da ispitamo svoj život kako bismo odredili kakav rod donosimo. Ako je rod loš, tada nešto nije u redu s našim odnosom, što znači da nešto nije u redu s našom vjerom. Zdrav odnos vjere u Isusu Kristu *donositi će plod* – uvijek.

Naša velika pogreška

Jedan od naših najvećih problema je taj što se više zanimamo za ono što radimo nego za ono što jesmo, dok je Bogu prije svega važno tko smo, a tek onda i što radimo. On traži plod; a mi se trudimo proizvesti djela.

Nažalost, svi smo imali prilike čuti da trebamo činiti ovo i ono za Boga. Uvijek su nas opominjali i gurali da vršimo djela za Kraljevstvo. I poslije toga smo izašli van i počeli vršiti djela za Boga, jer su nas pastor i starješni tako naučili.

Uzmimo, primjerice, pozivanje ljudi u crkvu. Recimo da Bog tebe nije pozvao da budeš onaj koji će pozivati ljude u crkvu. Poznajem ljude koji se prestraše kada moraju posjetiti nekog nepoznatog. Odu do nećijih vrata, pokucaju i počnu žarko moliti: ««Gospodine, daj samo da večeras nisu kod kuće». Nije im ugodno posjećivati druge. To je obveza koja im je nametnuta: djelo tijela koje ubrzo počinju prezirati. Mrze ga i vrše ga teška srca. Kasnije će ih predsjednik crkvenog odbora pozvati i reći: «Niste bili tu kad smo prošlog utorka pozivali ljude u crkvu. Želimo da sljedećeg utorka budete prisutni». Oni će im na to kivno odgovoriti: «Dobro,» i tako se njihova silazna putanja nastavlja.

Eto kako možete biti prisiljeni da upadnete u kalup za koji vas Bog nije stvorio. Nametnute su vam neprirodne dužnosti i počinjete dobivati žuljeve jer služite Bogu. Ali Bog ne želi da mu dajete ono za čime ćete žaliti. Bog ne želi da mu dajete nešto za čime ćete tugovati. Bog ne može podnijeti «kršćansko mrljanje». Bog to smatra uvredom. Čak i ja mrzim kada ljudi prigovaraju zbog nečeg što su učinili za mene. Zbog toga se i ja osjećam nelagodno. Tko je uopće tražio usluge od njih?

Ako postoji nešto što jednostavno ne želite učiniti, nemojte. Nemojte ići i činiti velikodušna djela, a zatim prigovarati. Bit će bolje da ne učinite ništa.

Ostavite taj poziv onima koji ga vole. Postoje ljudi koji uživaju u razgovoru s nepoznatim ljudima. Njima je dosadno sjediti kod kuće, jer ne mogu dočekati trenutak kada će zapodjenuti razgovor s nekim koga nikada prije nisu sreli. To im je u naravi. Za njih je to *prirodno* – i to je ono ključno.

Ono što nam dolazi prirodno, spada u područje ploda; ono što radimo pod pritiskom spada u područje djela. Bog nas uvijek oprema da činimo ono na što nas je pozvao i bit će nam sasvim prirodno činiti takve stvari.

Mnogi ljudi smatraju sebe drugorazrednim kršćanima jer nisu u stanju činiti ono što drugi čine. Oni će naići na vjernika koji će im reći: «Prošlog sam tjedna, slava Bogu, svjedočio petorici i svi su prihvatili Isusa». «Čovječe» - pomislićete osoba koja nema dar evangeliziranja - «*ja sam užasan svjedok. Nisam svjedočio nikome. Od mene nikad ništa*». Čovjek će osjećati krivnju zbog toga što nije zaustavljao ljude po ulici i pitao ih jesu li čuli za četiri duhovna zakona!

Zašto su neki ljudi tako dobri u evangelizaciji? Zato što im je to dolazi prirodno; Bog ih je obdario i opremio za to djelo. Tijelo nije sastavljeno samo od ustiju, ali ni usta ne bi mogla funkcionirati da nije mozga i nogu koje ih nose kamo treba. Ne trebamo osjećati krivnju ukoliko nemamo istu službu ili nismo jednako uspješno kao netko drugi. Tijelo funkcionira kao cjelina, a Bog je onaj koji je svakome od nas odredio mjesto u tom tijelu.

Bog želi da radiš ono za što te je prirodno obdario. Ako prebivaš u Kristu, plod kršćanskog života će prirodno cvjetati u tebi. Isus je rekao: «Otac moj proslavit će se time što ćete roditi mnogo roda i pokazati se moji učenici» (Iv 15,8). Bog želi da donosite mnogo roda. Taj rod može jedino biti ishod prebivanja u Kristu – dakle, on potječe od vjere.

Nema tjelesne vjere

Evandjelje po Mateju nam otkriva da će jednoga dana mnogi doći k Isusu govoreći mu o svim djelima koja su učinili za njega, a gospodar će im tada odgovoriti: «Nikad vas nisam poznao» (Mt 7,23). Gospodin ne priznaje djela tijela: nikada ih nije ni priznao.

Sjećate li se kada je Bog rekao Abrahamu:

«Uzmi svoga sina, jedinca svoga Izaka koga ljubiš, i pođi u krajinu Moriju pa ga ondje prinesi kao žrtvu paljenicu na brdu koje ću ti pokazati» (Post 22,2).

Božji komentar zvuči pomalo čudno – nije li Abraham je imao još jednog sina, Jišmaela, koji je bio barem 14 godina stariji od Izaka? Što mu je to palo na pamet: «Uzmi svoga sina, jedinca svoga»?

Odgovor glasi: Jišmael je bio djelo tijela. On nije bio sin obećanja; nije bio sin vjere. Jišmael je bio proizvod tijela. Bog baš zbog toga ne priznaje Jišmaela. Bog priznaje samo djelo njegova Duha, Izaka, dijete vjere. Zato je rekao Abrahamu: «Uzmi svoga sina, *jedinca* svoga Izaka».

Bog nikada ne priznaje niti nagrađuje djela našeg tijela. S druge strane, on ljubomorno čezne da se plod Duha umnožava u našem životu.

Petnaesto poglavlje Ivanovog evanđelja objašnjava na koji način vjernici donose plod. Isus je rekao:

«Ostanite u meni i ja ću ostati u vama! Kao što mladica ne može sama od sebe, ako ne ostane na trsu, roditi roda, tako ni vi, ako ne ostanete u meni» (Iv 15,4).

Isus ne ističe naše postupke, već naše biće. Ono što se javlja u našem životu je rezultat našeg zajedništva s njim. Ne možemo imati istinski, ispravan odnos s Gospodinom ako ne donosimo rod. Ako nemamo roda – jer kaže: «po rodu ćete ih prepoznati» – najbolje će biti da preispitamo taj odnos.

Buntovni inspektori za voće

Bog je po svom Svetom Duhu izvršio predivno djelo u vašem životu. On vas je ljubio dok ste još bili grešnici. Kad ste ga vjerom zazvali, on vas je opravdao od svakog zlodjela koje ste ikada počinili. Bog vas je učinio besprijekornima. On je tako temeljito izbrisao vašu prošlost kao da nikada nije ni postojala. To znači biti «opravdan».

U trenutku kada ste vjerom prihvatili Isusa Krista – prije nego ste darovali i jednu kovanicu na ime desetka ili učinili bilo što – Bog je izbrisao svaku optužbu protiv vas. Bog vas je opravdao radi jednostavne vjere kojom ste primili Isusa Krista za svog Spasitelja i Gospodina. Bog vam radi vaše vjere pribraja Kristovu pravednost. Vaš poznanstvo s njim započinje s vjerom.

Sve ovo su osnovne stvari koje često zaboravljamo. Ponekad vjernici kritiziraju druge vjernike. Govore stvari poput: «Znate li što oni rade? Pa to je strašno. Nazivaju se kršćanima, a rade ovo i ono. Ne žive u skladu s mjerilima – zašto uopće odlaze na plažu? Pa to je grozno!»

Što zapravo čine ovi vjernici? Zauzimaju mjesto suca. Postali su inspektori za pokvareno voće. Procjenjuju vrijednost kvalitete tuđeg sluge. Pavao je rekao nešto o tome:

«Tko si ti da sudiš tuđem sluzi? Ili stoji ili pada, stvar je njegova gospodara» (Rim 14,4).

Kad biste služili meni, ja bih imao pravo dati svoj sud o tome kako vršite svoje zadatke. Mogao bih reći: «Ti si loš sluga. Ne znam ni sam zašto te držim». Ako učinite nešto što mi nije po volji, mogao bih vam reći: «Slušaj, ne sviđa mi se kako brišeš suđe; trošiš previše vode i odlažeš mokro posuđe na police. Ne volim kada je čaša, koju vadim iz kredenca, vlažna. Tu se hvataju bacili. Obriši to kako treba!»

S druge strane, mogao bih vam reći: «Ti si odličan sluga. Sve radiš odlično! Drago mi je što mi služiš!» U oba slučaja sam ja taj koji donosi sud o vašoj službi, a ne netko izvana.

Međutim, ja nisam vaš gospodar i ne mogu vam reći kako trebate služiti. Morat ćete stati pred svoga gospodara, jer ja ne mogu suditi o vašoj službi. Ne mogu reći: «Kako si ti loš sluga». Ja nemam pravo suditi o tvojoj službi pred Bogom. Bog je onaj kojemu služiš, i padaš ili stojiš pred svojim gospodarom. Pavao dalje govori: «A stajat će jer ga Gospodin može tako držati» (Rim 14,4).

Nemojte brinuti o tome kako će drugi gledati na to hoćete li se vi održati. Otkrio sam da je puno lakše ugoditi Bogu nego čovjeku. Uzaludno je pokušavati svima ugoditi. Čak i ako uspijete, netko će vas optužiti da stalno ugađate drugima. Jednostavno, nije moguće svima ugoditi.

Ono što je uistinu predivno jest činjenica da ne moramo svima ugoditi. Dovoljno je samo ugoditi Bogu. A kako ćemo mu ugoditi? Samo mu vjerujte i pouzdajte se u njega. Ne možemo ugoditi Bogu svojim djelima i aktivnostima. Bogu ćemo ugoditi ako mu vjerujemo i pouzdajemo se u njega. To je evanđelje milosti.

Drago mi je!

Vjera je ono što je Gospodinu ugodno, jer *vjera* proizvodi odnos. Iz ovog odnosa nastaje plod. Ne radi se o tome da trebam samo sjediti i biti čist, svet, pravedan, drag i ljubazan po cijeli dan. Okružen sam raznim aktivnostima, ali te aktivnosti ne predstavljaju posao. Predivno je kada možemo reći: «Znaš, ja radim baš ono što želim; zapravo, radim ono što volim!» To nije posao, to nije usluga, to je jednostavno nešto u čemu uživam.

Prije mnogo godina, dok sam služio u crkvi jedne denominacije, odlazio sam na konferencije na kojima sam susretao mnoge svoje kolege. Odlazili bismo na večeru i ja bih započeo razgovor o biblijskim recima kroz koje mi je Bog govorio. «Ma daj, Smith – prestani,» rekli bi oni i promijenili temu. Pitao sam: «Kako to mislite, 'prestani'? Pa to je moj život! Nema ničega o čemu bi radije pričao, ničeg uzbudljivijeg».

Kada radite ono što volite, tada to nije mukotrpan trud. Niste u trgovini. Ne radite u tvornici. Vaša aktivnost je plod odnosa.

Kada Božja ljubav ispuni vaše srce, sve što želite jest da govorite o njemu: o njegovoj Riječi, dobroti i ljubavi. Nećete ići okolo nastojeći prikupiti bodove ulagivanjem jer ste radili ono što volite. Nećete tražiti nagradu za ono što činite prirodno (iako će vas Bog *sigurno* nagraditi zbog ploda koji svojim životom donosite). Činite nešto zato što to želite, jer je to u vašoj naravi, jer je Bog to stavio u vaše srce. Zapravo, osjećate se kao da ćete umrijeti ako to ne učinite.

«Ljubav Kristova potpuno ovladava nama,» kaže Pavao (2 Kor 5,14). ««Jao meni ako ne propovijedam Radosne vijesti» (1 Kor 9,16).

Siguran sam da smo svi mi imali slična iskustva kao i Jeremija, koji je bio bačen u tamnicu jer je naviještao riječ Gospodnju izraelskim kraljevima. Dok je sjedio u mraku, u afektu je rekao: «To je to; gotov sam. Bože, evo moje ostavke. Nemoj više nikada tražiti od mene da govorim u tvoje ime. Neću to više činiti. Nemoj govoriti svoju riječ mome srcu. Gospodine, gotov sam, dajem otkaz. Razumiješ li? Gotovo je. Nikada više neću govoriti u ime Gospodnje. Gle kako si im dao da me bace u tamnicu. Nije te ni briga. Ali nema veze, svejedno je sve gotovo!» (vidi Jer 20,9).

U Jeremiji je sve kipjelo. Bio je ljut. Ali je ubrzo priznao:

«Al tad mi u srcu bi kao rasplamtjeli oganj, zapretan u kostima mojim: uzalud se trudih da izdržim, ne mogoh više» (redak 9).

Nije mogao a da ne govori. Morao je govoriti. Nije se morao tjerati, kao da se radi o nekakvom poslu; zapravo, silio se da ne progovori, ali je ipak govorio. Zašto? To je bilo prirodno za njega; bio je to plod njegova odnosa.

Mrmljanje nije plod Duha

Bog ne vodi tvornice; on sadi vrtove. Njega ne zanimaju dobra djela; on želi uživati u plodu. On ne želi da ovisite o tijelu, već vas poziva da se oslonite na njegovog Duha.

Kao što nas i apostol Pavao podsjeća: budući da smo započeli s Duhom, ne možemo po tijelu postići savršenstvo (vidi Gal 3,3). Ne možemo nadodati našoj vjeri dobra djela u nadi da ćemo poboljšati svoje odnos prema Bogu, iako mnogi čine upravo to.

Često ljudi započnu s vjerom u Gospodina, ljube ga i služe mu, uživajući u predivnom zajedništvu s njim. Ispunjeni su radošću Duha, ali se onda pojave neka braća koja im počnu nametati teška bremena. «Hej brate, ako si pravi kršćanin, onda radi to i to. Kako to da ti radiš ono drugo? A nazivaš se kršćaninom? Zašto ne radiš ovo?» Tada počinju nametati sve one teške propise koji

pretvaraju kršćanstvo u ugnjetavanje. Kršćanstvo postaje zadatak ili posao, umjesto da ostane jednostavno i prirodno oduševljenje.

Kada ćemo naučiti lekciju? *Ne možemo usavršiti pravednost koju nam je Bog darovao.* Bilo kakav odnos koji je zasnovan na djelima ubrzo postaje teret, pod kojim gubimo radost u hodu s Gospodinom. Odjednom taj hod postaje dužnost, obveza i teška zadaća. Ubrzo zatim počinjemo mrmljati. Radost Gospodnja nas napušta. Više ne uživamo u slobodi, već se s mukom znojimo pod teretom ropstva. Počinjemo razmišljati ovako: *«Bolje da se pomolim prije spavanja ili sam nastradao. Ali tako sam umoran. Ne da mi se ustati iz kreveta. No ipak ću morati – ali, čovječe, tako je hladno!»*

Siguran sam da bi Bog na to rekao: *«Zaveži i idi spavati! Nemoj me gnjaviti dok si tako neraspoložen. Tko te je uopće tjerao da razgovaraš sa mnom?»*

Možda ćete misliti da ako itko treba ovo naučiti, onda su to propovjednici evanđelja. Ali ipak postoje ljudi koji će nas uvjeriti da služe Bogu djelima tijela. Opisat će vam kakvo posvećenje je potrebno da biste mogli vršiti službu koju oni vrše – kakve ogromne osobne žrtve morate podnijeti da biste imali takvu silu. Govorit će o svom predanju i postu i posvećenju, i opisat će vam sve što su činili - kao da su im njihova djela osigurala određenu razinu duhovnosti na temelju koje su privoljeli Boga da im povjeri takvu duhovnu silu. Bog ne može svima povjeriti svoju silu, kažu oni, ali oni su je zaradili. Često govore i stvari poput: *«Otišao sam u drugu sobu, zatvorio vrata i rekao, Bože, ja ne izlazim oдавde dok ne primim tvoju silu. I ostao sam tamo posteći i moleći sve dok je nisam primio».* Govore kao da su svojom pravednošću zaslužili Božju naklonost. Ali nisu, to je bilo samo djelo. A Bog nikada neće nagraditi niti priznati djelo tijela.

Pavao je rekao:

«Jeste li uzalud toliko toga doživjeli? Ako je doista uzalud! A onaj koji vam daje Duha i čini među vama čudesu, čini li to zbog vršenja Zakona ili zbog prihvatanja vjere?» (Gal 3,4.5).

Pravi sluga Božji daje svu slavu Gospodinu. Isus je rekao:

«Vaše svjetlo neka tako zasja pred ljudima da vide vaša djela ljubavi te slave vašeg Oca nebeskog» (Mt 5,16).

Svi smo pozvani

Božja djela nisu proizvod naše pravednosti. Ona su proizvod milosti po vjeri. To znači da ih svatko od nas može činiti. Ne morate biti posebno pomazani za to.

Jakov je rekao da je Ilija bio čovjek koji je patio baš kao i mi (vidi Jak 5,17). Bio je obeshrabren, ljutit, gnjevan i uprskao je stvar. Ali Ilija se molio i kiša nije padala tri godine. Ilija nije bio nikakav super-sveti prorok. Nije bio mistik. Bio je baš poput nas, imao je iste osjećaje, iste stvari su ga obeshrabrivale. Ali Bog ga je poslušao radi njegove vjere.

Taj isti potencijal leži i u vama. Trebate samo vjerovati Gospodinu i pouzdati se u njega.

Budući da ste započeli s Duhom, s Duhom morate i nastaviti. Budući da ste počeli u vjeri, morate u vjeri i nastaviti. Nemojte se vraćati djelima, nemojte dopustiti da se vaš život pretvori u opterećenje. Nemojte se pretvoriti u radnika u tvornici, već dopustite da vaš život bude vrt u kojem će Bog uživati u plodovima što ćete ih donositi prebivajući u Kristu po vjeri.

7 poglavlje – OČEKIVANJE BLAGOSLOVA

Neke loše stvari se jednostavno ponavljaju. Pogledajte samo onu koja je bila kamen spoticanja crkvi u Galaciji prije oko 2000. godina. Ona je na neki način još i danas prisutna. Unatoč svemu što je Pavao rekao o njoj, mnogi učitelji i do dana današnjeg propovijedaju priču da moramo vršiti djela Zakona da bismo mogli primiti Svetog Duha. Kako je tragično što je jedna od najvećih prepreka za doživljavanje punine Božjeg blagoslova i sile zapravo doktrina koja je nastala unutar crkve! Čuli smo za nauk prema kojem, ako želimo da Sveti Duh dođe u naš život, prvo moramo popraviti svoje ponašanje. Moramo se riješiti svake trunke nečistoće i tako se učiniti dostojnima blagoslova.

Iako je dotično učenje vrlo iskreno, ono je sasvim pogrešno. Bit ovog učenja jest u tome da moramo zadobiti pravednost svojim ponašanjem i trudom, i da će nas samo tada Bog dotaći. Upravo je ovo lažno učenje za mene predstavljalo prepreku radi koje godinama nisam mogao primiti ono najbolje iz Božje ruke.

Vjerni, ali razočarani

Dok sam kao dijete rastao u pentekostalnoj crkvi, iskreno sam čeznuo za onim što se nazivalo krštenje Svetim Duhom. Odlazio sam na mnoge sastanke i često sam subotom navečer zajedno s ocem odlazio na noćne molitve za muškarce. Tamo sam čekao na Gospodina i molio ga da ispuni moj život svojom silom.

Iskreno sam ljubio Boga i želio svu Božju silu koju mogu dobiti. Međutim, nešto me je priječilo. Godinama sam mislio kako se radi o nekom tajnom grijehu koji me vuče natrag. Tako je i bilo – ali se nije radilo o onoj vrsti grijeha kakvu sam ja zamišljao. Moj problem nije bila požuda, pohlepa ili ovisnost. Moj problem je bila samopravednost.

Možda ćete misliti da je čudno da se netko tako mlad bori s problemom duhovnog ponosa, ali ja sam bio takav. Učio sam biblijske retke napamet. Mogao sam nabrojati sve knjige u Bibliji. Znao sam napamet čitava poglavlja Božje riječi. Nikada nisam išao u kazalište. Nisam pušio. Nisam odlazio u disk. Crkva u koju sam išao smatrala je sve ove stvari grešnima, i zato sam ih pobožno izbjegavao.

Mnogo puta sam vidio propovjednikova sina kako puši opuške cigareta koje je sakupio, ali ja to nikada ne bih učinio. Moji prijatelji iz crkve odlazili su u kino svake subote, ali ja nikada nisam išao s njima. Ja sam htio biti *svet*.

Što onda tu nije valjalo? Bog je blagoslivljao moje prijatelje čak i onda kada su pušili! «Gospodine, znaš da sam pravedniji nego oni. Nikada nisam učinio nijedno od tih zala. Zašto njih blagoslivljaš, a mene ne?» To me je strašno mučilo.

Stvari su se pogoršale kada sam čuo svjedočanstva ljudi koji su čekali na ispunjenje Svetim Duhom. Dok su čekali na Boga, Gospodin im je ukazao na kutiju cigareta koju imaju u džepu. U trenutku kada su izvadili cigarete i stavili ih na propovjedaonicu, Bog ih je ispunio Svetim Duhom.

Možda se moj problem sastojao u tome što nikada nisam imao tu kutiju cigareta koju bih položio na oltar. Umjesto toga sam se u mislima pokušavao sjetiti svojih grijeha: «Bože, prošli tjedan sam se naljutio na svoga brata. Molim te, oprosti mi». I onda sam čekao da me on ispuni Duhom, ali ništa od toga.

Bezbroj puta sam čuo propovjednike kako kažu: «Bog ne želi ispuniti prljavu posudu. On je Sveti Duh. Stoga vi morate biti čiste posude». I tako sam se trudio biti svet. Priznao sam Bogu sve što mi je palo na pamet (čak i ono što nikada nisam učinio, za svaki slučaj).

Neprestano sam pretresao svoju savjest. Stalno sam iznova predavao svoj život Bogu. Odrekao sam se svake, pa i najmanje, upitne aktivnosti i žrtvovao stvari koje sam volio, sve to u neuspjelom pokušaju da postanem dovoljno svet i pravedan tako da me Bog može ispuniti svojim Duhom. Bio sam frustriran u hodu s Kristom.

Na kraju sam u očaju rekao: «Dobro, Gospodine, otići ću u Kinu i bit ću misionar. Molim te, ispuni me svojim Svetim Duhom». I opet ništa. Obećao sam Bogu da ću otići u Kinu, Afriku, Južnu Ameriku i Indiju. No, sve je bilo uzalud.

Sve vrijeme sam svojim djelima nastojao zaslužiti ispunjenje Svetim Duhom – htio sam postići pravednost vršenjem propisanih pravila. Nastojao sam primiti Duha po djelima Zakona. Upotrijebio sam sve trikove koje sam imao na raspolaganju, iskreno žudeći za Božjim ispunjenjem i njegovim darovima. Ni sam ne znam kolike noći sam proveo u agoniji pitajući se zašto me Bog ne želi blagosloviti.

Bio sam uvjeren da mora postojati određeni razina pravednosti koju moram dosegnuti prije nego me Bog blagoslovi. Vjerovao sam da će me Sveti Duh ispuniti u trenutku kada dosegnem tu visoku razinu. No, još uvijek me je mučilo sve ono što se događalo oko mene. Kako ljudi s ulice mogu doći i priznati Krista za Spasitelja? Mirišu na alkohol i nikotin - i doživljavaju krštenje Svetim Duhom? Međutim, upravo se to događalo.

To jednostavno nije bilo fer. Ja sam hodio s Bogom i sve vrijeme mu služio, a na kraju su ovi primili blagoslov, a ja nisam. Nisam mogao razumjeti kako Bog može biti tako nedosljedan. Nikako nisam mogao uskladiti učenje koje sam usvojio s onim što se događalo oko mene.

Da sam samo razumio Božju milost! Ne bih morao čekati tolike godine da primim snagu Svetoga Duha. Čitajući i shvaćajući Božju riječ, s vremenom sam došao do ulomka u kojem Pavao postavlja pitanje:

«Htio bih od vas doznati samo ovo: jeste li primili Duha vršenjem Zakona ili prihvaćanjem vjere?» (Gal 3,2).

Odjednom sam shvatio da je ovo retoričko pitanje. Očito je da su primili Svetog Duha prihvaćanjem vjere.

Bio sam shrvan. Nikada nisam čuo takvo što. Svim silama sam se trudio postati dovoljno svet i pravedan, ali naravno nikada nisam uspio biti dovoljno dobar da bih zaradio ispunjenje Svetim Duhom. Nikada mi nije palo na pamet da tražim s vjerom. Bio sam siguran da Bog treba moju pomoć.

Toga dana sam digao ruke od svojih samopravednih napora i jednostavno rekao: «Bože, sada ću od tebe primiti dar tvoga Duha». I primio sam ga tog istog trena. «Kako sam bio glup! Mogao sam ga primiti i puno ranije, da sam samo znao. Da me bar imao tko poučiti!»

Što sam sve izgubio tijekom tih neplodnih godina radi nauka u kojem se inzistiralo na vršenju pravila i propisa! Nastanjenje, ispunjenje i osnaženje Svetim Duhom je nešto što primamo kada vjerom prihvatimo Isusa Krista za Gospodina i Spasitelja, a ne kad vršimo propise. To je ujedno i razlog zašto često ponavljam ovu jednostavnu, a ipak snažnu poruku, koja govori o Božjoj milosti, ljubavi i dobroti prema nama grešnicima.

Blagoslovi primanja

Kada sam počeo shvaćati Riječ, uvidio sam da me moja pravednost i sposobnost ne mogu dovesti do one razine svetosti na kojoj bih trebao zavrijediti Božji blagoslov. Bog me blagoslivlja onda kada vjerujem da će me on blagosloviti. Kako vrijeme prolazi, to više shvaćam koliko ne zaslužujem da me Bog dodirne. On me želi blagosloviti, ali ne zato što bih ja bio dobar, svet ili čist, već zato što je to u njegovoj prirodi. On uživa kad blagoslivlja svoju djecu.

Znate li da postoji samo jedna stvar koja može spriječiti Boga da vas obaspe blagoslovima? Blagoslovi se neće zaustaviti zbog toga što prošli tjedan niste baš svakog dana imali tihi sat. Blagoslov neće stati zato što ste u nekom pitanju napravili propust. Svi mi griješimo. Jedina stvar koja može spriječiti Boga da vas blagoslovi jest vaše nespremnost da vjerujete da će vas on blagosloviti. *Blagoslovi Božji dostupni su svakome tko mu vjeruje i pouzdaje se da će ga on blagosloviti.*

Nemojte dolaziti Bogu na temelju vlastite pravednosti ili dobrote. Bili biste ludi kada biste od Boga pokušali ukrasti dobra djela koja on želi učiniti u vama! Jedini stav koji je prihvatljiv pred Bogom jest ovaj: «Ja sam gubitnik i ne zaslužujem blagoslov – ali te molim, Gospodine, ipak me blagoslovi».

Onog trena kada sam shvatio da mi Božji blagoslovi pripadaju po vjeri, odmah sam bio blagoslovljen. Primio sam toliko puno Božjih blagoslova da ih ne mogu sve ni nabrojiti. Došao sam do vrata koja su uvijek otvorena. Kada sam pristupao Bogu na temelju vlastite pravednosti, vrata su

uglavnom bila zatvorena. Ali sada, kada mu pristupam na temelju njegove ljubavi, vrata uvijek stoje otvorena.

Bog nas *uvijek* ljubi. Njegova ljubav ne mijenja se iz dana u dan. Danas nas neće voljeti više nego jučer. Božja ljubav nije takva. Božja ljubav je stalna; ona je postojana. Njegova ljubav prema nama ne ovisi o nama; u njegovoj je prirodi da nas ljubi.

Bog je ljubav. On te voli i nastavlja te voljeti čak i kada sagriješiš. I onda kada ustaneš protiv njega, prijeteći mu prstom i govoreći: «Mrzim te, Bože!» I tada te ljubi. On te upravo sada ljubi. Bog nas želi blagosloviti jer nas ljubi. Njegovi blagoslovi ne ovise o našoj dobroti, pravednosti ili vjernosti. Božji blagoslovi ovise samo o njegovoj želji da nas blagoslavlja. Naše je da primimo i vjerujemo Bogu da će nas blagosloviti. Sjećate li se Pavlovog retoričkog pitanja? «Jeste li primili Duha vršenjem Zakona ili prihvaćanjem vjere?» Jeste li postali toliko pravedni da je Bog konačno zaključio: «Dobro, sada si dovoljno pravedan i zato te moram ispuniti blagoslovom»? Ne! Danas nismo pravedniji nego što smo bili prvoga dana kada smo povjerovali.

Ne možete ni zamisliti kakve nam blagoslove i silu Bog želi dati ako mu hoćemo vjerovati i pouzdati se u njega. Mi se često ponašamo poput naivnih Galaćana. Zašto bismo bili toliko nerazboriti i vraćali se na odnos uređen Zakonom, kada naše zajedništvo može biti prožeto ljubavlju? Nemojte uludo tražiti ono što mislite da zaslužujete, jer zaslužujete smrt. Svi mi zaslužujemo smrt radi svojih grijeha.

Bog vas *sada* želi blagosloviti jer vas voli. Bog želi blagosloviti vaš život, a put do tog blagoslova jest vaša vjera.

Ne misliš valjda na mene!

Neki od vas koji ovo čitate sigurno ćete pomisliti da vas Bog nikako ne može blagosloviti, jer ste ga jako iznevjerili. Možda ste veoma slabi ili ste pak učinili nešto jako strašno. Možda imate kroničan problem s naglom naravi ili ne možete zauzdati svoje oči. Možda se pitate: «Kako me Bog može blagosloviti, kada vičem na svoju djecu? Kako me Bog može blagosloviti, kad sam toliko zao? Kako će me Bog blagosloviti, kad sam ovo ili ono?» Tvoj problem je u tome što tražiš blagoslov na temelju svog ponašanja. Upleo si se u način razmišljanja kojim poručuješ: «Kada postanem jako dobar ili savršen, tada će me Bog blagosloviti».

Ali to nije istina!

Moramo utuviti u svoju glavu da Bog želi ispuniti naš život Svetim Duhom onog trenutka kad mu kažemo: «Gospodine, ja uistinu želim imati tu silu. Molim te, ispuni me».

Međutim, moram vas upozoriti. Neosporno je da istog trena započinje duhovna borba. Kada počnete moliti da vas Bog ispuni, Sotona će napasti vaše misli različitim lažima i optužbama. Pokušat će vas omesti. Učinit će sve da se osjećate krivima ili nedostojnima. «Kako možeš tražiti tako nešto od Boga? Sram te bilo. Nemaš prava to tražiti! Pogledaj se samo. Pogledaj što si učinio. Kako te Bog uopće može ispuniti svojim Duhom?»

Ironija je u tome što će Sotona često koristiti kršćane da bi vam prenio takve laži. Svatko tko se nalazi na putu samopravednosti će vam zasigurno natovariti osjećaj krivnje. «Sam si kriv, znaš. Kada bi imao samo malo više vjere. Da si barem malo duhovniji. Da si malo sličniji meni». Malo ovakvog duhovnog bombardiranja i mnogi od nas se počinju povlačiti. «Zaboravi, Gospodine,» glasi naš odgovor.

Kakva tragedija! Znam da ne zaslužujem Božje blagoslove, ali Bog nas ne blagoslavlja po zaslugi. Bog će me blagosloviti radi njegove ljubavi i milosti po Kristu Isusu. To je temelj blagoslova – ne moja dobrota, pravednost niti moje savršenstvo. Kada bi ova istina uspjela prodrijeti u naše glave, doživjeli bismo nezamislive blagoslove.

Blagoslovi *su tu*. Bog te želi blagosloviti. Sve što trebaš učiniti jest vjerovati mu, premda dobro znaš da ne zaslužuješ blagoslov. Blagoslovi nisu ishod tvojih dobrih djela, već tvog vjerovanja – odnosno vjere i pouzdanja u Boga koji blagoslavlja.

Mnogi ljudi imaju velike probleme u svom kršćanskom iskustvu samo zato što ne mogu shvatiti ovu istinu. «Ne znam zašto je Bog njega blagoslovio – on puši!» – reći će netko. «Ali, pa ja ne radim takve stvari. A pogledaj kako je on blagoslovljen! Ne razumijem zašto Bog blagoslavlja ljude

koji puše». Ali naravno, Božji blagoslovi ne ovise o nečijim pušačkim navikama. Oni ovise samo o vjeri u Boga koji nas blagoslivlja zato što smo njegova djeca.

Bog i danas *želi* blagosloviti svoj narod. Oči Gospodnje gledaju po svoj zemlji da bi se ohrabрили oni čije srce je iskreno prema njemu (vidi 2 Ljet 16,9). Otvori svoje srce pred Bogom, vjeruj njegovoj Riječi i uzdaj se u njegova obećanja. Reci: «Gospodine, blagoslovi me», i primi njegov blagoslov.

Znam da takva milost maltene predstavlja uvredu za nas. U trenutku kada kažemo: «Gospodine, blagoslovi me. Želim primiti nevjerojatan blagoslov večeras», naš razum ulaže prigovor: *«Kako to misliš, želiš da te Bog blagoslovi? O čemu si razmišljao poslijepodne, pa kako možeš tražiti od Boga da te blagoslovi?»*

Veoma nam je teško odbaciti ideju da se blagoslov mora zaslužiti. Vjerovati i očekivati od Boga da nas blagoslovi – iako smo grešnici i ne zaslužujemo njegove blagoslove – veoma je teško. Ali kada konačno savladamo tu prepreku i počnemo očekivati Božje blagoslove jednostavno zato što nam ih on obećava, neće postojati ništa što bi zaustavilo njihov prodor u naš život.

Abrahamovi blagoslovi

Kakvi blagoslovi! Isti blagoslovi koje je Bog obećao Abrahamu pripadaju i nama, jer mi smo Abrahamovi potomci. Pogledajmo samo tri obećanja:

«Ne boj se Abrame, ja sam ti zaštita; a nagrada tvoja bit će vrlo velika!» (Post 15,1).

«Silno ću te rodnim učiniti» (Post 17,6).

«Savez svoj sklapam između sebe i tebe i tvoga potomstva poslije tebe – Savez svoj za vjekove: ja ću biti Bogom tvojim i tvoga potomstva poslije tebe» (Post 17,7).

Svi ovi blagoslovi, i ne samo oni, namijenjeni su i tebi. Primio si Kristovu pravednost zato što Bog gleda na tebe kroz Krista. Jedino to je temelj da bi nas Bog blagoslovio u potpunosti.

Evangelje milosti inzistira na tome da – premda to ne zaslužujemo - Bog ipak želi da iskusimo njegovu ljubav, dodir, silu i pomazanje. Bog je svakome dao određenu mjeru vjere. Prakticirajte tu vjeru, koristite je i ona će se razviti. Vjerujte, pouzdajte se u Gospodina, i iščekujte njegove blagoslove.

Nikada nemojte zaboraviti da nismo primili blagoslov Božjeg Duha zato što smo postali dovoljno sveti i time ga zaslužili. Taj blagoslov nam je dan onog trenutka kada smo napokon ugledali svjetlo i jednostavno povjerovali Bogu da će on održati svoju Riječ. Naša pravedna djela nemaju nikakve veze s tim.

Božji putovi nisu se nimalo promijenili. Abrahamovi blagoslovi dolaze po jednostavnoj vjeri u našeg Gospodina Isusa. Naš uloga sastoji se u tome da vjerujemo onomu koji nas blagoslivlja.

I kada malo razmislimo – to je samo po sebi veliki blagoslov.

8 poglavlje – POČETAK BORBE

Ne tako davno primio sam pismo od jednog mladića u kojem mi se otvoreno povjerava zbog svoje intenzivne borbe protiv tijela. Opisao mi je svoj poraznu priču o neuspjehu, što me podsjetilo na Pavlove vapaje u Rimljanima 7,24:

«Jadan ti sam ja čovjek! Tko će me izbaviti od ovoga smrtonosnoga tijela?»

Bilo mi je vrlo lako razumjeti ga. Svatko od nas prošao je kroz slične nevolje u hodu s Gospodinom. Iako čeznemo živjeti Bogu ugodnim životom, snaga tjelesnosti nas kuša i mi padamo.

Kroz čitavu povijest crkve vidimo ljude koji su nastojali pronaći način na koji će zauzdati svoje tijelo. Mnogi kršćani su vjerovali da će izvojevati pobjedu ako se samo zatvore u samostan. Prekinuli su svaki kontakt sa svim i svakim tko bi ih mogao navesti da grijeh. Ali ako samo malo zavirimo u dnevnikе koje su ostavili iza sebe, vidjet ćemo da im izolacija nije bila od koristi.

Jeronim, poznati teolog iz vremena rane crkve, godinama je živio u prostoriji koja je bila malo veća od kaveza. Jedini kontakt s vanjskim svijetom bio je prozorčić kroz koji je dobivao hranu. Zatvorio se kako bi izbjegao sve i svakoga i kako bi se u potpunosti posvetio proučavanju Riječi Božje, meditaciji i molitvi. Međutim, njegovi osobni dnevnikи bilježe da striktan život i debljina zidina oko njega nisu spriječile bujicu strašnih misli, maštarija i fantazija da preplavi u njegov razum - iako je bio skriven u mračnom sobičku.

Tijelo predstavlja veoma snažnog neprijatelja. Neki kršćani tijekom čitavog svog kršćanskog hoda vode uzaludnu bitku s tijelom. Osjećaju se poput Izraelaca koji su pomrli u pustinji ne ušavši u Božji počinak.

Zašto takvi vjernici nikada ne dožive Božju pobjedu? Odgovor je jednostavan: oni ulažu sav svoj napor i energiju da bi živjeli pobožnim životom u vlastitoj snazi. Umjesto da predaju svoj život i borbu Bogu, oni uporno tragaju za nekom novom tehnikom, metodom, ili novim programom za pravednost. Međutim, ništa od toga nikada ne uspijeva.

Sve dok se budemo pokušavali osloboditi od ovoga «smrtnoga tijela» očajnički tražeći određeni program ili formulu prema kojoj ćemo mjeriti naše napore, propadat ćemo. Pomoć neće stići sve dok ne shvatimo da je odgovor daleko izvan našeg dosega. Vapaj Bogu u našoj slabosti predstavlja tajni ključ našeg oslobođenja.

Ne još jedan program za samousavršavanje

Većina ljudi nerado priznaje svoju bespomoćnost. Mi običavamo misliti kako smo jaki, sposobni ljudi, koji znaju rješavati svoje probleme. Koliko puta smo započeli s nekim programom samousavršavanja, uvjereni da - ako budemo u potpunosti posvećeni svom cilju - s lakoćom možemo izgubiti nekoliko kilograma, riješiti se loše navike i vratiti se u normalu? Ali tužna činjenica jest da, sve dok mislimo kako sami možemo promijeniti svoj život, nikada nećemo uspjeti.

Jedna od najvećih prepreka kršćanskog rasta je uvjerenje da možemo živjeti životom ugodnim Bogu samo ako se dovoljno potrudimo. Smatramo li ovo mogućim, tada zasluga za uspjeh pripada nama. «Vidiš, nije bilo tako teško riješiti se one loše navike! Znao sam da ću uspjeti!» U tom trenutku ne dajemo slavu Bogu, već stvaramo priču o uspjehu u kojoj smo mi glavna zvijezda. Tada počinjemo govoriti drugima kako će ova ista formula pomoći i njima, dok Boga stavljamo u pozadinu priče. Naravno, unatoč našem velikom samopouzdanju, prva oluja tragedije ili razočarenja dovodi do urušavanja cijele naše kuće od karata.

Bog će dozvoliti da slijedimo ove programe za samopomoć i samousavršavanje dok ne isprobamo sve. Dozvolit će da uložimo sav svoj trud, sve dok na kraju ne priznamo: «Ne mogu. Ne mogu biti pravedan u svojoj snazi. Kakav sam ja bijednik!» Vrlo je teško biti ovako iskren, jer tada moramo priznati svoju nesposobnost, neuspjeh i slabost. Mi ne volimo donositi ovakve zaključke, jer oni gaze naš ponos.

Pronaći ćemo nadu tek kad priznamo svoju bespomoćnost. Kada se na kraju okrenemo Božjoj milosti, Bog intervenira i počinje činiti djelo koje mi sami nismo mogli. Kada očajnički zavapimo Bogu u svojoj bespomoćnosti i beznadnosti, tek tada ćemo početi uživati u stvarnosti Kristove pobjede.

Sukob počinje

Činjenica da oko nas odvija bitka je razlog za veselje. Da nas Bog nije duhovno oživio, do sukoba uopće ne bi ni došlo. Ako bi moj duh još uvijek bio mrtav u svojim prijestupima i grijesima, ja se ne bih borio sa zlim željama. U potpunosti bih im se prepustio i živio po tijelu. Činjenica da smo upleteni u ovu bitku predstavlja snažan dokaz da smo uistinu djeca Božja.

Mi *se nalazimo* usred sukoba. Tko može zanijekati da se u nama vodi neumoljiva bitka? Apostol Pavao nam govori:

«Jer tijelo žudi protiv duha, a duh protiv tijela. Da, to se dvoje međusobno protivi tako da ne činite što biste htjeli» (Gal 5,17).

Petar je dobro znao o kakvom se sukobu radi. Jednom prilikom se ovaj veliki ribar hvalio Isusu govoreći da ga on neće ostaviti makar to svi drugi učinili. Pa ipak, prije nego što je zora svanula, Petar je tri puta zanijekao svoga Gospodina. Isus je sve vrijeme bio u pravu: duh je voljan, ali je tijelo slabo.

Često su i mi reagiramo jednako naglo kao Petar. Želimo učiniti pravu stvar, ali se onda uhvatimo kako činimo upravo suprotno. Kao što je i Pavao zapisao:

«Prema tome, otkrivam ovaj zakon: kad hoću da činim dobro, zlo mi se nameće. Istina, moj se nutarnji čovjek slaže u veselju s Božjim zakonom, ali vidim u svojim udovima drugi zakon koji se bori protiv zakona moga uma te me zarobljava u zakon grijeha koji je u mojim udovima» (Rim 7,21-23).

Ne možemo iskusiti Božju pobjedu sve dok ne shvatimo da se u našim udovima vodi neprestana borba između Duha i tjelesnosti. Naše grešno tijelo još nije mrtvo. Iako smo okusili dobrobiti Duha kad smo se predali Kristu; iako je tjelesna priroda svrgnuta s prijestolja našega života, bitka još uvijek nije gotova. Prije našeg obraćenja je tijelo dominiralo i upravljalo našim životom, i sve dok naše tijelo ne doživi otkupljenje, ono neće odustati od pokušaja da opet zavlada u nama.

Jesu li naše želje loše?

Sada je veoma važno ne zastraniti, misleći da su naši tjelesni nagoni zli. Bog je tvorac naših tjelesnih želja i one su nužne za naš život.

Najveća tjelesna želja je potreba za zrakom. Nema ničeg lošeg u želji za disanjem, ali loše bi bilo izopačiti ovu prirodnu funkciju i koristiti je za udisanje kokaina. Činimo li to, tada izvrćemo prirodnu od Boga danu tjelesnu funkciju, i koristimo je za postizanje neprirodnog cilja. Biblija to naziva grijehom.

Nakon potrebe za zrakom, dolazi naša tjelesna žudnja za vodom. Žeđ nije loša ukoliko je ne odlučimo utažiti sjedeći u kavani i ispijajući alkoholna pića dok nam se razum ne pomuti. Jer tako opet, koristimo prirodni nagon za nešto što mu Bog nije namijenio.

Sljedeći snažni nagon jest glad. Nije bezbožno jesti ukoliko ne jedemo u prekomjernim količinama i time narušavamo svoje zdravlje. Obično povezujemo zloporabu naše prirodne želje za hranom s proždrljivošću, ali jednako štetna je i opsesija da budemo mršavi. Ovakvi ljudi žive za to da bi brojali kalorije i nagonski vježbali do iznemoglosti. To je također grijeh.

Bog je stvorio seksualne želje, i to ne samo radi razmnožavanja, već i da bismo pomoću njih na predivan način izrazili međusobnu ljubav između muža i žene. Seksualni nagon postaje loš onda kada ga učinimo sredstvom za zadovoljavanje u kojem ljubav nije na prvom mjestu.

Vidite li kako izokretanje svih ovih predivnih, od Boga danih nagona, zarad sebičnih ciljeva, postaje snaga koja vojuje protiv Duha? Bog nam je dao sve ove tjelesne apetite, ali nikako nije htio da apetiti vladaju nama. Oni su neizostavni dio života, ali Bog ih nije stvorio da ovladaju nama.

Isus je rekao da, ako stalno mislimo što ćemo jesti, piti ili što ćemo obući, između nas i pogana nema nikakve razlike (vidi Mt 6,31.32). Čovjek koji ne poznaje Boga mora udovoljavati željama tijela, ali mi koji smo vjernici znamo da se život ne sastoji samo u jelu, piću i odijelu. Želje našega tijela imaju svoje mjesto, ali nisu stvorene da ovladaju nama. Međutim, radi grešnog stanja u kojem se nalazimo ovi tjelesni nagoni *pokušavaju* preuzeti vlast nad našim životima. I upravo tu dolazi do sukoba.

Gospodarev plan bitke

Sad se postavlja pitanje: što ćemo učiniti s tijelom? Bog se «na križu» pobrinuo za naše tijelo. Nemojte pokušavati otkupiti svoje tijelo, oblačiti ga u duhovnu raskoš ili ga poboljšavati. Ono je neotkupljivo. Ono mora biti razapeto. Pavao izjavljuje:

«Ovo znamo: naš je stari čovjek razapet zajedno s Isusom da se uništi ovaj grešni čovjek, tako da više ne robujemo grijehu» (Rim 6,6).

Naš zadatak je da spoznamo ovu istinu. Kad želje našeg tijela ne bi još uvijek predstavljale značajan element naših života, tada se ne bismo morali stalno podsjećati da je stara priroda umrla s Kristom. Kadgod se suočavamo s nekim dijelom svog života u kojem tijelo još uvijek vlada, moramo iskreno priznati da se u nama još uvijek vodi bitka između tijela i Duha. Tada odnesimo svoju slabost na križ i tamo je razapnimo.

Ali to je tek prvi korak! Biblijski recept za rješavanje sukoba između tijela i Duha nije osobna disciplina niti samokontrola. Pobjeda nad tijelom dolazi samo onda kad nama upravlja Sveti Duh. Iako će ovaj sukob trajati dokle god se nalazimo u ovome tijelu, Bog nam je osigurao sve što nam treba da bismo izvojevali duhovnu pobjedu. Kada Božjem Duhu dopustimo da preuzme naš život i upravlja njime, tada ćemo pobijediti svoju grešnu narav.

Svako naše nastojanje da vlastitima snagama postignemo posvećenje možemo definirati kao trud tijela. Pavao je, na rubu očajanja, zavapio: «Bijedan sam ja čovjek!» «Nije se pitao: «Kako ću pronaći strategiju koja će mi pomoći? Na koji način mogu postići bolje rezultate?» Pavao je već ranije hodio putem ispraznosti. Shvatio je da u njemu ne prebiva sila koja bi mu pomogla živjeti pobožnim životom. Shvatio je da treba Izbavitelja i zato je zavapio: «Tko će me izbaviti?»

U trenutku kada Isus probudi naš duh, on nam istovremeno daje i nove želje. Počinjemo žuditi za intimnim zajedništvom s Bogom, dubljom spoznajom, razumijevanjem njegove Riječi i prisnim zajedništvom s onima koji su u Kristu. Više ne želimo živjeti po tijelu, jer smo shvatili da je krajnji ishod takvoga života frustracija odnosno smrt. Tjelesan način života nas je uvijek nukao da žudimo za nečim višim, nečim što ne možemo imati, nečim što će nam pružiti osjećaj trajnog zadovoljstva. Ipak, obećano ispunjenje uvijek nam je izmicalo.

Međutim, ako živimo po Duhu, spoznat ćemo mir koji nadilazi svaki razum. Beskrajna bitka – mučna ispraznost – je nestala i mi shvaćamo kako je divno znati u čemu je smisao i značenje. Tijelo više ne posjeduje čar koju je nekoć imalo, a bitka u našoj unutrašnjosti je dobivena.

Duhovne zagonetke

Svidjelo se to nama ili ne, htjeli mi to priznati ili ne, u nama postoji izopačen zakon koji djeluje tako da, kada god učinimo nešto dobro, u našoj nutrini se istodobno javlja i zlo. Pavao precizno opisuje taj nejasni sukob, koji je u velikoj mjeri dio našega života:

«Ja zbilja ne razumijem što činim, jer ne činim ono što hoću, nego činim ono što mrzim. No, ako dakle činim ono što neću, tim priznajem u skladu sa Zakonom da je on dobar. Onda ono više ne činim ja, nego grijeh koji stanuje u meni» (Rim 7,15-17).

Pogledajte kako se mi ophodimo prema jednoj od najjednostavnijih i najdirektnijih zapovijedi u Pismu. Isus je rekao:

«Novu vam zapovijed dajem: Ljubite jedan drugoga» (Iv 13,34).

Ivan kasnije govori da smo lašci, ako kažemo da ljubimo Boga, a mrzimo brata (1 Iv 4,20). Ako ne možemo ljubiti svoga bližnjega koga vidimo, pita se Ivan, kako ćemo onda ljubiti Boga koga ne vidimo?

Razmislite o ovom problemu: budući da Biblija vrlo jasno zabranjuje otvorenu mržnju prema drugoj osobi, mi nastojimo ublažiti stvar i pravdamo se: «Pa, ja ga zapravo ne mrzim, samo mrzim sve grozote koje čini». Ali ako smo dovoljno iskreni priznat ćemo da je strašno teško odvojiti pojedinca od njegovih djela. Meni je, na primjer, veoma teško na taj način razdvajati pojmove. Znam uhvatiti samog sebe kako mrzim, i to ne samo zla djela koja je čovjek počinio, nego i njega samog. I ako čujem da mu se dogodilo nešto loše – npr. da je slupao auto u prometnoj nezgodi – radujem se u sebi. Znam da mi Biblija zapovijeda da se moram drugačije postaviti, ali bit ću iskren – ne postupam tako.

Često rješavamo zagonetke u namjeri da uvjerimo sami sebe kako smo zapravo poslušni Bogu i kako volimo one koje je teško voljeti. Ako se dovoljno potrudimo, možemo uvjeriti sebe da uistinu ljubimo i praštamo drugima. Međutim, istina o našem nutarnjem stanju postaje očita u trenutku kada se dotična osoba pojavi, potapše nas po ramenu i glasno obznani cijeloj prostoriji: «Uh, brate, pretpostavljam da jutros nisi imao vremena staviti dezodorans!» Naša prva reakcija biti će da pomislimo: «*Idiote jedan! Sada se svi okreću i zure u mene. Miči se!*» Mi bi htjeli voljeti ovu osobu, ali nam tijelo to ne dozvoljava!

Kao i Pavao, i mi vidimo kakav zakon djeluje u nama. Kad god želimo učiniti dobro, tu je i zlo. Na kraju ostajemo frustrirani, jer nam je dosta neuspjeha i obeshrabrenja. Osjećamo duboki duhovni poraz i vičemo zajedno s Pavlom: «Bijedan sam ja čovjek! Tko će me izbaviti od ovoga grešnoga tijela?»

Nema razloga za hvalisanje

Vrata slavne Božje sile, koja djeluje u nama i čini ono što mi ne možemo učiniti, otvorit će nam se tek kada priznamo da se sami ne možemo izbaviti od zakona grijeha i smrti. Budući da nas Božja sila mijenja iznutra prema van, sve što možemo učiniti jest dati Bogu hvalu i slavu za ono što čini. Ne možemo reći: «Nekoć sam živio u grijehu, ali je došao dan kada sam zaključio da se to Isusu ne sviđa, pa sam zato smogao snage, volje i discipline, i odlučio da više neću činiti grijeh». Nema mjesta za hvalisanje o tome kako smo smo pristojni i suzdržljivi, jer u Svetom pismu čitamo:

«A ja sam daleko od toga da se ičim ponosim, osim križem Gospodina našega Isusa Krista, po kome je meni razapet svijet i ja svijetu!» (Gal 6,14).

Jeste li ikada susreli ljude koji su se doimali duhovnije nego što su ustvari bili? Jasan znak ovakve neiskrenosti možemo vidjeti kada netko počne govoriti o duhovnim borbama. Ako osoba priznaje da vodi borbu s tijelom, ovi «duhovni» ljudi odmah nabacuju samopravedni, sveti izraz lica. Svojom šutnjom prenose poruku da je borba s tijelom nekakva grozna abnormalnost u životu vjernika. «Pa, kada bi se više molio i više proučavao Riječ i bio duhovan (poput nas), onda ne bi imao nikakvih problema s tijelom».

Iako je ovakav stav super-duhovnog savršenstva veoma uobičajen, oni je protivan jasnom učenju Svetog pisma. Vjerujem da dok smo god na zemlji nećemo doživjeti vrijeme kada nam tijelo neće zadavati muke. Iz svog dugogodišnjeg iskustva sam naučio da moje tijelo može i sada biti jednako problematično kao i prije.

Kada mi Bog ukaže na određeno područje u kojem se mučim s tjelesnošću, i koje treba riješiti, ja uvijek krećem s najboljim namjerama. Uviđam koliko je moj grijeh ružan i zavjetujem se da nikada više neću posrnuti na istoj stvari. I tada smišljam različite discipline i strategije za suočavanje s datim

problemom. Tražim razne savjete samo da pronađem praktičan način kako se suočiti sa situacijom u kojoj se nalazim. Međutim, prije ili kasnije se svi moji najbolji planovi izjalove. Na kraju postajem toliko sam frustriran da počinjem vapiti: «Bože, pomози mi!» I onda on to, na čudesan način, i učini. Njegov Duh tada počinje čudnovato mijenjati moj život.

Prepun zahvalnosti, tada spoznajem koliko je način na koji nas Bog mijenja zapravo jednostavan, a opet mnogo bolji od mojih uzaludnih napora. Tada se pitam hoću li ikada razumjeti ovaj jednostavni koncept milosti. Kako sam ikada mogao i pomisliti da sam u stanju učiniti nešto vrijedno i dokazati Bogu da nisam totalni bijednik? A ipak sam to pomislio.

Božja namjera nikako nije želio da naše tijelo ovlada nama, i zato nam je dao sredstvo i snagu za pobjedu. Međutim, ako nastojimo sami riješiti svoje probleme, tada će nam i naši najbolji pokušaji zapriječiti put. Svaki pokušaj pobožnosti koji proizlazi iz naše vlastite snage jest djelo tijela i jednako je mrzak pred Bogom kao i grijeh, koji se trudimo ne učiniti. Kada je naša pobjeda isključivo ishod Božje intervencije, bez naših vlastitih rješenja, krajnji rezultat jesu slava i hvala Bogu.

Zamka koju treba izbjeći

U trenucima kada osjećamo Božju blizinu dolazimo u kušnju da kažemo: «Ovo je tako predivno! Nikada više neću živjeti ugađajući tijelu, jer je to toliko besmisleno i isprazno!» Nažalost, već sutradan smo zaboravili na sve svoje dobre namjere. Vukući se prema krevetu nakon dugog, napornog dana, odjednom shvaćamo da smo, unatoč svom našem trudu, odlutali i izvršili želju svoga tijela. Na naše vlastito iznenađenje, naše tijelo je ponovno preuzelo kontrolu nad nama i sada smo se opet našli u situaciji da činimo ono što smo obećali da više nikada nećemo činiti.

I najčešće baš u tom trenutku počinjamo najveću grešku. Počnemo se okrivljavati i osuđivati i zaklinjati da ćemo se idući put još više potruditi. Vidite li u čemu je problem? Čim smo počeli tako obećavati, već smo odlučili da ćemo se pouzdati u tijelo. Ono što zapravo govorimo jest da će nas naš trud učiniti duhovno nadmoćnima - i tada radimo po tijelu. Pridružujemo se Petru, koji je rekao: «Nikada te neću zanjekati!»

Mnogi od nas postaju isfrustrirani, jer nam se čini da se uvijek iznova borimo s istim stvarima. Ovo nas ne bi trebalo iznenaditi. Svi mi prolazimo kroz predvidljivi skup koraka, nakon kojih moramo doći do kraja staze i shvatiti da u svojoj snazi ne možemo živjeti kako Bog želi. Tada počinjemo vapiti Bogu u očajanju, a on nas u svom milosrđu izbavlja. Volio bih da postoji neki drugi način pa da ne moram svaki put udariti glavom u zid, ali nažalost još ga nisam otkrio.

Iznutra prema van

Bog nam je po svojoj milosti omogućio da uživamo u stalnoj pobjedi. Ipak, s ove strane neba bitka nikad ne jenjava. Svaki dan nam donosi mogućnost novog izbora. Hoćemo li živjeti u skladu sa željama tijela ili ćemo naš život predati Duhu Božjemu koji nas mijenja?

Kako je predivno kada iscrpimo sve svoje snage i vidimo kako Bog mijenja naše živote po svojoj milosti! Trebamo se ponositi jedino završenim djelom Isusa Krista. Da nije bilo križa, svi bismo bili zauvijek izgubljeni. Ali zbog velike Božje ljubavi prema nama, mi koji smo nekoć bili izgubljeni, sada smo spašeni i kršteni u Kristu.

Sada možemo živjeti u predivnom odnosu s Bogom, jer ne živimo više mi nego Krist živi u nama. Život kojim sada živimo živimo s vjerom u Sina Božjega koji nas je ljubio i predao sebe radi nas. Svatko od nas sada je novi stvor u Kristu Isusu radi milosti Božje. Staro je prošlo, a novo nastalo.

Kada postanemo djeca Božja, postajemo duhovno živa bića. Odjednom shvaćamo da u životu postoji nešto više od robovanja tjelesnim nagonima. Postajemo svjesni da se nutarnja glad, koju naše tijelo nikako ne bi moglo utažiti, namiruje u zajedništvu s Bogom. Što bolje poznajemo Boga, u većoj mjeri ćemo spoznavati i njegov mir i radost, i znat ćemo da je zadovoljstvo koje pronalazimo u Duhu daleko veće od bilo kakvog tjelesnog zadovoljstva.

Kako je predivno dići ruke od beskorisnih nastojanja i dati Duhu da djeluje u nama! Njegova pobjeda prodire iznutra prema van, a ne obratno. Takva pobjeda je *trajna*.

9 poglavlje – UISTINU SLOBODNI!

Nitko na svijetu nije uistinu slobodan osim onoga koji vjeruje u Isusa Krista. Kao što je i Pavao rekao u Galaćanima 5,1:

«Za tu slobodu Krist nas je oslobodio. Prema tome, budite nepokolebivi i ne dopustite da vas ponovo upregnu u jaram ropstva!»

Sloboda je stanje slobodnog moralnog djelovanja – sposobnost donošenja stvarnih odluka u životu. Dok za one koji vjeruju možemo reći da su uistinu slobodni, pogrešno je koristiti ovu riječ kad govorimo o grešnicima. Pred grešnikom stoji samo jedna jedina pitanje – a to je hoće li povjerovati u Isusa. On se nalazi u takvom ropstvu tijelu da ne može prestati činiti ono što čini.

Mnogi ljudi danas čine zlo, ali ne znaju zašto. Oni će reći: «Mrzim to. Ne želim to činiti. Ne razumijem zašto to uopće činim. Mrzim sebe zbog toga, ali svejedno to činim». Oni su vezani i zarobljeni jednom silom – sotonskom silom.

Prije nego smo prihvatili Krista, svi smo bili djeca srdžbe i cijeli naš način života sastojao se od nastojanja da udovoljimo prohtjevima našeg tijela i samovoljnog mišljenja (vidi Ef 2,3). Jedino što smo mogli birati bila je vrsta ropstva. Nismo imali moralnu slobodu, jer nismo bili u mogućnosti okrenuti leđa grijehu. Mogli smo zamijeniti jednu vrstu bezbožnosti drugom, ali nismo bili u stanju živjeti pravedno. U takvom strašnom stanju nije bilo slobode.

Kakva suprotnost u usporedbi sa slavnom slobodom koja nam je darovana u Kristu Isusu! Budući da smo primili Božju ljubav i oprostjenje, osigurana nam je sloboda od vlasti tijela. Više ne moramo živjeti kao robovi tjelesnih požuda. Primili smo snagu da se okrenemo od grijeha i služimo Bogu. Oslobođeni smo od okova tame, koji su nas držali u ropstvu. Vjerom i pouzdanjem u Isusa Krista oslobođeni smo i od obveze da primimo Božje oprostjenje na temelju života prema odredbama Zakona. Postali smo Božja djeca i dobili slobodu kakvu nikada ranije nismo imali.

Slobodni smo u Kristu, a opseg naše slobode je toliki da Pavao kaže: «Sve mi je dopušteno» (1 Kor 10,23). Nijedna svjetska filozofija ne sadrži opsežniju etiku. Zapravo, najslobodniji čovjek na svijetu je onaj čovjek koji može reći da mu je sve dopušteno.

Ali Pavao isto tako inzistira na činjenici da nam, premda nam sve jest dopušteno, ipak «sve nije korisno» (redak 23). To znači da, bez obzira na to što ima stvari u kojima se možemo vladati slobodno i nećemo time ugroziti svoje spasenje, ipak možemo narušiti svoj hod s Bogom. Trebamo izbjegavati sve ono što bi nas moglo odvratiti od jednostavne i svesrdne predanosti Bogu. Ako želimo ostati slobodni, moramo biti oprezni i nikako ne smijemo zlorabiti svoju slobodu na bilo kojem području života koje bi nas moglo vratiti u okove ropstva.

Zloraba slobode

Ljudi često pogrešno tumače kršćansku slobodu: misle kako sloboda u Kristu znači isto što i sloboda da činimo grijeh. Oni koriste svoju slobodu onako kako odgovara njihovom tijelu. Ovo predstavlja pogrešno tumačenje svetopisamskog nauka o kršćanskoj slobodi. Naša sloboda nikada nije sloboda da grijehimo; ona nikada nije dozvola za grijeh.

Slavna sloboda u koju smo po Kristu pozvani prije svega je sloboda od prevlasti tijela, po kojem smo nekoć živjeli. U Rimljanima 6 Pavao govori da sloboda u Kristu predstavlja slobodu da štujemo i hvalimo Boga. Slobodni smo da više *ne* živimo grešnim životom.

Adam je u Edenskom vrtu uživao golemu slobodu. Mogao je jesti s bilo kojeg drveta, osim s drveta spoznaje dobra i zla. Bog je otpočetak znao da će Adam prekršiti njegovu zapovijed i jesti sa zabranjenog drveta, i tako donijeti grijeh i bijedu u svijet. Ali bez obzira na to, Bog nije spriječio Adama da jede plod s drveta. Adam je zloupotrijebio svoju slobodu i zbog toga i mi danas snosimo katastrofalne posljedice ove odluke. Grijeh je došao na svijet zbog toga što je jedan čovjek zloupotrijebio svoju slobodu.

Isto tako i mi možemo zloupotrijebiti slobodu koju imamo u Kristu. Možda ćemo iskoristiti tako ponovno postanemo robovi. Svi smo imali prilike čuti ljude koji kažu: «Pa, kao kršćanin ja sam slobodan. Stoga kanim udovoljiti svom tjelesnom nagonu, jer sam slobodan to učiniti». Ne smijemo zaboraviti da imamo slobodu i *ne* učiniti. Nikada ne trebamo koristiti našu slobodu da bismo udovoljavali tijelu – odnosno tjelesnim nagonima. U Hebrejima 12,1.2 piše:

«...odbacimo od sebe svako breme i grijeh koji lako zavodi, te ustrajno trčimo na utakmici koja nam je određena! Uprimo pogled u začetnika i završitelja vjere, u Isusa».

Slobodni da služimo

Sasvim je očito kako ne trebamo koristiti slobodu koju imamo u Kristu. Međutim, postavlja se pitanje: kako ćemo je koristiti? Kako možemo sprovesti svoju slobodu na način koji je ugodan Bogu i koji nam pomaže da rastemo u njegovoj milosti? Pavao odgovara na ovo pitanje u Galaćanima 5,13. On nam nalaže da slobodu, koju imamo u Kristu, koristimo tako da služimo jedni drugima s ljubavlju:

«Dakako, vi ste, braćo, k slobodi pozvani. Samo, neka ta sloboda ne bude pobuda tijelu, nego ljubavlju služite jedan drugomu».

Pismo nas neprestano podsjeća na visoku vrijednost koju Bog polaže na ponizno služenje.

Biblija nas iznova podsjeća da, ukoliko želimo biti veliki u Božjem kraljevstvu, moramo služiti jedan drugomu. Isus je svojim učenicima rekao nešto vrlo značajno na početku onoga što nazivamo Velikim poslanjem. Rekao je: «Dana mi je sva vlast, nebeska i zemaljska» (Mt 28,18). Možete li zamisliti o kolikoj vlasti se ovdje radi? Dana mu je vlast nad cijelim univerzumom. Ona sila koja daje sjaj zvijezdama i drži svaki atom na okupu: ona pripada Isusu.

Što je on učinio s ovom vlašću? Poljuljao svemir? Stvorio nekoliko novih galaksija? Ne. Isus je skinuo svoj ogrtač, opasao se poniznošću i oprao noge svojim učenicima. Nakon što je oprao posljednji par prljavih stopala, upitao je učenike:

«Razumijete li što sam vam učinio? Vi mene zovete Učiteljem i Gospodinom. Pravo velite, jer to jesam. Dakle, ako ja, Gospodin i Učitelj, oprah vama noge, i vi ih morate prati jedan drugomu» (Iv 13,12-14).

Što bi bilo kad biste vi sada mogli reći: «Meni je dana sva vlast»? Što biste učinili? Isus je uzeo ručnik i posudu s vodom te oprao prljave noge učenicima. Sva vlast nebeska i zemaljska bila je u njegovim rukama – i što je on učinio? Oprao je noge učenicima.

Malo ljudi je spremno služiti. Naime, mi više volimo izdavati naredbe i biti oni na koje će drugi čekati. «Idi i donesi mi ono!» «Dodaj mi taj alat». «Želim da odeš tamo». Kako uživamo naređivati, a kako se uznemirujemo kada ove naredbe nisu izvršene! Durimo se i vrijeđamo međusobno. Uživamo kada smo dio vladajuće klase – ali najveći blagoslovi Božji ne dolaze onda kada vladamo. Slobodni smo, ali ne zato da bi mogli naređivati drugima, već da bismo im služili s ljubavlju.

Dakako, da bismo bili ovako blagoslovljeni, Božji Duh mora djelovati u našim srcima. Moje tijelo se buni protiv služenja drugima u ljubavi. Često je moja prva reakcija na najjednostavniji zahtjev: «Ako želiš čašu vode, ustani i uzmi je sam. Tko te je služio jučer?» Moje tijelo želi biti njegovano. Ono se buni kada treba služiti drugima. Ali ja sam oslobođen robovanja svojem tijelu i sada mogu u ljubavi služiti drugima. Kakva je radost služiti drugima u ljubavi!

U Mateju 22,39 je cijeli Zakon sažet u jednoj rečenici: «Ljubi bližnjega svoga kao samoga sebe».

Slobodni da volimo

Dvjesto godina prije Isusa, Buda je rekao: «Ne čini drugome ono što ne želiš da drugi čine tebi». Primjetite kako je ovo izrečeno u vidu negacije. Ako ne želiš da te netko vuče za nos, nemoj ni ti njega. To je zabrana; negacija.

Mnogi ljudi koji brkaju Budin savjet sa Zlatno pravilo. Vjeruju da su pravedni zato što nešto *ne* čine. «Pa, ja nisam nikome audio. Nikada nisam nikoga ubio niti sam prevario ženu». Njihove živote određuju negacije, tako da su doslovno postali dobri ni za što.

Ali pogledajte kako je Isus oblikovao ovu etiku izrazito pozitivnim pojmovima. On je rekao:

«Kako želite da vama čine ljudi, tako činite i vi njima» (Lk 6,31).

Trebam služiti onako kako bih volio da drugi meni služe. Trebam voljeti onako kako želim biti voljen. Kako želim da mene daruju, tako i sam trebam darivati.

Ljubiti svoga bližnjega kao samoga sebe znači poduzeti prvi korak i učiniti za druge nešto kreativno, aktivno i s radošću. Zlatno pravilo ne kaže da trebamo izbjegavati zlo, već se truditi pronalaziti praktične načine za iskazivanje ljubavi na djelu.

Isus kaže da ćemo ispuniti Zakon prvenstveno tako što ćemo ljubiti Boga, a onda i bližnjega svoga, ophodeći se s njime onako kako bismo željeli da se on ophodi s nama. Budući da volimo kada nas drugi hvale, i mi možemo govoriti dobro o drugima. Budući da volimo kada ljudi ne gledaju na naše mane, i mi trebamo pokazati poštovanje prema njima čineći isto.

Crkveni kanibalizam

Zašto tako često želimo vratiti milo za drago kada čujemo da netko govori loše o nama? Radije ćemo govoriti ono što će svima pokazati da oni koji nas kritiziraju nisu toliko sveti koliko se doimaju. Zato govorimo: «Ja govorim samo istinu i zato ti želim ispričati nešto o njemu». A kada se pročuje što smo govorili nekome iza leđa počinje druga runda i čitav ciklus beskrajnih prebacivanja i zlovolje.

S druge strane, kada čujemo da smo nekome dragi i da taj o nama govori dobro, obično kažemo: «On stvarno zna procijeniti karakter. On je predivna osoba».

Ponekad sam znao postaviti mamac onima koji žele ocrniti druge. Nakon što bi se osoba dobro istresla, rekao bih joj: «To je jako zanimljivo. Vjerojatno ne znaš da se radi o mom ujaku, zar ne?» Volio bih gledati kakva će im biti reakcija.

Pavao nas upozorava:

«Ako jedan drugoga grizete i izjedate, pazite da se međusobno ne istrijebite». (Gal 5,15).

Ako se stalno grizemo i izjedamo jedni druge – ako smo puni odriješitih, destruktivnih, sarkastičnih riječi jedni prema drugima – tada je ono u čemu živimo sasvim suprotno ljubavi. I tako, nažalost, dolazi do pojave kanibalizma. Odjednom smo uhvaćeni u destruktivnom začaranom krugu. Tada cvjeta ljubomora, gorčina i nadmenost, i ubrzo se crkva zbog međusobno izjedanja počinje uništavati.

Jednom prilikom sam čitao priču o čovjeku u Engleskoj koji je uspješno uzgajao veoma okrutne borbene pijetlove. Njegovi pijetlovi bili su skoro nepobjedivi u borilištu, pa je zato ovaj čovjek postao vrlo ponosan. Stekao je veliki ugled i bio je na dobrom glasu radi svojeg truda. Svakog jutra bi se išao diviti svojim borbenim pticama.

Međutim, kada je jednoga dana otišao pregledati svoje pijetlove, užasnua se kad je u kokošinjacu pronašao perje, krv i mrtve pijetlove. Njegovo dragocjeno blago ležalo je na zemlji, rastrgano na komadiće. Žurno je pozvao jednog od svojih slugu i pitao ga što se dogodilo. «Tko je bio toliko glup da ove ratoborne ptice stavi u isti kokošinjac?» vikao je. Sluga je blago odgovorio: «Ja, gospodaru». «A zašto si napravio takvu glupost?» «Pa, mislio sam da su do sada shvatili da se svi bore za istog gospodara». Naravno, ptice su bile preglupe da bi prepoznale pravog neprijatelja.

Nažalost, postoje trenuci kada i mi kršćani činimo istu stvar, samo na malo inteligentniji način. Često zaboravljamo tko je naš pravi neprijatelj. Naš neprijatelj nije grupa baptista ili prezbiterijanaca. Naš pravi neprijatelj jest sila tame koja prijevarom i grijehom drži čovjeka u ropstvu. Trebamo prestati s tim samorazarajućim suparništvom i započeti suradnju za dobrobit Božjeg kraljevstva. Ako se i dalje budemo međusobno grizli i izjedali, istrijebit ćemo se. Jednoga dana naći ćemo krvavu crkvu, a svijet će reći: «Pogledajte – to je kršćanstvo!»

Kako je tragično što je toliko vremena u povijesti crkve potrošeno u izjedanju i istrebljivanju. Previše smo vremena proveli nepravedno osuđujući i omalovažavajući one koji nisu pripadnici iste zajednice kao i mi. No, ne postoji ništa nije kontraproduktivnije za napredak Božjeg kraljevstva.

Kao slobodni muškarci i žene u Kristu, trebamo hodati u Duhu – Duhu ljubavi, praštanja i blagosti. Trebamo tražiti milost i osnaženje od Boga. Ovo nije izborni predmet. Gdje ćemo inače pronaći snagu da se suprotstavimo destruktivnoj plime i uperimo pogled na ono što je dobro i hvale vrijedno u drugima, čak i u onima s kojima se ne slažemo?

Odgovornost slobode

Slobodu uvijek prati velika odgovornost. Netko je rekao da je cijena slobode stalna budnost. Moramo stražariti da bismo zadržali slobodu, koju veoma lako možemo izgubiti.

Nemojte dozvoliti da vas prevare i nagovore da koristite svoju slobodu za udovoljavanje tijelu. Da, mi smo slobodni u Kristu i možemo činiti što želimo. Iako Bog neće osuditi vašu dušu na pakao radi neke upitne aktivnosti, zapitajte se: Da li vas ta aktivnost usporava? Da li vas ona ometa u napredovanju ka cilju?

Glavni cilj i želja mog života jest da u potpunosti prebivam u Kristu. Pavao je rekao:

«Ne znate li da u trkalištu svi trkači trče, ali samo jedan dobiva nagradu! Tako trčite da je odnesete!» (1 Kor 9,24).

Ja namjeravam «trčati prema cilju da postignem nagradu – nebesko stanje u koje nas je Bog pozvao po Kristu Isusu» (Fil 3,14).

«Zato i mi, opkoljeni tolikim oblakom svjedoka, odbacimo od sebe svako breme i grijeh koji lako zavodi, te ustrajno trčimo na utakmici koja nam je određena! Uprimo pogled u začetnika i završitelja vjere, u Isusa, koji namjesto određene mu radosti podnese križ ne mareći za sramotu te otada sjedi s desnu Božjeg prijestolja» (Heb 12,1.2).

Ja ne želim da me išta usporava. Ne želim da išta ometa moj napredak. Netko će možda reći: «Ali Chuck, nema ništa krivo u vezi «toga». Kršćanin to može činiti». Svakako da može. Ali to može usporiti njegovo kretanje ka cilju! «Sve mi je dopušteno. Ali sve nije korisno» (1 Kor 6,12). Neke dopuštene stvari me razdiru i narušavaju moj odnos s Isusom.

«Sve mi je dopušteno.. – ali ja neću ničemu robovati» (redak 12).

Ako želim ostati slobodan moram biti pažljiv ne koristeći svoju slobodu radi postizanja nečega što ponovno može ovladati mnome. Jednom kada podlegnem njegovoj vlasti više neću biti slobodan. Ako želim koristiti svoju slobodu u aktivnostima koje će me obuzeti i zavladatai nada mnom, onda više neću biti slobodan. Nerazboritim korištenjem slobode ponovo se dovodim u stanje ropstva. To nije način na koji trebamo živjeti.

Hvala Bogu što nam je po Kristu darovana sloboda! Hvala Bogu što smo primili snagu i sposobnosti pomoću kojih ćemo tu slobodu i održati! Same riječi ne mogu izraziti što znači biti *uistinu* slobodan.

Neka nam Bog pomogne da slobodno volimo, slobodno služimo, slobodno težimo ka međusobnoj dobrobiti, jer ćemo tek tada biti sposobni u potpunosti uživati u neprocjenjivom oduševljenju koje možemo pronaći samo u slobodi velike Božje milosti.

10 poglavlje – NEĆE LI PODIVLJATI?

Mnogi ljudi se jako i bezrazložno plaše, jer misle da nas Božja milost može odvesti u život grijeha. Oni se plaše da će vjernici, kada shvate da ih Bog ne sudi prema djelima već po vjeri u Krista, podivljati. «Samo malo, Chuck! Ako otvoriš ova vrata ljudi će početi činiti sva ona zla i strahote i pravdat će se riječima da njegova milost prekriva svako njihovo djelo».

Ova primjedba nije nova. Pavlovo propovijedanje evanđelja milosti među poganima dovelo je do momentalnog prosvjeda među Židovima. Židovi su smatrali da bi s takvom slobodom pogani potpuno poludjeli. Petar je također bio svjestan opasnosti krivog tumačenja Pavlovog propovijedanja evanđelja, te u svojoj poslanici piše:

«A strpljivost našega Gospodina smatrajte prilikom za spasenje, kao što vam je i naš ljubljani brat Pavao prema danoj mu mudrosti pisao. On to čini i u svim poslanicama u kojima govori o ovome. U tim poslanicama ima teško razumljivih mjesta, koja neuki i nepostojani ljudi izvrću – kao i ostala Pisma – na svoju vlastitu propast» (2 Pet 3,15.16).

Nažalost, uvijek je bilo onih koji su izvrtali Božju riječ van konteksta – na svoju vlastitu propast. Oni su koristili Pavlovo evanđelje kao izliku za razuzdan život u grijehu. Ali evanđelje se tako ne može ispravno shvatiti.

Mrtav si!

U Rimljanima 5 Pavao predstavlja Božju milost prema čovjeku koristeći snažne, veličanstvene izraze. U 20 retku on kaže:

«Ali gdje grijeh postade većim, tu se milost izli u preizobilju».

U prvom retku narednog poglavlja on zamišlja ljude gdje govore: «Pa, hajdemo onda griješiti što više kako bi se milost izlila u što većem izobilju. Velika milost Božja je predivna. Dajmo joj priliku da se zbilja izlije u izobilju». Pavao u afektu odgovara: «Daleko od toga! Mi koji umrijesmo grijehu, kako da još živimo u njemu?» (vidi Rim 6,2). U njegovom odgovoru krije se važan ključ za kršćanski hod i duhovno iskustva.

Zamislimo na trenutak da sam ja uhvaćen u pljački banke. Pritvorili su me i izveli na sud. Nakon mnogo tjedana porota donosi presudu: «Smatramo da je optuženi kriv». Sudac tada određuje dan kada će biti izrečena kazna. Očekuje me nešto između pet godina zatvora i doživotne robije, jer sam imao pištolj i izbušio plafon u namjeri da zastrašim blagajnike u banci. Konačno je došao dan kada se moram pojaviti pred sucem radi izricanja presude.

Zakon je učinio svoje. Uhvatio je i osudio zločinca. Odlazim na sud i sudac izriče presudu: «Optuženi, ustanite!» Ja ustajem, a sudac nastavlja: «Sud vas proglašava krivim. Osuđeni ste na pet godina robije u državnoj kaznionici». Zbog ove loše vijesti dobijam srčani udar i umirem na licu mjesta.

Hoće li sud zadržati moje truplo u zatvoru pet godina? Ne. Moja smrt me momentalno oslobađa od zakonske presude. Kazna izrečena nada mnom više nema vlasti jer sam sada mrtvac.

Pavao nastoji argumentirati ovu činjenicu kada govori o nama, koji smo po vjeri u Isusa Krista primili opravdanje pred Bogom i koji sada živimo u njegovoj slavnoj milosti. Više ne živimo po tijelu; naše staro 'ja' je umrlo. Zakon nas je osudio na smrt. Zahtjevi Zakona su ispunjeni kad smo raspeti s Kristom. Stari čovjek je razapet. Stoga, ako je stari čovjek mrtav, kako ćemo i dalje živjeti u grijehu? Umrli smo starom načinu života.

Pavao piše:

«S Kristom sam razapet na križ; živim – ali ne više ja, nego Krist živi u meni» (Gal 2,19.20).

Mi više ne živimo starim sebičnim načinom života. Dani naše egocentričnosti su odbrojani. Više ne živimo po tijelu. Sada smo slobodni od Zakona, oslobođeni od grešne prirode i od strašne krivnje, jer je naš stari grešni čovjek raspet s Kristom. Sada slijedimo Boga po vjeri u Isusa.

Ako si mrtav, onda se tako i ponašaj!

Vjera po kojoj stječem pravednost pred Bogom jest vjera koja se ispoljava u pobožnim djelima. Ako još uvijek živim u nečistoći i pokvarenosti svoga staroga tijela – koristeći milost Božju kao krinku za život na stranputici – tada zavaravam samoga sebe. U stvarnosti nisam dijete Božje. Jakov u svojoj poslanici piše (2,26): «Kao što je tijelo mrtvo bez duše, tako je i vjera mrtva bez djela».

Osoba koja je rođena od Božjega Duha to pokazuje svojim načinom života. Isus je rekao:

«Zašto me zovete: ‘Gospodine, Gospodine!’ a ne vršite što kažem? Pokazat ću vam komu je sličan svaki onaj koji dođe k meni, sluša riječi moje i vrši ih. Sličan je graditelju kuće koji iskopa duboko te postavi temelj na litici. Nastane poplava, potok nahrupi na tu kuću, ali je ne može pokrenuti, jer je duboko sagrađena. A onaj koji ču, a ne izvrši, sličan je čovjeku koji sagradi kuću na zemlji bez temelja. Navali na nju potok te se ona smjesta sruši, i velika bijaše ruševina te kuće» (Lk 6,46-49).

Apostol Ivan je napisao:

«Ako vršimo njegove zapovijedi, po tom znamo da ga poznajemo. Tko tvrdi: ‘Poznajem ga’, a ne vrši njegovih zapovijedi, lažac je, i u njemu nema istine» (1 Iv 2,3.4).

Ivan dvaput u istoj poslanici ponavlja da onaj, koji je od Boga rođen, ne živi u grijehu (vidi 1 Iv 3,9; 5,18). Nemojte zloupotrebjavati Božju milost. Vjerom prigrlite Isusa Krista za svog Gospodina i Spasitelja i hodajte u obnovljenom zajedništvu s njim.

Ljubi Boga i čini što hoćeš

Netko će upitati: «Ako nas naša dobra djela ne spašavaju, što će nas spriječiti da pušimo, psujemo ili pijemo?» Nije stvar u tome da ja to ne smijem raditi; ja jednostavno nemam činiti to. Ljubav prema Kristu nagoni me da živim životom koji je po njegovoj volji. Kada okusimo dobrotu njegove ljubavi, više nećemo htjeti otići od njega. Ja želim biti što bliže Kristu jer ga volim i jer on voli mene. Ne želim činiti ništa čime ću ga obeščastiti.

Ironija je u tome da je moj život puno uređeniji od kada živim u Božjoj milosti moj život nego što je bio dok sam živio pod Zakonom. Ako sam u odnosu uređenom prema Zakonu, tada ću uvijek idi do krajnjih granica. Uvijek sam pokušavao razlučiti jesu li određena djela dobra ili loša. Uvijek sam tražio rupe u zakonu. Nastojao sam se opravdati i objasniti ono što sam činio. Živio sam u skladu sa zakonskim ograničenjima, plus još malo više.

Odnos koji nastaje kao rezultat ljubavi prema Bogu uvelike se razlikuje od ovoga. Sada više ne raspravljam o tome je li nešto dobro ili loše. Sada se pitam: «Je li ovo po volji mome Ocu? Ja ga volim i želim mu udovoljiti. Ne želim ga povrijediti, jer me on toliko silno voli. Hoće li mom Ocu biti drago ako ovo učinim?» Tamo gdje Zakon šuti, moje srce govori da će Bog biti ožalošćen ukoliko učinim ono o čemu razmišljam.

Bog želi da se naš odnos s njime temelji na ljubavi prema njemu. On te ne želi vezati Zakonom. On te želi približiti sebi i pokloniti ti svoju ljubav. To je evanđelje Božje milosti, pravednost koju je nam Bog uračunao bez Zakona.

Mnogi od nas ne vide da je ljubav jedina istinska motivacija za dobrotu. Strah nikada nije primarna pokretačka sila kršćanskog života. Ako smo dobri samo zato jer se bojimo biti loši, tada to nije istinska pravednost. Naše oprezno vladanje može poslužiti kao krinka svim našim zlodjelima i lošim porivima. Ako je strah od posljedica jedina stvar koja nas sprečava, tada smo samo primjer zauzdanog zla. To nije istinska dobrotu. Istinsku dobrotu uvijek potiče isključivo ljubav. Ako se naše

moralne odluke zasnivaju na žarkoj ljubavi i želji da ne činimo ono što žalosti Boga, otkrili smo pravi motiv pravednosti.

Plod Duha je ljubav. Jedno od izrazitih obilježja ljubavi jest dobrota. Svjesnost o ljubavi nas ispunjava radošću. Kada ljubav zavlada u nama, spoznajemo mir. Ljubavi uvijek donosi strpljivost. Obilježja ljubavi su blagost i ljubaznost. Kada Duh proizvede svoj plod u nama, nestaje potreba za bremenom Zakona. *Ljubav ispunjava Zakon.*

Dolazimo do predivnog otkrića: život u pravednosti više nije opterećenje, već radost jer se naše zajedništvo s Isusom temelji na ljubavi.

Nezaobilazni problem

Možemo li spoznati i iskusiti milost Božju? Opravdani smo vjerom u Isusa Krista i stoga možemo živjeti u radosti, miru i sigurnosti da smo sada pravedni pred Bogom. Ova sigurnost potječe iz spoznaje da smo raspeti s Kristom. Život u kojem je vladalo moje tijelo okončan je, i ja sada živim novim životom u kojem vlada Kristov duh. Imam novu narav: Kristovu narav.

«Dakle, ako je tko u Kristu, on je novi stvor; staro je nestalo, novo je, evo, nastalo» (2 Kor 5,17).

Ovo je nevjerojatna istina koja nas oslobađa.

Ali još uvijek postoji jedan problem. Još uvijek se nalazimo u ovome tijelu, i sve dok je tako, i dalje ćemo biti podložni velikoj snazi tjelesnih nagona. Stoga se u našoj nutрини odvija neprestana bitka. Tijelo podiže svoje oružje i započinje rat. Moje tijelo – moj stari čovjek – je mrtvo, ali čini se da ipak moram posvuda vući to isto truplo sa sobom. Ja sam poput čovjeka s «kosturom u ormaru», kosturom kojeg se nikako ne može riješiti.

Veoma je važno zapamtiti da Pismo ovdje pravi razliku između pojmova: moj duh je otkupljen, ali moje tijelo nije. Ovo predstavlja izvor velikog sukoba. Pavao je izjavio u poslanici Rimljanima:

«Uistinu znamo da sva stvorenja zajedno uzdišu i da se sva skupa nalaze u porođajnim mukama sve dosad. No, ne samo ona već i mi koji imamo prve plodove Duha, sami u sebi uzdišemo ustrajno iščekujući posinjenje: otkupljenje našega tijela (Rim 8,22.23).

Koliko često uzdišem i plačem pred Bogom zbog slabosti mojega tijela.

Nakon što se Isus molio u Getsemanskom vrtu, prišao je učenicima i našao ih kako spavaju. Zatim je rekao Petru:

«Šimune, ti spavaš! Nisi mogao bdjeti ni jedan sat! Bdijte i molite, da ne padnete u napast! Duh je spreman, ali je tijelo slabo» (Mk 14,37.38).

Ovo je jedna od najvećih istina ikada izrečenih. Uistinu, moj duh je voljan, ali je moje tijelo slabo. Uzdišem i mučim se govoreći: «O Bože, neka što prije dođe dan kada ćeš me izbaviti iz ovog pokvarenog tijela!» Jedva čekam da se riješim ovog starog trupla.

Svi ćemo jednoga dana biti oslobođeni od naše grešne prirode. Sveto pismo govori:

«Jer treba da se ovo raspadljivo tijelo obuče neraspadljivošću i da se ovo smrtno tijelo obuče besmrtnošću. A kad se ovo raspadljivo tijelo obuče neraspadljivošću i ovo smrtno tijelo besmrtnošću, tada će se ispuniti pisana riječ: Pobjeda proguta smrt. Gdje je, smrti, tvoja pobjeda? Gdje je, smrti, tvoj žalac? Žalac je smrti grijeh, a snaga je grijeha u Zakonu. Ali hvala Bogu koji nam daje pobjedu po našem Gospodinu Isusu Kristu!» (1 Kor 15,53-57).

U međuvremenu, još uvijek nije sve izgubljeno. U trenucima slabosti, Duh mi daje sigurnost i snagu, i u mislima sam usmjeren na Gospodina. Kad tražim njegovu pomoć i snagu, tada doživljam njegovu pobjedu. Otkrio sam da se svakodnevno moram oslanjati na silu i snagu Isusa Krista, da bih mogao živjeti onako kako on želi. Ne postoji trenutak u kojem život mogu ubaciti u «ler» i pustiti da

ide sam od sebe. Čim to učinim, tijelo se počinje dizati i prisvajati vlast i autoritet. Nužno je svladati moje nagone, jer će u suprotnom oni ovladati mnome. Pavao je napisao:

«Naprotiv, ja bijem svoje tijelo i vučem ga kao roba, da sam ne budem odbačen pošto sam drugima propovijedao» (1 Kor 9,27).

Međutim, ako se dogodi da sam nespreman i opet se uhvatim kako povlađujem tijelu, znači li to da više nisam spašen? Moram li ponovno primiti spasenje? Ne. Još uvijek vjerujem u Isusa Krista. Još uvijek volim Gospodina i vjera mi se i dalje uračunava u pravednost. Upravo zbog vjere i novog života u Kristu moje tijelo više ne može preuzeti vlast nada mnom.

Možda ću upasti u jamu i ostanu tamo neko vrijeme, ali neću tamo biti zauvijek. Bog neće dati da ostanem u takvom stanju. Neće mi dopustiti da se izvučem ako sam činio neke stvari koje volim jer ih i svi ostali čine. Oni to mogu činiti i izvući se, ali ne i ja. Bog će se pobrinuti da se ne izvučem! Ako pokušam ići svjetovnim putovima i raditi ono što radi većina, ili neću uspjeti, ili ću mrziti to što radim, ili ću biti uhvaćen na djelu. Bog nas voli, njegova smo djeca i jednostavno se ne možemo izvući ako činimo grijeh, poput svijeta oko nas.

Postoje li uopće mjerila?

Netko će se zapitati: «*Dakle, budući da smo pod milošću, možemo li jednostavno zanemariti kakvo ponašanje Bog traži od nas?*» Daleko od toga. Budući da sada poznajemo Boga, primili smo od njega dinamičnu silu i ispunjenje Svetim Duhom. U Kristu smo dobili novu narav, po kojoj želimo živjeti u skladu s Božjom ljubavlju i svetošću. Imamo silu Svetog Duha, i zato se više ne moramo nukaćti da činimo što je ispravno. I Ivan govori o tome kada piše:

«Jer u ovome stoji ljubav prema Bogu: da vršimo njegove zapovijedi. A njegove zapovijedi nisu teške» (1 Iv 5,3).

Božja prisutnost u nama daje nam snagu da izaberemo ono što je ispravno i da se uklanjamo od zla.

Oni koji su čitali klasičnu književnost vjerojatno su upoznati s pričom o Odiseju. Tijekom svojih putovanja, ovaj drevni avanturist čuo je priču o otoku na kojem žive sirene – smrtonosne čarobnice koje su svirale glazbu tako predivnu, da bi svi moreplovci koji su prolazili onuda okretali svoje brodove ka obali i razbijali se o stijene. Nitko nikada nije čuo pjesmu ovih sirena i ostao živ. Ovo je hrabrom čovjeku poput Odiseja učinilo kao dostojan izazov. Odlučio je biti prvi koji će čuti njihovu pjesmu i preživjeti.

Da bi postigao svoj cilj, Odisej je članovima svoje posade stavio vosak u uši i zapovjedio im da ga čvrsto privežu za brodski jarbol. Dok su se vozili prema otoku sirena, začula se neodoljiva melodija. Odisej se počeo opirati, nastojeći se osloboditi konopa kojima su ga vezali i otploviti do obale. Proklinjao je posadu i zapovijedao im da okrenu brod ka stijenama. Ali, zahvaljujući vosku, posada nije čula njegovu viku. Odisej se nastavio boriti protiv konopa, sve dok se brod nije našao na sigurnom. Čuo je pjesmu sirena i preživio – ali ga je do kraja života progonilo sjećanje na čarobnu glazbu.

Grčki mitovi govore o još jednom brodu koji je prošao pored ovog otoka i ostao čitav. Dok je njegova posada bila očarana smrtonosnom melodijom, jedan od vrsnih članova posade imenom Orfej zgrabio je svoju liru i počeo svirati. Orfejeva glazba nadjačala je glazbu sirena te je posada okrenula brod od stijena i otplovila na sigurno, očarana ovom novom melodijom koja im je spasila živote.

Većina od nas se u kušnji može se poistovjetiti s Odisejom ili Orfejom. Nekima je pjesma sirena ovoga svijeta skoro neodoljiva. Zakon nas veže za jedno mjesto, ali mi se ipak - zavedeni silom tjelesnosti - borimo protiv pravila. Svoju jedinu nadu polažemo u Zakon, koji nas zauzdava.

Ali ima i onih koji su u svome srcu čuli novu pjesmu – nebesku glazbu. Iako je svijet i dalje privlačan, otkrili su da je Kristova ljubav toliko snažna i ugodna da će rado ostaviti svijet kako bi

prebivali u njegovoj dragocjenoj prisutnosti. Ne trebaju im konope da ih vežu. Ne bore se protiv konopa. Oni su spoznali ljepotu prsnog zajedništva s Bogom.

Radost takvoga jedinstva u Kristu nadilazi sve ono što nam svijet ili tijelo mogu ponuditi. Čar i zanos grijeha izgubili su svoju moć. Oni koji su spoznali ovakvo ispunjenje ne trebaju Zakon. Umjesto da se moraju pokorno pridržavati odredbe koja kaže: «Ne razbijaj glave bližnjega svoga!», oni čak nemaju poriva učiniti takvo što, jer je Božja ljubav dotakla njihovo srce. Oni žele da njihov bližnji primi spasenje.

Prije nekoliko dana vidio sam ovaj princip na djelu. Dok sam vozio prometnom ulicom blizu crkve Calvary Chapel, auto se zaustavio ispred mene, zbog čega su mi se kočnice skoro blokirale. Za volanom je sjedila niska, sijeda starica. Nije vidjela ni mene ni brojne druge automobile na koje je skoro naletjela. Da drugi vozači nisu bili oprezni, dogodila bi se velika prometna nezgoda. Napravila je toliko krivih poteza da sam se počeo moliti: «Gospodine, molim te pomози ovoj starici da sretno stigne kući». Oni koji me poznaju mogu posvjedočiti da moja zabrinutost u toj situaciji nije ništa drugo nego pravo čudo! Divno je kada možete doživjeti promjene koje proistječu iz bliskog odnosa s Bogom kroz Krista.

Postojana ljubav

U Krista možemo doživjeti istinsko jedinstvo s Bogom. Bog nije jednog trena blizu nas da bi već drugog trena bio daleko. Naša opravdanost pred Bogom se neće promijeniti radi promjena u našim stavovima ili raspoloženjima, pa čak ni onda kada padnemo ili kada smo slabi. Naš odnos s Bogom je postojan i siguran, jer ne ovisi o našim postupcima niti o nama samima. Naš odnos s Bogom je određen djelom Isusa Krista. On je uzeo naše grijehе na sebe i umro umjesto nas da bi ostvario naše spasenje po vjeri. Možemo slobodno ostaviti za sobom razmišljanje da nas Bog voli samo onda kada smo «dobri», a odbacuje kada nismo.

Prilično često zovem svoju unuku telefonom. Volim je nazvati ujutro i pitati što ima novoga. U tom razgovoru ona mi zna reći: «Bila sam zločesta, djede». Volim li je manje kada mi to kaže? Ona zna da je zločesta, ali to nimalo ne mijenja moju ljubav prema njoj. Ne volim je ništa više onda kada se ponaša kao slatki mali anđeo. Jednostavno je volim. Volim je kada je zločesta, a volim je i kada je dobra.

Bog isto tako gleda na nas. Kada smo zločesti, mislimo: «*Bog me danas ne može voljeti. Čak ni sam sebe ne volim. Pravi sam bijednik. Ne želim nikoga u svojoj blizini*». Isto tako, često mislimo da nas Bog prestaje voljeti kada ga iznevjerimo. To nije istina! Ako bi se moj odnos s Bogom temeljio na mojim postupcima, to bi značilo da Krist nije trebao umrijeti.

Isus nam ubraja vjeru u pravednost i time nam omogućuje predivno, stabilno zajedništvo s njim. Mi uživamo u takvom odnosu, u kojem nas Bog poziva da sjednemo kraj njega i govori nam: «Uđi i sjedni. Dozvoli da ti pomognem. Ja ću ti dati snagu».

Bog te voli. Toliko si dragocjen da te je odabrao i pozvao da vječno budeš s njim. Ovo je razlog zbog kojeg Božja milost ne vodi ka razvratnosti. U Spasitelju ćemo pronaći beskonačno više zadovoljstva nego u grijehu.

11 poglavlje – ZAMKE I MINE

Čini se da uvijek postoje oni koji su spremni otići na polje i trgati usjeve.

Na parkiralištu Calvary Chapela često nailazimo na ljude koji dijele traktate i promiču upitne doktrine. Neko su vrijeme ti isti ljudi pokušavali prodati «doktrinalni izlet» vjernicima. Uvijek smo ih pitali: «Zašto dolazite dijeliti ove traktate pred crkvom?» Kada naša crkva planira podjelu pozivnica za neki poseban događaj, mi obično pošaljemo mlade na plažu ili u trgovačke centre – a ne pred druge crkve! Zašto bi netko dolazio pred neku crkvu s namjerom da preotme ljude koji su članovi iste?

Ako imate važnu doktrinu i smatrate da bi je drugi trebali razumjeti i vjerovati, budite tako ljubazni pa nam - umjesto što nas pokušavate preobratiti - ispričajte kako je dotična istina promijenila vaš život na sliku Kristovu! Pogledajmo tu vašu istinu na vašem primjeru, u vašem životu. Kada budemo vidjeli vašu predanost i blisko zajedništvo s Bogom, zasigurno ćemo vas upitati što vam se dogodilo, budući da imate ono što je i nama potrebno.

Nažalost, ljudi nikada ne žele učiniti samo to. Tragično je što ovakvi ljudi osjećaju da imaju božanski poziv da razaraju tijelo Kristovo u namjeri da uvjere ljude u svoje vlastite doktrine. Zato je Novi zavjet prepun upozorenja i opomena o lažnim učiteljima i njihovim privlačnim putovima.

Možeš biti siguran

Svaka sekta je sklona izvrtanju evanđelja. Često će staviti prevelik naglasak na djela i pravednost po djelima. Ako pitate osobu koja pripada ovakvoj sekti da li je nanovo rođena, ona će vam odgovoriti: «Brate, to ne možeš znati dok ne umreš, jer ne znaš što ćeš posljednje učiniti na ovom svijetu». Zar ne bi bilo strašno to saznati tek tada?

Bog želi da budemo sigurni u svoje spasenje. Ako se pouzdajemo u Isusa Krista i njegovo djelo, tada možemo biti sigurni. Ako se naše spasenje temelji na dobrim djelima, tada je sigurnost spasenja izvan našeg doseg. Ako se naše spasenje temelji na revnovanju određenom sustavu vjerovanja ili djela, tada nećemo znati kakva nam je vječna sudbina sve dok ne umremo – a tada će biti prekasno. Međutim, ako se naše spasenje temelji na vjeri u Isusa Krista i njegovo djelo, tada ćemo biti sigurni da smo spašeni.

Ja se ne mogu pouzdati u svoja djela. Ne mogu se pouzdati u svoju samopravednost. Ali se mogu pouzdati u njegovo djelo i njegovu pravednost. Kao što je jedan pjesnik napisao: «Moja nada se temelji samo na Isusovoj krvi i pravednosti; ne usudim se pouzdati ni u što drugo osim u ime Isusovo». Pavao je toliko uvjeren u ovu istinu kada piše:

«Ali, ako bi vam tko – bili to mi, bio anđeo s neba – navijestio Evanđelje protivno onom koje smo vam navijestili, neka je proklet» (Gal 1,8).

Teške riječi! Pavao upotrebljava izraz *anathema*, što znači «proklet do dna pakla».

Zamislite da vas večeras anđeo posjeti na spavanju. Osjećate se nemirno, probudite se i ugledate sjajno stvorenje kako sjedi do vaših nogu. Ako vam anđeo progovori i kaže: «Ne boj se! Došao sam ti javiti radosnu vijest. Ti si posebna osoba – Bog te je odabrao za posebno djelo. Ako učiniš ovo djelo za Boga, on će te spasiti». Što biste zaključili? Jedno je sigurno: ovaj anđeo nije došao od Boga. Neka je proklet.

Biblija uči da je put spasenja uistinu tijesan put. Pavlove riječi zadaju smrtonosni udarac velikom dijelu popularne religije prema kojoj se vjeruje da Bog prihvaća svaku osobu koja čini ono što u svom srcu smatra ispravnim. Petar je rekao:

«Isus je onaj ‘kamen koji ste vi, graditelji, odbacili, a koji je postao ugaonim kamenom’. Spasenja nema ni po jednom drugom, jer je pod nebom to jedino ime dano ljudima po kojem nam se treba spasiti» (Dj 4,11.12).

Danas će mnogi reći: «O Petre, pa ti si uskogrudan. Želiš reći da je Isus jedini put? Petre, pretjeruješ. Ne slažemo se s tobom». No, dobro. Budite prokleti. «Ali to su teške riječi,» odgovorit

ćete. «To je plitko. Isus zasigurno nije tako uskogrudan!» Ali upravo Isus je rekao: «Ja sam put, istina i život. Nitko ne dolazi k Ocu osim po meni» (Iv 14,6). Isto tako, Isus je rekao:

«Uđite na uska vrata, jer široka vrata i prostran put vode u propast, i mnogo ih je koji idu njim. Kako su uska vrata i tijesan put koji vodi u život, i malo ih je koji ga nalaze!» (Mt 7,13.14).

Pavao je bio u pravu. Čak i danas odjekuje njegovo upozorenje upućeno Galaćanima: «Slušajte me, ponovit ću ono što sam rekao. Ako bih ja osobno, ili anđeo s neba, ili bilo tko drugi, došao i predao vam neki drugi nauk – savjetujući vam da se uzdate u sebe, u svoja djela, u svoju dobrotu, pravednost, vršenje Zakona, obrezanje, izvršavanje obreda, pripadnost određenoj vjerskoj skupini, i da dajete što više možete – neka bude proklet!»

Zašto je Pavao tako kategoričan? Zato što nas Bog prima onakve kakvi jesmo – i to zato što vjerujemo u njegova Sina Isusa Krista. On nas čisti od svakoga grijeha i prima nas k sebi radi ove vjere. Bog nam želi dati svoje izobilje i puninu njegove ljubavi – ne zato što je zaslužujemo, već zato što nas voli. To je evanđelje milosti po Isusu Kristu. Radi njega je Pavao položio svoj život i umro.

To je čudo

Jeste li se ikada zapitali zašto se doktrina da su dobra djela temelj za odnos s Bogom tako snažno ukorijenila u životima mnogih ljudi? Ja priznajem da jesam.

Pavao se također borio s ovim pitanjem, jer u pismu Galaćanima kaže sljedeće:

«Čudim se da se tako brzo odmećete od onoga koji vas je pozvao da budete u Kristovoj milosti, da prijedete na drugo ‘evanđelje’» (Gal 1,6).

Začudujuće je što ljudi zamjenjuju Kristovo evanđelje milosti nekim drugim evanđeljem – posebice zato što to drugo «evanđelje» uopće nije radosna vijest!

Svaki put kada netko kaže: «Dobro je vjerovati u Isusa Krista, ali je potrebno i više od toga,» čuvajte se! Ako kažete da moram biti pravedan i da se moram svojom svetošću dokazati pred Bogom, vi me ne dovodite bliže Bogu već me gurate dalje od njega. Ja nisam pravedan niti svet i nema načina na koji bih to mogao postati i stoga ono što mi govorite *nije* radosna vijest. Daleko je od radosne vijesti. To je nagovještaj smrti.

Pavao nije mogao shvatiti razlog zbog kojega bi netko prekinuo zajedništvo s Bogom utemeljeno na ljubavi te pokušao uspostaviti odnos utemeljen na djelima, obrezanju ili držanju Zakona. On piše:

«Ima samo nekih ljudi koji vas zbunjuju i koji žele izvrnuti Kristovo Evanđelje» (Gal 1,7).

Ljubav kao oružje

Čudnovato je kako ljudi zamjenjuju pravo evanđelje patvorinom, ali način na koji lažni učitelji zadobivaju nove sljedbenike nije tajna. Pavao ističe da je jedna od njihovih uobičajenih tehnika iskazivanje naklonosti:

«Ti su tu puni brige za vas, ali ne s dobrom nakanom, već bi vas htjeli (od mene) odvojiti da budete puni brige za njih» (Gal 4,17).

Oni koji su pristali uz različite sekte često svjedoče o nevjerojatnoj ljubavi i pažnji koju su uživali dok su bili smatrani vrijednom metom. Međutim, u trenutku kada se osoba postane priključiti organizaciji, žar ljubavi pretvara se u indoktrinaciju. Novi obraćenik više nije obasut pažnjom i ljubavlju, već je sada stavljen pod tešku stegu fizičke discipline da bi s vremenom postao potpuno iscrpljen. Osobi se oduzima svaki osjećaj samopouzdanja, i ona postaje u potpunosti podložna iskrivljenom duhovnom utjecaju takve organizacije.

Ljubav koja je u početku bila toliko evidentna zapravo predstavlja sredstvo za izdvajanje pojedinca kojega treba staviti u ropstvo. Ukoliko netko ne poštuje pravila određenog programa, ljubav ubrzo nestaje, a osoba je odbačena i izopćena. Ako subjekt ne prihvati novu doktrinu, «ljubav» će se pretvoriti u otvoreno neprijateljstvo.

Na početku moje službe u Tucsonu doživio sam jedan neugodan susret s pentekostalnom organizacijom pod nazivom «Samo Isus». Oni pronose učenje koje kaže da su Otac, Sin i Duh Sveti samo različiti izrazi koji se zapravo odnose Isusa. (Naravno, nailaze na poteškoće kada trebaju objasniti kome se Isus obraćao dok se molio Ocu, ili čiji glas se čuo s neba pri Isusovom krštenju. Možda je glas u Mateju 3,17 koji je rekao: «Ovo je Sin moj, Ljubljeni moj, koga sam odabrao,» bio samo svojevrsan glas trbuhozborca. Nedostatak ovog stajališta je jasan, ali sljedbenici ove doktrine nastupaju s odvažnošću i uzrokuju različite vrste sukoba.)

Nažalost, nekolicina utjecajnih obitelji iz naše crkve prihvatila je ovu doktrinu. Ubrzo sam i ja postao njihova meta te su me nastojali pridobiti iskazujući mi «gorljivu naklonost». Ponekad bi me izveli na ručak i neprestano govorili o mom velikom potencijalu i o tome koliko oni zapravo vole crkvu.

Nikada se nisam volio raspravljati s ljudima koristeći Pismo. Najčešće saslušam njihova kriva vjerovanja i ne nastojim ih raskrinkati. I tako su ovi ljudi citirali Pismo gdje je Isus rekao: «Ja i Otac jedno smo» (Iv 10,30), a ja bih rekao: «Da, tako je. Isus je to rekao». Svaki put kada bi oni citirali neki odjeljak iz Pisma ja bih odgovorio: «Da, tako piše». Ali se nisam upuštao u raspravu.

Naravno, znao sam mnoge navode iz Pisma kojima bih vrlo lako riješio cijelu stvar, ali se nisam trudio raspravljati. Isus je rekao: «Brzo se prijateljski nagodi s protivnikom, još dok si s njim na putu» (Mt 5,25), tako da sam ja potvrđivao ono što su citirali. Iako se nisam slagao s dotičnim tumačenjem, uvijek bih se složio sa samim Pismom. A pošto nisam ulazio u rasprave, oni su smatrali da sam na njihovoj strani.

Jednoga dana iznijeli su svoj nauk na nedjeljnom biblijskom proučavanju. Kada je učitelj uspješno pobio njihovo stajalište, počeli su tvrditi da sam i ja jedan od njih. Učitelj me je smjesta pozvao kako bi okončali ovu raspravu. Kada sam pred svima iznio uvjerenje da je Bog jedan, ali da se manifestirao kao Otac, Sin i Duh Sveti, pripadnici organizacije «Samo Isus» bili su zaprepašteni.

Idućeg dana primio sam telefonski poziv: «Želimo da večeras dođeš u naš dom». Kad sam ih iste večeri posjetio, upitali su me: «O čemu se ovdje radi? Zašto niječeš istinu? Kako možeš zaniijekati ono što stvarno vjeruješ?» Ja sam odgovorio: «Ne, nisam zanijekao istinu niti sam zanijekao ono što vjerujem. Na proučavanju sam rekao upravo ono što vjerujem. Ne mislim da je Isus prodavao jeftine trikove niti mislim da je nastojao prevariti narod kada se molio Ocu. Vjerujem da su Otac, Sin i Duh Sveti odvojene osobe, iako postoji samo jedan Bog». U tom trenutku sam ugledao prijeteći kažiprst.

«Brate» - zaprijetili su mi - «Bog nam je dao otkrivenje. Vidjeli smo tebe u viziji gdje te iznose u crnom lijesu ukoliko ne staneš pred crkvu i ne kažeš da smo mi u pravu!» Slušajući bujicu strašnih prijetnji, zapitao sam se: «Što se dogodilo s ljubavlju koju su ovi ljudi imali prema meni?»

«Dajemo ti vremena da odlučiš do subote». Moj odgovor je glasio: «Nema potrebe da čekam subotu. Mogu vam odmah odgovoriti». «Nemoj ništa više govoriti» - rekli su - «Brate, moli se za ovu stvar, i ako do subote navečer ne odlučiš priznati, više nećemo dolaziti u tvoju crkvu». Naravno, od 53 djece u našoj nedjeljnoj školi, 11 su bila djeca vođe ove organizacije. To postaje problem kada nastojite razviti nedjeljnu školu.

No, u subotu navečer podigao sam slušalicu i začuo: «Dakle, brate, što si odlučio?» «Nisam promijenio svoje mišljenje», odgovorio sam. «Dobro, mi smo te upozorili», a zatim sam čuo kako se slušalica spušta. Ovaj čovjek napustio je crkvu zajedno sa svojih 11 djece.

On i njegovi istomišljenici su gorljivo u iskazivali naklonost prema meni sve dok sam bio potencijalni obraćenik. Kada su, međutim, shvatili da neću pristati na ropstvo njima i njihovim uvjerenjima, napustili su i crkvu i mene.

To nije bila istinska ljubav; bila je to samo licemjerna gluma s ciljem da od mene naprave obraćenika. Kao što je Shakespeare jednom izjavio: «Ljubav nije ljubav koja se mijenja, kada svoju mijenu nađe». Kada su vidjeli da me ne mogu obratiti, na površinu su isplivali njihovi pravi osjećaji.

To je uobičajena taktika lažnih učitelja. S gorljivošću će izražavati svoju naklonost kako bi pridobili novog obraćenika. Međutim, ukoliko osoba ne pristane uz njihova uvjerenja, veoma brzo će je odbaciti.

Ljudi se mogu činiti ljubaznima, dobrima, dragima – ali samo zato jer vas žele zadobiti. Ukoliko to ne postignu, čuvajte se! Vrijeđat će vas na sve načene i zazvati na vas svaku vrstu osude i prokletstva. To nije evanđelje milosti!

Nemoj se spotaknuti

Uvijek je teško gledati kako ljudi zamjenjuju istinu s lažima. Radi ljubavi prema njima želite ih poštediti boli koja će uslijediti, ali u tom trenutku ne možete učiniti mnogo. Pavao je dobro poznao taj osjećaj. Galaćanima 5,7 je gorko-sladak redak u kojem se apostol poziva na nekadašnje prijateljstvo s Galaćanima. On kaže:

«Dobro ste trčali. Tko vam zapriječi da se i dalje ne pokoravate istini?»

Galaćani su nekoć hodili u ljubavi prema Bogu i bližnjemu, pri čemu su otvoreno i nesebično služili Pavlu kad se našao u veoma teškim okolnostima. Bili su spremni radi Pavla se odreći onoga što im je najdragocjenije. Ali sada su postali toliko smeteni da su neki čak smatrali Pavla neprijateljem. Zašto? Zato jer ih je toliko ljubio da se usudio reći im istinu.

Uzimajući paralelu iz atletike Pavao uspoređuje Galaćane s natjecateljima koji su dobro započeli utrku, ali su kasnije naišli na prepreke. «Takav poticaj ne dolazi od onoga koji vas pozva» (Gal 5,8). Pavao je inzistirao na činjenici da «nove i dublje istine» koje su donijeli pobornici židovstva nisu od Boga.

Koliko ljudi podliježe ovakvim lažnim učenjima? Često se događa da su iskreni vjernici zavedeni pričama lukavih evangelizatora. Oni prihvaćaju lažni nauk, ali ne zbog toga što su istraživali Pismo, nego su pali pod utjecaj nasilnika koji ih je u to uvjerio.

Tužan ishod takvog bezbožnog utjecaja je da njegove žrtve završavaju u ropstvu u kojem gube vlastitu osobnost. Jeste li se ikada zapitali kako naizgled normalni ljudi mogu otići toliko daleko u nekoj sekti, da na kraju završe prodavajući cvijeće ili kikiriki u zračnoj luci za svog vođu? Ovakva vrsta uvjeravanja zasigurno nije od Boga. Zapravo, ljudi će prije ili kasnije potpasti pod vlast čovjeka u okviru svakog sustava koji ima karakteristike robovlasništva.

Najsigurniji jamac protiv ovakve vrste prijekare je uputa: «provjeravajte sve, što je dobro zadržavajte» (1 Sol 5,20.21). Ne smijemo uzeti riječi nijednoga čovjeka kao svetopisamsku istinu, bez obzira na njegov ugled, broj sljedbenika ili pitanje koliko je tko istaknut član društva. Svaki vjernik ima odgovornost da istražuje Pisma kako bi otkrio jesu li određena učenja istinita ili lažna.

Pogubno je što mi ove mjere opreza stavljamo po strani, vjerujući svemu što određeni učitelj ima za reći samo zbog njegovog izgleda, stila propovijedanja ili zato što ima svoju TV ili radio službu. Ako ne provjeravamo učenja koja slušamo, tada ostavljamo širom otvorena vrata ljudskom nauku. Bog ne mijenja svoje mišljenje. Bog ne dodaje nove istine postojećoj, niti je začinjava novim otkrivenjima. Evanđelje milosti je nepromjenjivo – ali nije teško pronaći propovjednike koji će tvrditi suprotno.

Neka druga vrsta ropstva

Čak i danas postoje razni ljudi koji propovijedaju legalizam. Pitat će vas, recimo: «Kako si ti, brate, kršten? Tko te je krstio? Što su rekli prilikom krštenja?» Neki će čak reći: «Ako nisi kršten prema pravoj formuli, tada nisi ispravno kršten. Jesi li samo pošćropljen ili uronjen?»

Tragično je što ova učenja služe samo zato da nas otuđe od djela što ga je Bog izvršio u našim srcima po vjeri u Isusa Krista. Nijedan obred, bilo da se radi o krštenju, pričesti ili pranju nogu, ne može nas učiniti pravednima. Izmirenje s Bogom postizemo jedino po vjeri koja djeluje u ljubavi. Ovo je ključ ka istinskoj snazi i miru u našem hodu s Bogom. Nije ni čudo da je veliki apostol rekao: «Iznenaden sam što ste se tako brzo okrenuli od istine ka nekom drugom evanđelju koje zapravo i nije pravo evanđelje!»

Pravo evanđelje *jeste* Radosna vijest. To je radosna vijest o Božjoj milosti i oproštenju grijeha kroz završeno djelo Isusa Krista. Vaš odnos s Bogom ne temelji se na vašoj pravednosti, vašim djelima ili vršenju pravila, već na vašoj vjeri u Božju žrtvu. Ako vjerujete u Božje djelo, vaš odnos s Bogom po Isusu Kristu bit će predivan i cjelovit. Svi vaši grijesi biti će oprani, a krivnja zbog prijestupa, neuspjeha ili stavova će nestati. Ona više neće postojati jer ćete po vjeri u Isusa Krista primiti opravdanje.

Pavao je spoznao kolika je ludost pristupati Bogu na temelju naših dobrih djela. Mogao je vidjeti krajnji ishod takvog pristupa, jer je i sam krenuo s te polazne točke. «Ne morate mi govoriti o Zakonu» - rekao bi vam – «znam sve o njemu. Znam sve o pravednosti koja dolazi od Zakona. Bio sam farizej. Bio sam potpuno predan. Bio sam revniji od svoje braće. Nemojte mi prodavati te fore o Zakonu; znam ja dobro o čemu se tu radi. Ali hvala Bogu da me je oslobodio od svega toga kada sam mu pristupio vjerom u Isusa Krista!»

I mi smo učinili isto. Stoga, budući da ste upoznali evanđelje milosti, ne dopustite da vas ljudi zbunjuju ili vam nameću osjećaj krivnje, ili pak prodaju priče o pravednosti po djelima. Ne isplati se. Nitko od nas ne želi da riječ *anathema* bude pridodana njegovom imenu.

12 poglavlje – SVE ILI NIŠTA

Prije nekog vremena sam prisustvovao domjenku za pastore u Oregonu. Prije početka programa netko me je upitao jesam li čuo priču o stoperu koji je govorio o Gospodnjem ponovnom dolasku i zatim nestao. Moj odgovor je bio potvrđan. Međutim, prvi put sam čuo ovu priču još 1944. godine u Burbanku, California. Priča je uvijek imala isti svršetak. Bračni par koji je povezo dotičnog stopera zaustavio se kod servis-sluzbe, gdje im poslužitelj rekao kako su oni već deveta mušterija s istom pričom. Pastor koji mi je postavio ovo pitanje nasmijao se i rekao: «To vam samo govori koliko je Oregon zabačen – trebalo je 50 godina da ovaj trač stigne do nas!»

Kako smo samo spremni zanimati se za beznačajne stvari! Toliko sam zahvalan da se naša vjera temelji na čvrstom temelju Riječi Božje. Više volim da mi Bog govori kroz istrošene i istinite stranice Biblije nego da primim nekakvo nadnaravno otkrivenje. Ako bi mi došao i anđeo i uvjeravao me da će mi otkriti posebnu istinu, pitao bih se je li ta poruka dolazi od Boga.

Kada se okrenemo Božjoj riječi, nema beskrajnog nagađanja. Biblija je jedini pouzdani temelj za našu vjeru i kršćanski život. Ako je naš život utemeljen na istini Božje riječi, nećemo se povoditi za najnovijim doktrinalnim hirovima niti za «novim i revidiranim» verzijama evanđelja. Veoma je važno da postojano stojimo na istini Božje riječi! To je jedini način da zadržimo veličanstvenu slobodu koju nam je Krist podario.

Kako biti postojan?

Važno je znati da oni koji nisu postojani odstupaju od jednostavne vjere u Krista radi nedostatnog razumijevanja Božje riječi. Samo jasno razumijevanje svetopisamskih istina može donijeti pravu stabilnost u naš život.

Pavao je jednom prilikom izjavio da je Bog dao crkvi jedne kao apostole, jedne kao proroke, jedne kao evanđeliste, jedne kao pastore i učitelje radi toga da se «sveti priprave za djelo službe» (Ef 4,11.12). Obilježje ove priprave jest i jedinstvo u vjeri, koja je toliko nepokolebljiva da čini da:

«ne budemo više malodobni, igračka valova, okolo tjerani svakim vjetrom nauke u ljudskoj prijevernoj igri, usred prepredenosti koja lukavo krči put zabludi» (Ef 4,14).

Koliko je važno biti utemeljen u Riječi, naročito u ovim prijevernim vremenima!

Od materijalističke neumjerenosti pokreta prosperieta («Naravno da Bog želi da svako njegovo dijete vozi Mercedes. Vi vozite Toyotu? Zašto ste tako neduhovni?») do «novih» otkrivenja o jedinom pravom načinu krštenja, različite lažne doktrine danas postaju pravilo a ne izuzetak.

Pavao opominje svoje prijatelje u Galaćanima 5,1 govoreći:

«Prema tome, budite nepokolebivi i ne dopustite da vas ponovo upregnu u jaram ropstva».

Njegova poruka vrijedi za nas jednako kao što je vrijedila i u doba kada je napisana. Često je upravo sama crkva ta koja će prva nametnuti legalistična mjerila pravednosti vjernicima. Ova pravila i propisi su obično dobro prihvaćeni unutar crkve, jer nam definiranje zakonskih ograničenja pruža određenu sigurnost. Sekte ljudima daju veliki stupanj osobnog usmjerenja i «sigurnosti», koja potječe iz slijepe poslušnosti autoritetu.

Ali oni koji se prepuštaju ovakvim striktnim režimima čine to po cijenu svoje vlastite slobode. Oni ne vide da zajedno s osjećajem sigurnosti dolazi i oštra osuda u slučaju odstupanja od mjerila organizacije. Mnogi koji su postali robovi ovakvim organizacijama svjedoče da im je napustiti grupu značilo isto što i napustiti Boga. Ukoliko obraćenik počne dovoditi u pitanje aktivnosti grupe ili pak želi promijeniti grupu, rečeno mu je da postoji opasnost da završi u paklu. Ove podle tvrdnje i taktike kojima se vrši pritisak na ljude su obilježja organizacija koje dovode svoje pristalice u jaram ropstva.

S druge strane, crkva koja potiče ljude da pronađu svoje mjesto kako bi mogli napredovati u svom hodu s Bogom jest duhovno zdrava crkva. U crkvi Calvary Chapel često predlažemo ljudima da

pogledaju i potraže mjesto na kojem će najbolje duhovno rasti. Neki ljudi koji posjećuju naša bogoslužja htjeli bi doživjeti više emocija ili senzacije. Takve ljude pozivamo da koriste svoju slobodu tako što će pronaći mjesto koje će više odgovarati njihovim željama. Ne želimo nikoga vezati za našu crkvu.

Pavlova upotreba izraza «jaram ropstva» se vjerojatno odnosi na riječi Šimuna Petra s prvog jeruzalemskog sabora. U Djelima 15, Petar pripovijeda kako ga je Bog pozvao da služi poganima u Kornelijevo domu. On na saboru predlaže da ne stavljaju pogane u jaram ropstva «koji ni naši očevi ni mi ne mogosmo nositi» (redak 10). Pavao citira Petrove riječi da bi istakao kako poruka o slobodi po milosti nije njegova tvorevina. Tadašnja crkva je bila čvrsto uvjerena da smo slobodni u Kristu.

Obredi ne spašavaju

Ključni aspekt učenja koje je odbačeno na jeruzalemskom saboru sastojao se u inzistiranju da pogani prime obrezanje kako bi primili spasenje. Sabor se složio s Pavlovim stajalištem da nas djela ne mogu opravdati. Pavao kasnije izjavljuje da se pouzdanjem u obrede protivimo zdravom evanđelju. On kaže:

«Pazite! Ja, Pavao, velim vam: primite li obrezanje, Krist za vas neće imati više nikakva značenja» (Gal 5,2).

Sada sa sigurnošću možemo reći da pouzdanjem u *bilo kakvo* djelo obezvrjeđujemo Božju milost. Veoma je važno da prihvatimo ovu istinu. Nema puno učitelja koji okolo šetaju zagovarajući spasenje putem obrezanja, ali koliko puta smo čuli mnoge iskrene kršćane koji govore da moramo biti kršteni da bi bili spašeni?

Neki primjenjuju ove principe na raznorazne čudne krajnosti. Postoje sekte koje uče da morate biti kršteni da bi bili spašeni, ali isto tako morate biti «ispravno» kršteni. Neki inzistiraju na tome da moramo biti kršteni samo u Isusovom imenu. Drugi pak smatraju da krštenje mora obaviti rukopoloženi službenik određene denominacije. Neki su toliko opsjednuti tehničkim izrazima da su podijelili crkve radi škropljenja i/ili uronjenja, ili čak po pitanju trebaju li ljudi biti uronjeni prema naprijed ili natrag!

Korijen svih ovih podjela je neutemeljeno pouzdanje da će nas određeno dobro djelo opravdati pred Bogom. Pismo jasno uči da, ukoliko se uzdamo u spasenje po djelima, Krist za nas nema vrijednosti. Ne možemo sjediti na dvije stolice i pouzdati se i u Krista i u dobra djela. Ako vjerujemo da je krštenje temelj za spasenje, tada se pouzdajemo u djela. Gradimo svoju duhovnu kuću na pijesku, a takva kuća se neće održati.

Prije nekoliko godina mi je jedan mladić rekao kako više nije kršćanin, nego se sada priključio mormonima. Kada sam ga pitao čemu se nada u pogledu vječnog života, odgovorio je da se njegova nada temelji na vjeri u Isusa Krista i članstvu u mormonskoj crkvi. Ja sam mu iskreno rekao koliko je njegova odluka tragična. Zastranio je onog trena kada se pouzdao u bilo što osim u završeno djelo Isusa Krista.

Sve što nam je potrebno da bismo bili pravedni pred Bogom jest vjera u Isusa Krista. Ako ustrajno vjerujemo u Isusa i obrezanje (ili krštenje ili desetinu ili članstvo u određenoj crkvi), tada Krist više neće imati vrijednosti za nas.

Ili sve ili ništa

Oni koji se pouzdaju da će se opravdati po djelima ne mogu birati što će vršiti, a što ne. Ako mislimo da je makar i jedno dobro djelo nužno za spasenje, postajemo dužnici cijeloga Zakona; jer moramo održati sav Zakon. Kao što i Pavao ističe u Galaćanima 3,10:

«Svi, naime, koji se pouzdavaju samo u vršenje Zakona nalaze se pod prokletstvom, jer stoji pisano: 'Proklet svaki onaj koji ne poštuje Zakon vršeći sve što je u njemu napisano».

Jakov potvrđuje ovu istinu riječima: «Uistinu, ako tko vrši sav Zakon, a pogriješi samo u jednome, postaje krivac za sve» (Jak 2,10).

Ako tražimo pravednost u Zakonu, ne samo da nam Krist neće ništa koristiti, nego ćemo biti obvezni savršeno održati svaku odredbu zakona. Naš odnos s Bogom ovisi ili o legalizmu ili o milosti. Pavao se nije ustručavao javno odbaciti lažni nauk pobornika povratka židovstvu. On piše:

«Prekinuli ste s Kristom svi koji se hoćete opravdati u Zakonu; ispalili ste iz milosti» (Gal 5,4).

Oni koji u kršćanstvo unose samopravednost na taj način odbacuju milost.

Važno je zapamtiti da nitko neće stići u nebo radi svojih dobrih djela. Nećemo slušati Abrahama ili Davida ili Pavla kako govore o svim predivnim stvarima koje su učinili kako bi zadobili pravednost pred Bogom. Oni su jednostavno vjerovali Bogu i njihova vjera im se uračunala u pravednost. Nitko od nas neće u nebu uspoređivati svoja djela s tuđima, jer samo je jedan čija će djela biti nagrađena pred Božjim prijestoljem – naš Gospodin Isus Krist. Samo Isus će primiti svu slavu za naše spasenje. Da nije bilo njega, nitko od nas ne bi ni stigao u nebo.

Kako to Pavao veli: «A ja sam daleko od toga da se ičim ponosim, osim križem Gospodina našega Isusa Krista» (Gal 6,14). Bez obzira koliko smo dobrih djela učinili, bez obzira koliko ljudi smo doveli Bogu ili koliko smo crkava osnovali, naša jedina slava je Isus Krist koji je umro za nas. Naša pravednost nije pitanje dobrih djela, truda, vršenja obreda ili Zakona. Naša pravednost, sada i zauvijek, ostaje ishodom naše jednostavne vjere u Božjeg Sina Isusa Krista.

Pravednost po vjeri briše sve razlike među onima koji pripadaju Kristu. Ja nisam bolji od tebe niti si ti bolji od mene. Svi smo mi grešnici spašeni jedino zbog Božje slavne milosti. Ne postoji drugi način da budemo pravedni pred Bogom. Bog prihvaća samo jednu vrstu pravednosti: to je pravednost Isusa Krista.

Ovo je velika stvar za nas vjernike. Moramo postojano stajati u slobodi na koju nas je Krist pozvao. Ne smijemo dopustiti da pravila, koja nas osuđuju, počnu dominirati našim životom jer se ne osjećamo pravednima osim onda kada dnevno molimo sedam sati i čitamo 25 poglavlja iz Biblije. Naša pravednost ne ovisi o tome koliko ćemo čitati, moliti, postiti ili davati. Naša pravednost se temelji na jednostavnoj vjeri u Isusa, koji će nas oprati i očistiti od svake nepravednosti i učiniti nas čistima pred Ocem.

Djelo spasenja je završeno. Ne postoji ništa čime bismo ga mi mogli usavršiti. Naša dobra djela proistječu iz Božjeg prihvaćanja i ljubavi; nećemo činiti dobra djela kako bismo zaslužili njegovu ljubav. Život u skladu s Kristovim zapovijedima ne čini nas pravednima – samo sretnijim i zadovoljnijim. Postoji li bolji način života od predanja onomu koji nas toliko voli, ovdje i sada, onomu koji je obećao da će se zauvijek brinuti za nas? Najveće zadovoljstvo na ovom svijetu je doživjeti da nas Bog vodi.

Samo dvije mogućnosti

Svatko od nas čini jedno od ovoga dvoga: ili se trudimo biti dovoljno dobri da ugodimo Bogu, ili vjerujemo i pouzdajemo se u Boga koji će uraditi ono što mi ne možemo. U svakom trenutku svoga života nalazimo se na jednome od ova dva puta. Ako još uvijek nastojimo udovoljiti Bogu tako što ćemo se truditi biti dovoljno dobri, osuđeni smo na poraz i frustraciju. Ako se pouzdajemo da će Božja milost promijeniti naš život i suobličiti nas s Kristom, uživat ćemo u životu i miru.

Sjećam se kada smo mi u obitelji zajedničkim snagama pokušali unijeti malo kršćanskiju atmosferu u naš dom. Tako je među našom djecom tijekom njihova odrastanja došlo vrijeme kada je rivalstvo među njima doseglo svoj vrhunac. Počeli su vrijeđati jedan drugoga. Vidjeli smo da uvrede kao što su «slijepac», «glupan» ili «idiot» dovode to trvenja među njima. Zato smo pokušali uvesti malo discipline i postaviti određena pravila.

Međutim, jedan od najgorih zadataka u kući sa dva kata je usisavanje stubišta. Sa željom da obogatimo sadržaj našeg obiteljskog života, odlučili smo voditi bilješke o tome koji član obitelji je vrijeđao druge. Onaj tko je nakupio najviše bodova, morao je usisavati stubište. Sve ovo se činilo prilično razumno u datom trenutku, ali danas imam osjećaj da je u pitanju bila nekakva namještaljka.

Jednom prilikom su naša dva sina spremala neku psinu. Kada sam ušao u njihovu sobu, zatekao sam ih kako uništavaju neki predmet i prve riječi koje su mi prešle preko usana bile su: «Koji glupi idiot je napravio ovaj nered?» Zasigurno znate tko je usisavao stubište.

Međutim, iz svega ovoga izašla je i nešto dobro. Ponovno sam naučio bezvremensku lekciju da zakoni i pravila nikako ne mogu promijeniti naše srce. Naši motivi su bili ispravni. Svi u obitelji nastojali smo postići pravednost – a ipak smo svi iznevjerili.

Čini se da se, ma koliko se trudili biti sveti, ipak moramo suočiti s činjenicom da je u očima Gospodnjim naša pravednost poput prljave haljine. Bog nam je pripremio drukčiju pravednost – zajedništvo s njim, koji trebamo primiti kao dar. Pravednost nam se uračunala onda kada smo uzvjerovali u Isusa Krista i shvatili da sami ne možemo doseći savršenstvo. Nalazimo se pred važnom odlukom. Možemo pokušati očistiti naše stare, poderane, prljave haljine kako bismo izgledali pristojno u nebu; ili ćemo pak odlučiti da ćemo se po vjeri obući u savršenu Kristovu pravednost.

Moj usisavač me podsjeća da za mene ima nade samo ako izaberem milost.

Skretanje s puta i gubljenje iz vida

Uvijek me iznenađuje činjenica kako je u kršćanskom životu veoma lako skrenuti s puta. Čak i naizgled mali propust na relativno malom području vjere ili djela može nas u potpunosti odvratiti od cilja u svakom aspektu kršćanskog života. Stoga, svako naše nastojanje da održimo doktrinalnu čistoću postaje iz dana u dan sve važnija.

Nedavno sam imao priliku razgovarati o duhovnim pitanjima s čovjekom koji vjeruje da će crkva proći kroz Veliku nevolju. Pitao se zašto imam toliko ozbiljan stav o nečemu što je on smatrao nevažnim aspektom eshatologije. Odgovorio sam pitanjem: «Ako će crkva proći kroz Veliku nevolju, tko su 144 000 o kojima piše u Otkrivenju?» Rekao je da su to pripadnici crkve, jer crkva predstavlja duhovni Izrael. Zatim sam ga upitao vjeruje li da su sva Božja obećanja dana izraelskom narodu na neki način ispunjena u crkvi. Njegov odgovor je bio potvrđan. «Zanimljivo» - rekao sam – «kako je tako *nevažan* aspekt eshatologije uvelike utjecao na tvoju doktrinu o crkvi». Ili kako bi to Pavao rekao: «Malo kvasca ukvasi sve tijesto» (Gal 5,9).

Pogledajmo to i na sljedeći način. Zamislite da putujete avionom od Los Angelesa na Havaje. Prije polijetanja se pilot oglašava i kaže: «Pa, dragi putnici, imamo male probleme s navigacijskim sustavom, ali ništa vi ne brinite. Nećemo skrenuti s kursa više od dva stupnja». Dva stupnja ne bi bilo puno u početku, ali kad bismo letjeli iznad Tihog oceana 5 000 kilometara, bili bismo beznadno izgubljeni. Veliki otok bio bi izvan našeg vidokruga.

Naravno, najbolji je izbjegavati i najmanje skretanje s kursa. Kada je doktrina u pitanju, najvažnije je istraživati Sveto pismo, biti u stanju sve dokazati i kloniti se rasprava i uvjeravanja. Na taj način ćemo ostati u milosti.

Skupocjena budnost

Nemojte se zavaravati – ova budnost košta. Kontroverza i progonoštvo prate propovijedanje evanđelja od samih početaka. I Pavao je zapazio:

«A ja, braćo, ako zbilja i dalje propovijedam obrezanje, zašto me i dalje progone? Dakle, otklonjena je sablazan križa!» (Gal 5,11).

Da je Pavao propovijedao kako je moguće dobrim djelima zaslužiti pravednost pred Bogom, kršćanstvo ne bi imalo protivnike. Ali križ Kristov je uvijek predstavljao sablazan.

Križ nam pokazuje da postoji samo jedan način na koji možemo postići pravednost pred Bogom. Istinska poruka o spasenju samo po Kristu sablažnjava ljude, jer je uska i isključiva. Križ navješćuje svijetu da postoji samo jedna nada za vječni život – a to je smrt i uskrsnuće Isusa Krista. Pavao zapravo govori: «Ako bih htio biti liberalan i rekao da se možete obrezati ako baš želite, onda me nitko ne bi progono. Ali ipak me progone jer mi je stalo do istine».

Pavao nikada nije bio od onih kojima nedostaju riječi. Možemo vidjeti njegovu emocionalnu predanost istini u njegovom verbalnom napadu na one koji se bave pitanjem obrezanja. «O, da bi se i uškopili koji vas uznemiruju», kaže Pavao u Galaćanima 5,12. Pavao je time mislio: «Ako ovi lažni učitelji vjeruju da osakaćenje tijela donosi pravednost, zašto onda ne idu do kraja i ne počnu od sebe!» Moderna paralela Pavlovoj izjavi bila bi: «Želio bih da oni koji vam govore da se pravednost dobija krštenjem odu do kraja i utope se!» Pavao otvoreno govori što misli o onima koji se usuđuju lažno tumačiti slavno evanđelje milosti.

Zamislite koliko su apostoli bili potišteni kad su slušali ovakve lažne nauke. Postojalo je zajedništvo u kojem je djelovao Duh Sveti, i u kojem su ljudi bili ispunjeni ljubavlju prema Bogu i jedni prema drugima. Postojalo je jedinstvo i oduševljenje u Gospodinu, sve dok se nisu pojavili lažni učitelji. Predstavljajući svoju vlastitu verziju evanđelja doveli su do podjela i stvaranja frakcija. Zajedništvo i ljubav koje su krasile ovo tijelo ubrzo su ostali samo sjećanje. Nije ni čudo da se Pavao tako glasno odricao njihovog nauka!

Hvala ti, Pavle!

Mi koji smo spoznali spasonosnu milost Isusa Krista dugujemo Pavlu zahvalnost. Da nije bilo njega, mnogi kršćani bi se priključili nekoj od židovskih sekti. Međutim, Pavao je čvrsto stajao iza svojih uvjerenja i pomogao novim vjernicima da se utvrde u Kristovoj milosti. Njegova postojanost ga je koštala. Tijekom većeg dijela svoje službe je bio progonjen, oklevetan i izložen pokvarenim protivljenjima. Ali vrijedilo je truda. Na kraju svoga života je bio u mogućnosti napisati ove uzbudljive riječi:

«Plemenitu sam borbu izvojevao, trku dovršio, vjeru sačuvao. Već mi je pripravljen vijenac pravednosti koji će mi u onaj Dan dati Gospodin, pravedni sudac, i ne samo meni nego i svima koji budu željeli njegov dolazak» (2 Tim 4,7.8).

Neka nam Bog bude milostiv da možemo stati u obranu istine i neka nam podari mudrost da je navješćujemo u ljubavi. Neka nam da postojanost u Isusu Kristu i spoznaji istine. Neka nam pomogne da shvatimo nevjerojatnu dubinu blagoslova i slobode, koju nam je u izobilju pripremio. I neka bi svatko od nas svakodnevno doživljavao ove blagoslove, postojano hodeći u Božjoj predivnoj ljubavi i milosti.

13 poglavlje – PRIPADNICI KRALJEVSKE LOZE

Jeste li se kao djeca ikada pitali, kako bi bilo da ste rođeni u kraljevskoj obitelji? Oni koji dolaze iz siromašnih četvrti vjerojatno provode dosta vremena razmišljajući o tome kako bi bilo da bogati.

Možda nismo iz bogate obitelji, ali Biblija jasno govori da zbog toga što smo vjerom upoznali Krista postajemo duhovno potomstvo vjerujućih. Pavao piše:

«A ako vi pripadate Kristu, onda ste Abrahamovo potomstvo, baštinici po obećanju» (Gal 3,29).

Kada slijedimo naše pravo nasljeđe, onda otkrivamo da naš identitet nije više ukorijenjen u Europi ili Aziji ili Africi. Milošću možemo pratiti svoj pravi rodoslov sve do Krista, do ispunjenja Božjeg obećanja danog Abrahamu. Zbog ovog posebnog odnosa smo sada baštinici kraljevstva Božjeg.

Što znači biti baštinik?

Šestogodišnje ili sedmogodišnje dijete koje dobije veliko nasljeđe je, pravno govoreći, veoma bogata osoba. Ipak, sve dok ovo dijete ne postane punoljetno, kako je to i navedeno u oporuci njegovih roditelja, ono nije ništa bolji od unajmljenih slugu u njegovom domu. Svakako će sve fizičke potrebe nasljednika biti zadovoljene, ali on neće - sve dok ne navrší određenu dob - imati vlast da odlučuje na koji način će se njegova baština koristiti.

Životni uvjeti nasljednika nisu se znatno promijenili od Pavlovog vremena jer kaže:

«Ali tvrdim: sve dok je baštinik malodoban, ničim se ne razlikuje od roba, iako je gospodar svega. On je podložan skrbnicima i upraviteljima do dana koji je odredio otac» (Gal 4,1.2).

Pavao objašnjava da je baštinik podložan autoritetu upravitelja, koji ima odgovornost rukovoditi imetkom. Obično mu se dodjeljuje i skrbnik, koji je nadležan da odgaja i nauči dijete što je dobro a što zlo, i tako sve do njegove zrelosti.

U rimskom društvu su dječaci sve do svoje sedme godine smatrani bebama. Od sedme do sedamnaeste godine je mala, grimizna vrpca koju su nosili na odjeći, pokazivala da se radi o djeci. Kada bi navršili 17 godina, dobijali su drukčiju odjeću bez grimizne vrpce, koja je pokazivala da su postali muškarci. Međutim, sve do svoje 25 godine muškarac nije imao zakonsko pravo uključiti se u bilo kakav vid poslovanja.

U židovsko društvu su stvari bile nešto jednostavnije. U 12 godini života dječak bi prošao obred poznat pod nazivom «bar mitzvah», kada je postajao punopravni «sin saveza». Dječakov otac bi izrekao molitvu zahvalnicu zato što je bio razriješen odgovornosti za postupke svoga sina. Zatim bi dječak u molitvi izjavio da prihvaća odgovornost za samoga sebe i tako postao muškarcem.

Pavao koristi ovaj poznati prijelaz ka zrelosti kako bi prikazao odnos Zakona i Božjeg naroda. Kada je Izrael primio Zakon, postao je baštinikom Božjih obećanja. Međutim, sve dok je izraelski narod bio pod Zakonom, obećanja o njihovom velikom nasljeđu nisu se mogla biti ispuniti. Oni su čekali dan koji se nazivao «punina vremena», kada će Bog ispuniti svoje obećanje u svome Sinu. Sve do tog vremena Izrael je bio poput malog djeteta koje se nalazi pod upraviteljskim nadzorom Zakona.

Okovi Zakona

Zakon je prožimao skoro svaki djelić svakodnevice, od načina ishrane do poslovnih transakcija i bračnih odnosa. Zakon je imao potpunu vlast nad Božjim narodom sve do vremena kada su trebali «maturirati», prestati biti djeca i odrasti, kada će napokon uživati u svim dobrobitima svoje obećane baštine. Izraelu je dano obećanje o novom i predivnom odnosu s Bogom po Mesiji koji treba doći, ali ovo obećanje se nije moglo ispuniti sve do vremena koje je odredio Otac.

Zakon je pružio pojedincu i cjelokupnom društvu okvir za život u skladnom društvenom uređenju. Kad bi njegove površinske smjernice bile sve što imamo od našeg odnosa s Bogom, našli bismo se u jednom obliku ropstva. Zato Pavao piše: «Tako i mi: kad smo bili malodobni, robovali smo prirodnim silama svijeta» (Gal 4,3).

Kada Pavao govori o «prirodnim silama svijeta», zapravo misli na ono što mi zovemo osnovama života. Mojsijev zakon je prilično utjecao na ove temeljne «obveze i zabrane» u svakodnevnom životu.

Uvijek sam smatrao ironičnim što se na prvom crkvenom saboru (opisanom u Djelima 15) toliko žučno raspravljalo o pitanju kompleksnog kodeksa ponašanja koji upravlja životima vjernika. Iako su došli do zaključka da vjernici više nisu obvezni slijepo slijediti takav kodeks ponašanja, i danas postoje neke crkve koje svojim članovima pokušavaju nametnuti sličan vid kontrole.

Odrastao sam u crkvi koja je vjerovala da ima božansko poslanje zapovijedati ženama kako se trebaju oblačiti i kakva frizura je prikladna a kakva nije. Vođe su također vjerovala da im je Bog dao posebno otkrivenje o šminkanju. Djeci u crkvi su nametane bezbrojne zapovijedi o tome što smiju, a što ne smiju. Ne bih išao toliko daleko da kažem kako nas je crkva stavila natrag pod Mojsijev zakon, ali je meni osobno nametnula veoma teško breme osude i ropstva, tako da više nisam mogao izdržati pod njegovim teretom. Neprestano sam se kajao, jer nisam mogao živjeti u skladu s datim mjerilima.

Zakon nam ne može dati život izobilja, punine i slobode u kojem Sveti Duh želi da živimo. On donosi krivnju, osudu i frustraciju. Na svu sreću, posljednja riječ nije na Zakonu.

Punina vremena

U Pavlovo vrijeme su zakonske odredbe o baštini su bile iznimno precizne. Kada bi dijete dostiglo određenu dob i zrelost, kako je navedeno u oporuci, više mu nije bio potreban skrbnik niti upravitelj. Baštinik je, kad bi navršio određenu dob - kad je došla «punina vremena» - imao pravo osobno primiti ono što mu pripada.

Pavao je na to mislio kada je napisao:

«Ali kada dođe punina vremena, posla Bog svoga Sina, rođena od žene, rođena pod Zakonom» (Gal 4,4).

Isus je došao i zato mi možemo primiti puninu Božjeg obećanja. Ali, izraz «punina vremena» ima i drugu stranu. Jeste li se ikada zapitali zašto je Bog htio da njegov narod živi pod Zakonom skoro 1 400 godina prije nego je poslao svoga Sina na svijet? Budimo iskreni, možda nikada nećemo razumjeti Božje tempiranje. Njegovi putovi nisu naši putovi i njegove misli nisu naše misli. Ali ako pogledamo kratak pregled povijesti, vidjet ćemo niz očitih razloga koji nam otkrivaju zašto je trebalo odrediti vrijeme Isusovog dolaska među ljude.

Prije svega, Krist je rođen u razdoblju iznimnog mira. Trinaest godina prije Kristova rođenja i tijekom njegova života na zemlji, vrata Janusova (starorimsko božanstvo) hrama u Rimu bila su zatvorena. Kad god bi Rimljani išli u rat, hram bi bio prepun štovatelja koji su molili Janusa da im podari pobjedu. Ali u Kristovo doba utemeljen je klasični zakon Pax Romana.

Rim je također napravio veliki korak naprijed na području transporta, stvarajući razgranat sustav putova duž cijelog carstva. A grčki jezik – jasan, izražajan i veoma specifičan jezik – postao je za vrijeme rimske vladavine univerzalni jezik.

Svi ovi čimbenici doprinijeli su ubrzanom širenju evanđelja u prvom stoljeću. Možda je Bog čekao na ovaj strateški trenutak kako bi njegova poruka ljubavi i praštanja mogla imati utjecaj na cijeli svijet.

Primjetite kako je i Pavao govorio o Kristu koji je «poslan» od Oca; ukazujući na Kristovu vječnu postojanje, kao i na činjenicu da je Isus došao s određenim ciljem. Isus je poslan na svijet kako bi otkupio čovječanstvo. Došao je uspostaviti novi savez koji će omogućiti ljudima da imaju pristup Bogu i prime puninu njegovog obećanog blagoslova.

Pavao nam također govori da je Isus «rođen od žene, rođen pod Zakonom». Ovo pozivanje na djevičansko začeće vrlo jasno ukazuje na prvo biblijsko obećanje o Mesiji. U Postanku 3,15 Bog

obećaje da će ženino sjeme satirati glavu zmije i uništiti djela smrti i odvojenje od Boga, koje je Sotona donio u Edenski vrt. Isus je također «rođen pod Zakonom», što nas ujedno podsjeća da je Krist rođen kao Židov i da je zato prvenstveno poslan otkupiti židovski narod. On je došao da bi Božji narod konačno postigao svoju duhovnu zrelost i u potpunosti uživao u svom duhovnom nasljeđu. Oni mogu samo u Isusu primiti svoje nasljeđe od nebeskog Oca.

Kakav tata!

Često se sjetim naše drage, pokojne Ive Newman, koja je bila u Calvary Chapelu od samog početka. Ova pobožna žena hodila je s Bogom dugi niz godina. Uživao sam slušajući njezine molitve. «Sada, dragi Oče...» – govorila bi. Kako sam to volio čuti! Imala je prisno, predivno zajedništvo s Bogom. Odnosila se prema Bogu kao prema svome dragom ocu.

Jeste li znali da su vam Kristova smrt i uskrsnuće omogućili takav isti bogati i bliski odnos? To Pavao pokušava reći kada piše:

«A da ste zbilja sinovi, dokaz je što Bog u vaša srca posla Duha svoga Sina koji viče: Abba – Oče!» (Gal 4,6).

U ovom retku vidimo kako je cijelo Trojstvo uključeno u život vjernika: Bog Otac šalje Duha svoga Sina u naša srca. Usporedni ulomak koji nalazimo u Rimljanima 8,15-16 govori nam da Božji Duh svjedoči našem duhu da smo djeca Božja. Ovakav odnos je moguć samo ako smo doživjeli potpuni duhovni preporod. Kao što i sam Isus kaže:

«Što je rođeno od tijela, tijelo je; što je rođeno od Duha, duh je. Ne čudi se što ti rekoh: treba da se odozgo rodite» (Iv 3,6.7).

Kada se duhovno nanovo rodimo, primamo silu kojom možemo stupiti u predivan blizak odnos s Bogom, kojeg opisuje Pavlova upotreba riječi «Abba».

Abba je izraz od milja za riječ «otac». To je aramejska riječ, i ako danas posjetite Izrael, možete čuti kako djeca viču: «Abba! Abba!» Oni zapravo govore: «Tata! Tata!»

Isus je često koristio ovaj izraz. Zasigurno su i njegovi učenici čuli koliko često ga je upotrebljavao u molitvi, tako da ova riječ i nije prevedena na grčki jezik. Sačuvali su aramejski izraz, jer su željeli sačuvati istu toplinu i intimnost koja je vladala između Isusa i njegovog Oca.

Kako je divno znati kako Bog želi da i mi hodimo u takvoj bliskosti s njime! Veoma često gledamo na Boga kao na velikog, udaljenog, svemoćnog Stvoritelja, ali Božja volja je da ga upoznamo kao oca koji ljubi, kao našeg tatu.

Neki smatraju da je ovakva prisnosti izaz nepoštovanja, ali sam Bog je taj koji nas poziva da budemo toliko bliski s njime. Sjećam se nekih vjernika iz Italije koje sam upoznao na jednom molitvenom sastanku. Zbog mene su se molili na engleskom jeziku, ali čak i tada su Boga oslovljavali sa «papa». Prvo sam pomislio kako je ovo pomalo neprikladno, ali samo jedan trenutak razmišljanja bio je dovoljan da promijenim mišljenje. Taj je izraz sadržavao istu dubinu, ljubav i prisnost kao i onaj u Bibliji.

Kako je izvanredno što nas Bog sada prihvaća u svoju blizinu kao ljubljenu djecu, a ne kao uplašene, pokunjene robove. Nije li to odnos kakav bi trebao vladati između oca i njegove djece? Kada moja djeca dođu k meni u goste, oni mi se neće obraćati stojeći u stavu «mirno», salutirajući i drhteći od straha. Neće mi pristupiti koristeći razne pretenciozne službene izraze, govoreći: «Uzvišeni oče, udovolji poniznoj molbi tvoga djeteta». Obično to zvuči ovako: «Hej, tata, treba mi pet dolara. Nemam vremena za objašnjavanje, daj mi novce, a vratit ću ti poslije!»

Bog želi da vrijeme koje provodimo s njim posluži za odmor i obnovu našeg srca. Njegova je želja da se s njim osjećamo kao kod kuće te da se prema njemu ophodimo slobodno i otvoreno. Tako se i trebamo osjećati, jer je naš život svakako otvorena knjiga pred njim. On nas poznaje bolje nego što poznamo sami sebe.

Bog ne želi da se prema njemu odnosimo hladno, distancirano i površno. Bog želi da cijelim svojim srcem spoznamo njegovu ljubav. Bilo koji izraz, koji najbolje izražava takvu vrstu bliskosti, u potpunosti je prihvatljiv, bilo da ga zovemo «oče», «tata» ili čak «papa».

Savršeni tata

Bog je naš otac u najčistijem, najiskrenijem i najsvetijem smislu. On je naš savršeni tata. Nek nam Bog pomogne jer je naša iskvarena kultura uništila sliku oca u srcima mnoge djece. To je tragično. Hvala Bogu što sam imao pobožnog oca koji me je naučio da budem blizak s Bogom. Žao mi je onih ljudi koji ne znaju prihvatiti Boga kao Oca zato što su imali loše očeve.

Kakvo god iskustvo da ste imali, Bog želi da se prema njemu ophodite s prisnošću i intimnošću, i upoznate ga kao Oca koji vas voli i brine za vas: kao Oca koji je pravedan, svet i čist. Njegov Duh u našim srcima viče: «Abba! Oče! Tata!»

Bog nam može darivati svoju ljubav, on nas može obasuti svojom blagošću i dobrotom kako bismo i mi naučili kako ga ljubiti sve više i više. To je ono što Bog želi učiniti s čovjekom. Tvoj život nikada neće biti potpun dok se u tebi ne ostvari Božji naum – dok god između tebe i Boga ne zavlada prisan i osoban odnos, sve dok ne kažeš «Abba!» i ne doživiš to u svom srcu.

Očevi, sjećate li se trenutka kada je vaše dijete prvi put reklo: «Tata»? To je veoma poseban trenutak. Jako dobro ste razumjeli što ta riječ znači. Moja mala curica bila je jako pametna. Prva riječ koju je izgovorila bila je «tata». Da, baš to – jasno kao dan. Okrenuo sam se, vrisnuo i povikao: «Što?» Bilo mi je žao što nitko drugi to nije čuo, jer tko će mi povjerovati? Pokušavao sam je nagovoriti da ponovi, ali ona mi je uzvratila najslađim osmijehom – no nije htjela ponoviti. Ali ja sam je svejedno čuo! Ubrzo nakon toga počela je govoriti «tata» pred svima, a ja sam bio oduševljen.

Onoga dana kada mi po prvi puta kažemo: «Abba!» i Bog nas čuje, on je oduševljen. To je početak našeg poznavanja, kad možemo od sveg srca reći: «Hej, to je moj *abba*. To je moj tata». Čudnovato je što je to tek početak bogatstva u našem zajedništvu s Bogom.

Božji baštinici

Koliko god veličanstveno bilo upoznati Boga kao oca, to još uvijek nije kraj priče. Pavao nam govori:

«Stoga nisi više rob nego sin. A ako si sin, i baštinik si po Bogu» (Gal 4,7).

Sada kad pristupamo Bogu kao posvojena djeca, njegov Duh sada vapi iz naših srca: «Abba, Oče» jer smo postali baštinici po Bogu. Mi smo subaštinici Božjeg vječnog kraljevstva.

Naš Otac nas toliko voli da nas je velikodušno učinio svojim baštinicima i prigotovio nam duhovno nasljeđe kao stvaran i obilan blagoslov.

Neki ljudi pogrešno misle da vjernici moraju čekati odlazak u nebo kako bi uživali u svojoj baštini, ali to je daleko od istine. Biblija nam govori da su obilježja Božjeg kraljevstva pravednost, mir i radost u Duhu Svetom (Rim 14,17). Možemo uživati u ovim predivnim blagoslovima već ovdje i sada. Mir Božji koji nadilazi svaki razum može upravo sada ispuniti naša srca i misli. Neizmjerne radost može upravo sada ispuniti našu dušu. Možemo doživjeti oslobođenje od krivnje i straha, jer smo proglašeni pravednima radi svoje vjere u završeno djelo Isusa Krista.

To nije sve, narode!

Ovo su samo neki elementi našeg slavnog nasljeđa, koje nam već pripada zato što nas je Bog učinio Kristovim subaštinicima. Možemo primiti taj najveći blagoslov samo radi predivne ljubavi i milosti našeg nebeskog oca.

Ali, to nije sve. Isus je rekao da dolazi dan kada će reći onima koji su mu s desne strane:

«Dodite, blagoslovljeni Oca mog, i primite u posjed kraljevstvo koje vam je pripravljeno od postanka svijeta» (Mt 25,34).

Ja sam Božji baštinik; ja sam posvojeni sin kralja. Dakle, ako je moj otac kralj cijelog univerzuma onda sam ja princ Charles!

Ti si kraljević ili kraljevna. Ti postaješ nasljednik kraljevstva – kraljevstva koje Bog želi da dijeliš s njim uživajući u vječnom životu. Tada će se Božji naum s čovjekom ispuniti, kada se čovjek bude vratio u potpuno, prisno zajedništvo s Bogom.

Naša srca ispunjena su zahvalnošću radi srdačnosti i sigurnosti koju osjećamo zato što smo upoznali Božju neograničenu ljubav i brigu. Kolika snaga leži u sigurnom saznanju da će se on brinuti za nas, bdjeti nad nama i čuvati nas zato što nas ljubi. Možemo pouzdano znati da imamo Oca koji je s nama, koji korača s nama cijelim put, darujući nam izvanrednu pomoć da možemo skupa s njim koračati ka novom životu.

Naš Abba je odlučio da će paziti da ne padnemo i da će nas svojom prisutnošću učiniti savršenima (Jud 24). On nam je osigurao posinjenje i nepropadljivu baštinu po našem Gospodinu Isusu Kristu. Ne zato što to zaslužujemo. Ne zato što smo to zaradili. Sve nam je ovo omogućio samo zbog zbog izobilne milosti.

Kako je predivno što, onda kada smo nanovo rođeni, na poseban način otkrivamo da smo sada duhovno bogati članovi kraljevske loze u pravom i potpunom smislu te riječi. Radi toga što smo postali djeca Božja, postali smo kraljevići i kraljevne vječnoga kraljevstva. Zbog onoga što je Krist učinio za nas, primit ćemo nepropadljivo nasljeđe koje neće iščeznuti – ono čeka svakoga od nas da uživamo u njemu zauvijek.

14 poglavlje – NAŠA JEDINA ODGOVORNOST

Novozavjetna poruka je jednostavna, izravna i nepogrešiva. Spašeni smo Božjom milošću, samo po vjeri, i ne na temelju bilo kakvog dobrog djela koje smo učinili. Jedina odgovornost koju kršćanin ima jest da vjeruje u ljubav i milost koju mu Bog besplatno nudi.

Ova jasna poruka protivi se učenju onih koji žele da vjerujemo u Krista i pokoravamo se određenim pravilima te vršimo odgovarajuće obrede. Ovi učitelji nazivaju svoju poruku evanđeljem, ali ona zapravo nije radosna vijest. Tvrde da moramo činiti određena djela ukoliko želimo da nas Bog prihvati. Zakon i djela idu ruku pod ruku s milošću kao povratna karta do pravednosti. Međutim, protivno ovim učiteljima Novi zavjet inzistira na tome da nas Zakon i djela ne mogu opravdati, ali Božja milost i naša vjera mogu.

Suočeni smo s klasičnom situacijom ili/ili. Ili pravednost mora doći po vjeri u Krista ili po savršenom ispunjenju Božjeg Zakona. Pravednost pred Bogom kao ishod vjere ili spasenje po djelima međusobno su isključivi. Ako želimo biti pravedni pred Bogom, moramo odabrati između ovo dvoje i ne predomišljati se.

Abraham je bio čovjek koji je vjerovao Bogu i Bog mu je to uračunao u pravednost. I mi se nalazimo u istom položaju kao i Abraham, jer smo baštinici istog blagoslova i obećanja. Ovaj povlašteni položaj može jedino biti ishod vjere, a ne vršenja Zakona ili propisa. Ako se želimo opravdati pred Bogom dobrim djelima, a ne po vjeri, izlažemo se prokletstvu. Kod ovog pravila nema iznimaka.

Ako u Zakonu tražimo nadu i sigurnost spasenja, jedini način na koji možemo biti sigurni da smo spašeni bio bi nepogrešivo vršenje svake zapovijedi. Kao što i sam Pavao piše:

«Proklet svaki onaj koji ne poštuje Zakon vršeći sve što je u njemu napisano» (Gal 3,10).

To znači da ne bismo mogli znati jesmo li spašeni sve dok ne bi umrli, a tko može živjeti pod takvim pritiskom?

Zamislite da ste živjeli savršenim životom, izvršili svaku zapovijed, i da nikada niste učinili nijedno zlodjelo. Jednoga dana odlučite prijeći ulicu dok na semaforu gori zeleno. Odjednom je jedan vozač projurio kroz crveno svjetlo i udario vas. Prije nego što su kotači njegova auta prešli preko vaše glave, vi gnjevno podižete pesnicu, a riječi kojima se opraštate od ovoga svijeta jesu vaša osuda vozačkih nesposobnosti toga luđaka. Radi jednog malog prekršaja vi ste promašili cilj. Vaše savršenstvo je narušeno. Sagriješili ste – a Biblija kaže da je plaća za grijeh smrt.

Možda ćete uspješno održati devet Božjih zapovijedi, ali ipak ćete pogriješiti u desetoj i tako promašiti cilj. Dakle, sagriješili ste. A loša vijest je da, ukoliko ne izvršite sav Zakon i ne održite sve što je u njemu zapisano, postajete krivi. Nije važno koju zapovijed ste prekršili: jedna jedina greška stajat će vas vječnosti.

Stoga, nema šanse da budete proglašeni pravednima na temelju vaših dobrih djela. Ispali ste iz utrke. Promašili ste cilj. Sve što možete očekivati jest prokletstvo Zakona. Opravdanje na temelju dobrih djela je nemoguće, jer se oslanja na nesavršenu ljudsku snagu. Legalizam je put prokletstva.

Nasuprot tome, avenija istinske pravednosti i blagoslova predstavlja put vjere jer se ne oslanja na ljudsku snagu već na Božju veliku milost po Isusu Kristu. Iako ste promašili cilj – iako ste bili nepravedni u svojim djelima – Bog vas je opravdao u svom Sinu. Isus je preuzeo odgovornost za vaš neuspjeh i umjesto vas platio kaznu koju vi nikada ne biste mogli platiti. On vam, ako vjerujete i pouzdajete se u njega, daje svoju savršenu pravednost. Budući da ste izmireni s Bogom po Kristu, postali ste korisnici svih Božjih blagoslova.

Kobna pogreška

Jedna od najkobnijih pogrešaka koju crkva može učiniti bila bi inzistiranje na dobrim djelima koja bi vjernici trebali činiti za Boga. Koliko puta ste čuli teške riječi osude u propovijedi: «Trebate se

više moliti! Trebate više davati! Trebate više svjedočiti, čitati Bibliju i služiti Bogu!» Koliko puta ste u crkvu otišli očekujući ohrabrenje, da biste na kraju čuli koliko ne valjate i koliko ste razočarali Boga?

Posljednja stvar koja mi je potrebna jeste da me netko opterećuje mojim propustima. Ja znam da trebam činiti više. Nitko mi ne treba reći da se trebam više moliti ili više čitati Bibliju ili davati Bogu više. Sve što mi takve propovijedi donose jest kompleks krivnje. Moja frustracija postaje sve veća, jer ja uistinu želim više voljeti Boga, želim više moliti i doživjeti dublje zajedništvo s Bogom. Kada spominjemo samo neuspjehe ljude, stvaramo obeshrabrene kršćane koji lako odustaju i napuštaju utrku.

Koliko je novozavjetna poruka drukčija! Ona ističe ono što je Bog već učinio za nas, a ne što bismo mi trebali činiti za Boga. Ono što mi činimo za Boga nikada nije dovoljno. Naši naponi da postignemo pravednost uvijek su nesavršeni. Ali ono što je Bog za nas učinio je savršeno, lijepo i potpuno. Kako je tužno što smo mi preokrenuli jednadžbu i neprestano se vraćamo na našu odgovornost, a ne na Božju predivnu milost! Ovo je razlog zašto se veliki dio crkve nalazi na rubu izumiranja. Ne treba nam netko tko će nas podsjećati na naš neuspjeh, već netko tko će nam pokazati izlaz iz škripca u kojem smo se našli. Potrebna nam je milost, a ne krivnja.

Naša jedina obveza

Bog nam je dao jednu jednostavnu odgovornost: trebamo vjerovati njegovim obećanjima. Možemo uživati u blagoslovljenom zajedništvu s Bogom iako nismo dovoljno molili, davali ili žrtvovali, zato jer imamo pouzdanja u djelo što ga je Bog već učinio za nas.

Bog je Isusa učinio grijehom radi nas, da bismo mi postali pravednošću Božjom kroz njega. Isus nam daruje svoju pravednost kada svoju vjeru i pouzdanje položimo u djelo koje je učinio za nas. Njegovo djelo je djelo milosti.

Pavao započinje svoje pismo Galaćanima s pozdravom: «Milost vam i mir». U zaključku kaže: «Braćo! Neka milost Gospodina našega Isusa Krista bude s duhom vašim!» Njegov blagoslov sadrži duboko značenje u kad znamo koliko je Sveto pismo kategorično kad govori o spasonosnoj Božjoj milosti. Kristova milost, a ne Mojsijev zakon, bila je ono što je Galaćanima najviše trebalo. Bili su pozvani da žive u sili Svetog Duha, a ne u ispraznim tjelesnim naporima.

Što su Galaćani na to rekli? Nemamo podatke o tome. Možda je razlog tomu što je ovo pitanje, postavljeno u Galaciji, zapravo ostalo otvoreno. Hoćemo li se osloniti na našu vlastitu pravednost ili ćemo se pouzdati u Božju providnost? Hoćemo li prihvatiti jednostavnu poruku spasenja vjerom po milosti? Ili ćemo Kristovom završenom djelu nadodati svoj popis pravednih djela? Hoćemo li hoditi po tijelu ili po Duhu? Hoćemo li poštovati jedino križ Kristov? Ili ćemo od ovoga svijeta tražiti nagradu za zasluge našeg tijela?

Ovo su pitanja s kojima se suočava svaki vjernik u svakoj generaciji. Naši odgovori određuju razliku između mira i straha, ponosa i istinske poniznosti, pa čak i duhovnog života i smrti.

Moja je želja da čvrsto stojimo u milosti Isusa Krista. Neka nas ne poljulja prijevarena želja da ugodimo čovjeku. Neka nam Bog pomogne da naše misli budu usmjerene ka nebu, da bismo mogli izvršavati Riječ života usred mračnog i beznadnog svijeta. I neka ovaj dan bude dan kada ćemo proslavljati ono što je Isus učinio za nas.